

B
BIBLIOTECA POLIROM

Kurt Vonnegut

Micul dejun al campionilor

POLIROM

PROZĂ XX

„*Micul dejun al campionilor* este o carte fantastică: scoate la iveală ca pe bandă toate nemulțumirile legate de America și le face să pară proaspete, amuzante, șocante, pline de ură sau adorabile.“

The New York Times

„Vonnegut este George Orwell, doctorul Caligari și Flash Gordon, amestecați laolaltă într-un singur scriitor – un savant dement, caraghios, dar de o înaltă ținută etică.“

Time

„O carte nestăpânită, sălbatică și măreață... un Vonnegut unic.“

Publishers Weekly

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-1146-1

www.polirom.ro

MICUL DEJUN AL CAMPIONILOR

cu desenele autorului

Traducere din limba engleză de Carmen Pațac

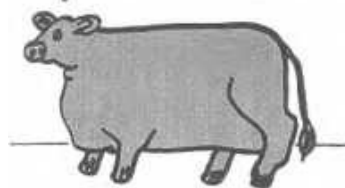
POLIROM

2008

ISBN: 978 - 973 - 46 - 1146 - 1

LA REVEDERE,
TRISTĂ ZI
DE LUNI!

Kurt Vonnegut s-a născut la 11 noiembrie 1922 în Indianapolis, într-o familie de origine germană. Studiază la Cornell University, Carnegie Institute și University of Chicago. În 1942 se înrolează în armata Statelor Unite. Doi ani mai târziu, în urma bătăliei de la Bulge, este luat prizonier de război la Dresda, unde ajunge să fie martor al teribilului bombardament asupra orașului din februarie 1945. Este decorat cu Purple Heart, una dintre cele mai înalte distincții militare americane. În 1946 lucrează ca reporter la agenția de știri din Chicago. În 1952 îi apare primul roman, *Pianul mecanic*, care va fi urmat de *Sirenele de pe Titan* (1959), *Mama Noapte* (1961; Polirom, 2004), *Leagănul pisicii* (1963; Polirom, 2004), *Fii binecuvântat, domnule Rosewater sau Nu strica orzul pe găște* (1965; Polirom, 2003), *Abatorul cinci sau cruciada copiilor. Un dans obligatoriu cu moartea* (1969; Polirom, 2003), *Făcălețul sau Adio, singurătate* (1976), *Deținutul* (1979), *Dick Ochi-de-mort* (1982; Polirom, 2007), *Galapagos* (1985; Polirom, 2003), *Barbă Albastră* (1987; Polirom 2006), *Hocus Pocus* (1990; Polirom, 2005), *Cutremurul timpului* (1997). A mai publicat volumele de povestiri *Canarul din cușca pisicii* (1961), *Bine ați venit la Monkey House* (1968) și *Tabachera din Bagombo* (1999), piese de teatru, eseuri și „colaje autobiografice”.

Bătrânul scriitor de SF-uri necunoscute, Kilgore

Trout, unul dintre personajele favorite ale lui Vonnegut și „eminența cenușie” a romanului *Micul dejun al campionilor sau La revedere, tristă zi de luni* (1973), descoperă îngrozit că un vânzător de mașini din Vestul Mijlociu, Dwayne Hoover, ia ficțiunile sale drept realitate. Cuprins de demență, acesta din urmă începe să creadă că toți oamenii din jurul său sunt roboți inventați cu unicul scop de a-i susține lui existența, de a-l mira sau șoca, de a scoate de la el mereu alte înșiruiți de cuvinte sau reacții. În viziunea lui Hoover, el este singura ființă de pe planetă care dispune de liberarbitru, iar restul lumii pare o glumă proastă. Firește, nu asta intenționase Kilgore Trout cu poveștile lui trăsnete, dar pentru Vonnegut acesta este pretextul pentru a explora propriile subiecte de interes – de la război, sex, rasism și iubire la succes, politică și poluare (pe scurt, lucrurile care chiar contează) – într-o satiră vicleană și periculos de amuzantă, care încearcă să ne aducă aminte că suntem în stare să vedem și adevărul.

În amintirea lui Phoebe Hurty, care m-a consolât la Indianapolis, în timpul Marii Crize.

Și dacă ar fi să mă treacă prin cuptor de foc,
Voi ieși din cuptor curat ca aurul.

Cartea lui IOV

PREFAȚĂ

Expresia „Micul dejun al campionilor” este o marcă înregistrată a General Mills, Inc., pentru niște cereale care se mănâncă la micul dejun. Prin folosirea ei ai da drept titlu al acestei cărți nu am intenționat să scot în evidență niciun fel de asociere cu General Mills sau sponsorizare din partea companiei, nici să le discreditez produsele lor minunate.

* * *

Persoana căreia îi este dedicată această carte, Phoebe Hurty, nu mai este printre cei vii, cum se spune. Când am întâlnit-o eu, la sfârșitul Marii Crize, era văduvă și locuia la Indianapolis. Eu aveam vreo șaisprezece ani. Ea avea cam patruzeci.

Era bogată, dar întreaga ei viață de când ajunsese om în toată firea muncise întruna, așa că-i dădea înainte. Ținea o rubrică de sfaturi pentru îndrăgostiți, plină de bun-simț și haioasă foc, în ziarul *Times* din Indianapolis, un ziar bun care acum e mort.

Mort.

Scria reclame pentru William H. Block Company, un magazin universal care încă prosperă într-o clădire

proiectată de tatăl meu. Iată ce reclamă a scris pentru vânzarea cu preț redus a unor pălării de paie la sfârșitul verii: „La asemenea prețuri o să îngrășați și calul, și trandafirii din grădină”.

* * *

Phoebe Hurty m-a angajat ca să-i scriu materiale pentru reclame la haine de adolescenți. Trebuia să port hainele pe care le laudam. Făcea parte din atribuțiile mele de serviciu. Și m-am împrietenit cu cei doi băieți ai ei, care erau de vârsta mea. Tot timpul eram la ei acasă.

Ne vorbea porcos mie, băieților ei și prietenelor noastre, când le-aduceam pe-acolo. Era amuzantă. Își dădea drumul la gură. Ne învăța să fim nepoliticoși când discutam, nu numai despre probleme sexuale, ci și despre istoria Americii și eroi vestiți, despre repartizarea avuției, despre școală, despre orice.

Acum îmi câștig existența fiind nepoliticos. Nu prea strălucesc. Încerc întruna să imit felul acela de a fi nepoliticos, care la Phoebe Hurty avea atâta eleganță. Sunt de părere, totuși, că eleganța îi era mai la îndemână ei decât îmi este mie acum, având în vedere starea de spirit pe care o impunea Marea Criză. Phoebe Hurty credea ceea ce credeau așa de mulți americani pe vremea

aia: că națiunea o să fie fericită, dreaptă și rațională când o să devină prosperă.

Nu mai aud deloc cuvântul ăla: *Prosperitate*. Era sinonim cu *Paradisul*. Și Phoebe Hurty putea să creadă că lipsa de politețe pe care o recomanda o să dea contur unui paradis american.

Acuma, felul de nepolitețe recomandat de ea e la modă. Dar nimeni nu mai crede într-un nou paradis american. Fără discuție, îmi lipsește Phoebe Hurty.

* * *

În ceea ce privește bănuiala exprimată de mine în cartea de față, anume că ființele omenesti sunt roboți, sunt mașini – trebuie reținut faptul că diverse persoane, în special bărbații, care suferă de sifilis în ultimele faze, de ataxie locomotoare, puteau fi văzute deseori în centrul orașului Indianapolis și în mulțimea care se aduna la circ pe vremea când eram eu copil.

Acei oameni erau infestați cu niște bacterii mici, carnivore, în formă de tirbușon, vizibile numai la microscop. Vertebrele victimelor erau sudate unele de altele după ce bacteriile în formă de tirbușon terminau cu carnea dintre ele. Sifiliticii păreau extrem de plini de demnitate: mergeau cu trupul drept, cu ochii ațintiți în

față.

L-am văzut pe unul stând pe bordura unui trotuar la colțul dintre strada Meridian și strada Washington, sub un ceas ca o ramură grea de copac, care fusese proiectat de tata. Intersecția respectivă se numea prin partea locului „Răspântia Americii”.

Sifiliticul se gândea serios acolo, la Răspântia Americii, cum să-și facă picioarele să-l ducă pe cealaltă parte a străzii Washington. Tremura ușor de parcă avea înăuntru un motorăș ce mergea în gol. Aici era problema lui: tirbușoanele mâncau de viu creierul, care era locul unde își aveau originea comenzile pentru picioare. Firele care trebuiau să transmită comenzile nu mai erau izolate sau tirbușoanele trecuseră deja prin ele și le mâncaseră. Întrerupătoarele de pe tot parcursul rămăseseră închise sau deschise și sudate bine.

Bărbatul ăsta părea un om bătrân, bătrân de tot, deși poate c-avea numai treizeci de ani. S-a gândit și s-a tot gândit. Și pe urmă a dat de două ori din picioare ca o coristă.

Fără discuție, mi se părea că arăta ca un roboțel pe vremea când eram copil.

* * *

Înclin să-mi reprezint ființele omenești și ca pe niște eprubete imense, de cauciuc, în care bolborosesc niște reacții chimice. Când eram copil, am văzut o mulțime de oameni cu gușă. Același lucru îl poate spune și Dwayne Hoover, dealerul de mașini Pontiac, care este eroul acestei cărți. Nefericiții ăia aveau glanda tiroidă așa de umflată, c-ai fi zis că le crește-un dovlecel din gât.

Tot ce trebuiau să facă pentru a avea o viață normală, așa s-a dovedit, era să consume mai puțin de o milionime de uncie de iod în fiecare zi.

Propria mea mamă își făcuse creierul praf cu chimicale, care ar fi trebuit s-o facă să doarmă.

Când mă deprimă ceva, iau o pastilută și mă-nveselesc din nou.

Și așa mai departe.

Așa că e o mare tentație pentru mine, când creez un personaj pentru un roman, să spun că este ceea ce este din cauza unor fire rupte sau din cauza unor cantități microscopice de chimicale, pe care le-a înghițit sau nu în ziua cu pricina.

* * *

Ce cred eu, unul, despre cartea asta? Mă simt al dracului de prost, dar eu totdeauna mă simt al dracului de

prost când e vorba de cărțile mele. Prietenul meu, Knox Burger, a spus odată despre un anumit roman nesuferit că „se citea de parcă ar fi fost scris de Philboyd Studge”¹

1. Ăsta cred că-s eu când scriu ceea ce pare că sunt programat să scriu.

* * *

Cartea asta e cadoul pe care mi l-am făcut singur când am împlinit cincizeci de ani. Mă simt de parcă aş trece peste creasta unei case, după ce am urcat deja pe o parte a acoperişului.

Sunt programat la cincizeci de ani să acţionez copilăreşte: să insult drapelul Statelor Unite, să mâzgălesc cu o cariocă nişte desene cu steagul nazist şi o găoază şi multe alte lucruri. Pentru a vă face o idee despre maturitatea ilustraţiilor mele pentru cartea asta, iată cum am desenat o găoază:

Cred că încerc să-mi scot din cap toate lucrurile

---

1 Philboyd Studge este unul dintre eu-rile fictive ale lui Vonnegut; numele este inspirat dintr-o povestire a lui Saki (H.H. Munro - 1870-1916) (n. t.).

inutile de acolo: găoaze, drapele, chiloți. Da, în cartea asta e un desen cu niște chiloți, îmi arunc și personajele din celelalte cărți ale mele. N-am de gând să mai fac niciun spectacol de păpuși.

Cred că încerc să-mi golesc capul – să fie la fel de gol cum a fost când am venit pe lumea asta parădită acum cincizeci de ani. Bănuiesc că asta ar trebui să facă cei mai mulți americani albi și americani de culoare care îi imită pe americanii albi. Lucrurile pe care mi le-au băgat în cap alții oricum nu se prea pupă între ele, sunt adesea nefolositoare și urâte, nu se potrivesc unele cu altele, nu se potrivesc cu viața așa cum este ea cu adevărat în afara capului meu.

N-am niciun fel de cultură, niciun fel de armonie omenească în cap. Nu mai pot trăi fără cultură.

* * *

Așa că această carte e un trotuar presărat cu lucruri inutile, cu gunoaie, pe care le arunc peste umăr în vreme ce călătoresc înapoi în timp, spre unsprezece noiembrie o mie nouă sute douăzeci și doi.

În călătoria mea înapoi o să ajung la un moment când unsprezece noiembrie, întâmplător ziua mea de naștere, era o zi sfântă, numită Ziua Armistițiului. Când

eram copil și când Dwayne Hoover era copil, toți oamenii din toate țările care luptaseră în Primul Război Mondial păstrau tăcere în timpul celui de-al unsprezecelea minut din a unsprezecea oră a Zilei Armistițiului, care era a unsprezecea zi a celei de-a unsprezecea luni.

În timpul aceluia minut din o mie nouă sute optsprezece, milioane și milioane de ființe omenesti au încetat să se mai măcelărească. Am vorbit cu bătrâni care fuseseră pe câmpul de bătălie în acel minut. Într-un fel sau altul, mi-au spus că tăcerea aceea bruscă era glasul lui Dumnezeu. Așa că mai sunt încă printre noi oameni care își aduc aminte când Dumnezeu a vorbit clar omenirii.

* * *

Ziua Armistițiului s-a transformat în Ziua Veteranilor. Ziua Armistițiului era sfântă, Ziua Veteranilor nu e.

Așa c-o s-arunc peste umăr Ziua Veteranilor. Ziua Armistițiului o s-o păstrez. Nu vreau s-arunc lucruri sfinte.

Ce altceva mai e sfânt? A, *Romeo și Julieta*, de exemplu.

Și toată muzica.

PHILBOYD STUDGE

Asta e povestea despre întâlnirea dintre doi albi destul de bătrâni, singuratici și costelivi, pe o planetă care se apropia cu pași repezi de propriul ei sfârșit. Unul din ei era autor de literatură științifico-fantastică și se numea Kilgore Trout. Era un nimeni la vremea aia și credea că viața lui se sfârșise. Se înșela. Ca urmare a întâlnirii, a devenit una dintre cele mai iubite și respectate ființe omenеști din istorie.

Cel cu care s-a întâlnit era dealer de mașini, dealer pentru firma Pontiac, și se numea Dwayne Hoover. Dwayne Hoover era pe punctul de a-și pierde mințile.

* * *

Ascultați aici:

Trout și Hoover erau cetățeni ai Statelor Unite ale Americii, o țară care se numea, pe scurt, *America*. Iar ăsta era imnul lor național, fix o porcărie, ca multe altele pe care trebuiau să le ia în serios:

*O, spune de vezi în a zorilor primă lumină
Mândria cu care salutăm în al amurgului ultim clipit.
Dungile late și sclipitoarele stele ce în lupta haină.*

*Plini de ardoare le-am privit, sus pe metereze, cu
nobilul lor fald fâlfâit?*

*Fulgerul roșu al rachetelor și explozii de bombe-n
infern*

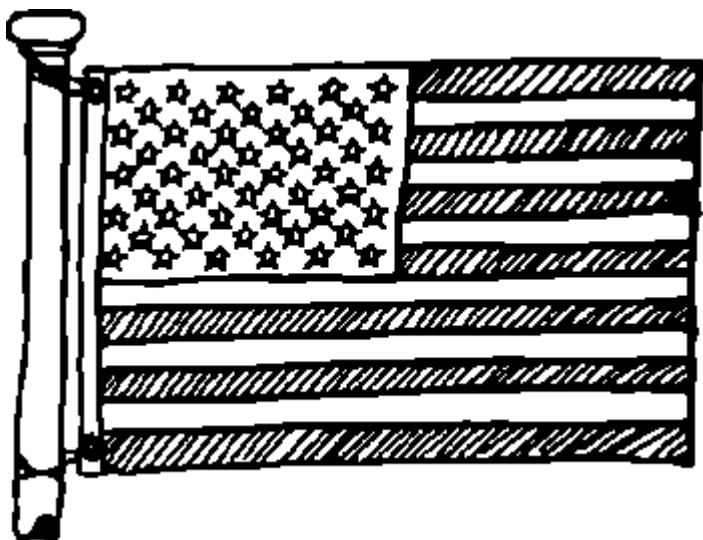
Noaptea ne spun că steagul nostru rămâne etern.

O, spune de steagul înstelat fâlfâie încă

*Peste țara celor liberi, peste casa celor tari ca o
stâncă?*

Erau un cvadrilion de țări în univers, dar țara din
care făceau parte Dwayne Hoover și Kilgore Trout era
singura cu un imn național într-o păsărească presărată cu
semne de întrebare.

Iată cum arăta drapelul lor:

Exista o lege a țării lor, o lege în privința drapelului național, care nu exista în nicio altă țară de pe planetă și care spunea: *Drapelul nu va fi coborât în fața nici unei persoane sau lucru.*

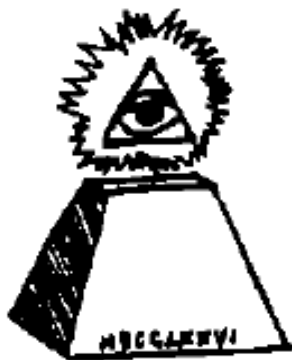
Coborârea drapelului era o formă de salut prietenesc și plin de respect, care însemna practic să lași drapelul în jos pe un băț, mai aproape de pământ, și apoi să-l ridici din nou.

* * *

Deviza țării lui Dwayne Hoover și Kilgore Trout era *E pluribus unum*, ceea ce, într-o limbă pe care n-o mai vorbea nimeni, însemna „Din cei mulți, doar unul!”

Drapelul care nu putea fi coborât era o frumusețe, iar imnul și deviza aceasta seacă poate că n-ar fi fost cine știe ce dacă țineai seamă și de următorul lucru: mulți dintre cetățeni erau tratați cu atâta indiferență sau erau trași pe sfoară și insultați în așa hal, încât își închipuiau că poate au nimerit în țara în care nu trebuie sau chiar pe planeta pe care nu trebuie, că s-a făcut vreo greșală strigătoare la cer. Poate că i-ar fi mângâiat întrucâtva dacă în imnul și deviza lor s-ar fi vorbit despre cinste, frăție, speranță sau fericire, dacă ar fi fost ceva care să le ureze „Bun venit” în societate și pe domeniile ei imobiliare.

În schimb, dacă s-ar fi apucat să-și studieze bancnotele de hârtie ca să găsească vreun indiciu mulțumitor despre țara lor, ar fi descoperit, printre multe alte gunoaie de-a dreptul grotești, o poză cu un trunchi de piramidă care are un ochi strălucitor în vârf, ca ăsta:

Nici chiar președintele Statelor Unite nu știa ce era cu asta. Era ca și cum țara le-ar fi spus cetățenilor ei: „În prostie stă puterea”.

* * *

O mare parte din prostie era rezultatul nevinovat al caracterului șugubăț pe care-l aveau părinții fondatori ai țării lui Dwayne Hoover și Kilgore Trout. Fondatorii erau aristocrați și voiau să scoată ochii tuturor cu educația lor inutilă, care consta în studiul scamatoriei din vremuri de mult apuse. Erau și poeți de mâna a șaptea.

Dar o mare parte din prostie era dăunătoare, căci ascundea niște crime cutremurătoare. De exemplu, profesorii copiilor din Statele Unite ale Americii scriau întruna data asta pe tablă și le cereau copiilor s-o țină minte cu mândrie și entuziasm:

1492

Profesorii le spuneau copiilor că atunci a fost descoperit continentul lor de ființe omenești. De fapt, milioane de ființe omenești duceau deja o viață împlinită și plină de imaginație pe continent în 1492. Țsta a fost doar anul când pirații mărilor s-au apucat să-i jefuiască și să-i ucidă.

Iată altă prostie dăunătoare care le era predată copiilor: că, în cele din urmă, pirații mărilor au format un guvern care a devenit un far al libertății pentru ființele omenești de pretutindeni. Erau poze și statui ale acestui far pe care copiii puteau să le vadă. Arăta ca un soi de cornet cu înghețată care luase foc. Cam așa:

De fapt, pirații mărilor, care au avut cel mai mult de a face cu formarea noului guvern, erau proprietari de sclavi. Le foloseau pe ființele omenești ca pe niște mașini și, chiar după ce sclavia a fost abolită, căci era atât de stânjenitoare, ei și urmașii lor au continuat să le considere pe ființele omenești drept mașini.

* * *

Pirații mărilor erau albi. Cei care se aflau deja pe continent când au sosit pirații erau arămii. Când sclavia a fost introdusă pe continent, sclavii erau negri.

Culoarea era totul.

* * *

Iată cum puteau pirații să ia orice voiau de la oricine altcineva: aveau cele mai bune bărci din lume, erau mai josnici decât oricine altcineva și aveau praf de pușcă, un

amestec de azotat de potasiu, mangal și pucioasă. Atingeau cu foc praful ăsta care părea inofensiv și praful se transforma cu violență în gaz. Gazul ăsta împingea afară proiectilele din tuburi de metal, cu viteze îngrozitoare. Proiectilele pătrundeau prin carne și os foarte ușor. Așa că pirații puteau să avarieze cablajul, foalele sau instalația de apă a unei încăpățânate ființe omenеști chiar și de la o depărtare foarte, foarte mare.

Totuși, principala armă a piraților mării era puterea lor de a te lăsa cu gura căscată. Nimeni altcineva nu și-a putut închipui, decât mult prea târziu, cât de lipsiți de inimă și hrăpăreți erau.

* * *

Când Dwayne Hoover și Kilgore Trout s-au întâlnit, țara lor era de departe cea mai bogată și cea mai puternică țară de pe planetă. Avea cea mai multă mâncare, minerale și mașini și disciplina alte țări amenințându-le c-o să tragă în ele cu rachete mari sau c-o să lase diverse lucruri să cadă peste ele din avioane.

Majoritatea celorlalte țări nu aveau niciun rahat. Multe nici nu mai puteau fi locuite. Aveau prea mulți oameni și prea puțin spațiu. Vânduseră tot ce era bun de ceva, nu mai aveau nimic de mâncare și totuși oamenii îi

dădeau înainte cu regulatul.

Regulându-se, așa se făceau copiii.

* * *

Mulți oameni de pe planeta paradiță erau *comuniști*. Aveau o teorie că tot ce rămăsese din planetă ar trebui împărțit mai mult sau mai puțin egal între toți oamenii, care, în primul rând, nici nu ceruseră să vină pe o planetă paradiță. Între timp, bebelușii soseau întruna. Dădeau din picioare și-ți spărgeau urechile, urlând după lapte.

În unele locuri oamenii chiar se chinuiau să mănânce noroi sau alte forme de prundiș, în vreme ce copiii se nășteau doar la câțiva pași mai încolo.

Și așa mai departe.

* * *

Țara lui Dwayne Hoover și Kilgore Trout, unde se găseau încă de toate, era împotriva comunismului. Nu considera că pământeni care aveau multe ar trebui să le împartă cu alții dacă nu voiau cu adevărat. Și mulți dintre ei nu voiau.

Așa că nici n-a trebuit.

* * *

Toată lumea din America se presupunea că trebuie să pună mâna pe ce putea și să nu mai dea drumul. Iar unii americani se pricepeau tare bine să pună mâna și să nu dea drumul. Erau fabulos de bogați. Alții nu mai apucau să pună mâna nici pe un rahat.

Dwayne Hoover era fabulos de bogat când l-a întâlnit pe Kilgore Trout. Cineva i-a șoptit unui prieten exact vorbele astea, într-o dimineată când Dwayne trecea pe acolo: „Fabulos de bogat”.

Și iată cât din planetă era proprietatea lui Kilgore Trout pe vremea aia: un rahat.

Iar Kilgore Trout și Dwayne Hoover s-au întâlnit în Midland City, care era orașul de baștină al lui Dwayne, în timpul unui festival de artă în toamna lui 1972.

După cum s-a spus deja, Dwayne era dealer pentru firma Pontiac, un dealer care-și pierdea mințile.

Nebunia incipientă a lui Dwayne era în mare parte o chestiune ce ținea de chimicale, bineînțeles. Trupul lui Dwayne Hoover producea anumite chimicale, care îi perturbau echilibrul mental. Dar Dwayne, ca toți nebunii ageamii, avea nevoie și de niște idei nocive așa încât nebunia lui să poată prinde contur și să-și găsească o

direcție în care să se îndrepte.

Chimicalele nocive și ideile nocive erau Yin-ul și Yang-ul nebuniei. Yin și Yang erau simboluri chinezești ale armoniei. Arătau așa:

Ideile nocive i-au parvenit lui Dwayne prin intermediul lui Kilgore Trout. Trout se credea nu numai inofensiv, ci și invizibil. Lumea îi dăduse așa de puțină atenție, încât se credea mort.

Spera că e mort.

Dar din întâlnirea cu Dwayne a învățat că era suficient de viu încât să-i dea unui semen de-al său idei care să-l transforme într-un monstru.

Iată care era esența ideilor nocive pe care Trout i le dădea lui Dwayne: toți oamenii de pe Pământ erau roboți, cu o excepție: Dwayne Hoover.

Dintre toate făpturile din univers doar Dwayne gândea, simțea și-și făcea griji și planuri și așa mai departe. Nimeni altcineva nu știa ce e durerea. Toți ceilalți erau niște mașinării complet automate, al căror scop era

să-l stimuleze pe Dwayne. Dwayne era un nou fel de făptură pe care o puneă la încercare Creatorul Universului.

Doar Dwayne Hoover dispunea de liberul arbitru.

* * *

Trout nu se aștepta să fie crezut. Pusese ideile nocive într-un roman științifico-fantastic și acolo le găsisese Dwayne. Cartea nu i se adresa numai lui Dwayne. Trout nu auzise de Dwayne când a scris-o. Se adresa oricărei persoane care o deschidea din întâmplare. De fapt, pur și simplu spunea oricui: „Ei, știi ceva? Ești singura făptură, cu liber-arbitru. Cum te simți acum că știi asta?”. Și așa mai departe.

Era un tour de force². Era un jeu d'esprit³

Dar era otravă pentru mintea lui Dwayne.

* * *

Trout a fost de-a dreptul zguduit când și-a dat seama că până și el putea aduce răul în lume – sub forma ideilor nocive. Și, după ce l-au cărăbănit pe Dwayne la o casă de nebuni, într-o scurteicuță de pânză groasă, Trout a devenit

---

2 Tur de forță (în fr., în orig.) (n.t.).

3 Joc al spiritului (în fr., în orig.) (n.t.).

un susținător fanatic al importanței pe care o aveau ideile în stabilirea cauzelor și a remediilor pentru boli.

Dar nimeni nu-l asculta. Era un bătrân murdar într-un ținut sălbatic, care striga printre copaci și arbuști: „Ideile sau lipsa lor pot duce la boală!”

* * *

Kilgore Trout a devenit pionier în domeniul sănătății mentale. Și-a prezentat teoriile deghizate ca literatură științifico-fantastică. A murit în 1981, aproape la 20 de ani după ce l-a îmbolnăvit într-un asemenea hal pe Dwayne Hoover.

Era atunci recunoscut ca un mare artist și om de știință. Academia Americană de Arte și Științe a poruncit ridicarea unui monument peste cenușa lui. Sculptat în piatră era un citat din ultimul său roman, cel de-al două, sute nouălea, care era neterminat când a murit el. Monumentul arăta așa:

Dwayne era văduv. Stătea singur noaptea într-o casă de vis în Fairchild Heights, care era cea mai râvnită zonă rezidențială din oraș. Construcția fiecărei case de acolo costa cel puțin o sută de mii de dolari. Fiecare casă ocupa cel puțin patru acri de pământ.

Singurul tovarăș al lui Dwayne în timpul nopții era un labrador pe care îl chema Sparky. Sparky nu putea să dea din coadă, din cauza unui accident de mașină întâmplat cu mulți ani în urmă, așa că nu avea cum să le spună celorlalți câini cât de prietenos era. Trebuia să se bată tot timpul. Avea urechile zdrențuite. Era zgrunțuros de atâtea cicatrici.

* * *

Dwayne avea o servitoare negresă pe care o chema Lottie Davis. Ea îi făcea curățenie prin casă în fiecare zi. Pe urmă îi pregătea masa și i-o servea. Pe urmă se ducea acasă. Provenea dintr-o familie de sclavi.

Lottie Davis și Dwayne nu vorbeau mult, deși se plăceau tare. Dwayne se rezuma să poarte mare parte din conversații cu câinele. Se lăsa în jos pe podea și se dădea de-a dura cu Sparky, spunându-i lucruri precum: „Tu și cu

mine, Spark” și „Ce mai face prietenul meu?” și așa mai departe.

Și rutina asta a continuat fără nicio schimbare chiar și după ce Dwayne a început să-și piardă mințile, așa că Lottie n-a avut cum să observe nimic neobișnuit.

* * *

Kilgore Trout era proprietarul unui peruş pe care îl chema Bill. La fel ca Dwayne Hoover, Trout era singur cuc în timpul nopții, dacă nu punem papagalul la socoteală. Și Trout vorbea cu papagalul.

Dar în vreme ce Dwayne bălmăjea cu labradorul despre iubire, Trout își bătea joc și bombănea despre sfârșitul lumii.

— Oricând se poate întâmpla, zicea el. Și-a cam venit și timpul.

Trout avea o teorie că aerul va deveni în curând irespirabil.

Trout credea că, dacă aerul o să fie otrăvitor, Bill o să-și dea obștescul sfârșit cu câteva minute înaintea lui. Îl tot tachina pe Bill cu chestia asta:

— Cum mai stă treaba cu respirația?

Sau:

— Se pare că iar îți dă târcoale emfizemul ăla de

demult.

Sau:

— N-am discutat niciodată despre ce fel de înmormântare îți dorești, Bill. Nu mi-ai spus niciodată de ce religie ești.

Și așa mai departe.

Îi spunea lui Bill că omenirea merită să aibă o moarte groaznică fiindcă s-a purtat cu atâta cruzime și a făcut atâta risipă pe o planetă atât de suavă.

— Cu toții suntem Heliogabalus, Bill, îi spunea el.

Aceasta era numele unui împărat roman care îi ceruse unui sculptor să facă un taur în mărime naturală, gol pe dinăuntru și înzestrat cu o ușă. Ușa putea fi încuiată pe dinafară. Gura taurului era deschisă. Pe lângă ușă, aia era singura ieșire spre exterior.

Heliogabalus dădea ordin să fie băgată o ființă omenească pe ușă și ușa se încuia. Orice sunet pe care îl scotea ființa omenească acolo înăuntru ieșea prin gura taurului. Apoi Heliogabalus dădea o petrecere drăguță, cu oaspeți, cu multă mâncare, vin, femei frumoase și băieți drăgălași. Și punea un servitor să aprindă focul. Și focul era sub niște lemne uscate, care erau sub taur.

* * *

Trout făcea și un alt lucru, pe care unii oameni l-ar fi putut considera excentric: le zicea oglinzilor „scurgeri”. Îl amuza să spună că oglinzile erau niște găuri între două universuri”.

Dacă vedea un copil lângă o oglindă, nu era exclus să-l amenințe cu degetul și să-i spună foarte solemn:

— Să nu te duci prea aproape de scurgerea aia. Sper că nu vrei s-o sfârșești în celălalt univers, nu-i așa?

Uneori cineva se întâmpla să zică în prezența lui:

— Scuzați-mă, am o scurgere de care trebuie să mă ocup un minut.

Ăsta era un fel de a spune că vorbitorul avea de gând să-și deșerte reziduurile lichide din corp printr-o supapă situată în partea de jos a abdomenului.

Și Trout îi răspundea ștrengărește:

— De unde vin eu, treaba asta înseamnă că ai de gând să șterpelești o oglindă.

Și așa mai departe.

Când a murit Trout, bineînțeles că toată lumea le zicea oglinzilor „scurgeri”. Asta arată cât de respectabile deveniseră chiar și glumele lui.

* * *

În 1972 Trout locuia într-un apartament la subsol în

orașul Cohoes din statul New York. Își câștiga existența ca instalator de ferestre și paravane speciale din aluminiu. Nu avea nimic de a face cu partea de vânzări a afacerii, fiindcă era complet lipsit de farmec. Farmecul era un tertip, pentru a-i face pe străini să le placă o persoană și să aibă încredere în ea imediat, indiferent ce era în capul celui care avea farmec.

* * *

Dwayne Hoover avea farmec cu nemiluita.

* * *

Eu pot să am farmec cu nemiluita când vreau.

* * *

Mulți oameni au farmec cu nemiluita.

* * *

Patronul și colegii lui Trout habar n-aveau că el era scriitor. De altfel, nicio editură mai acătării nu auzise de el, deși scrisese o sută șaptesprezece romane și două sute

de povestiri până la data la care l-a întâlnit pe Dwayne.

Nu scria cu indigo. Își trimitea manuscrisele fără să pună un plic timbrat, cu adresa lui pe el, ca să-i fie înapoiate în siguranță. Lua numele și adresele editurilor din revistele care se ocupau cu chestiunea scrisului, pe care le citea cu nesaț în sălile de periodice ale bibliotecilor publice. În felul ăsta a intrat în legătură cu o firmă ce se numea World Classics Library, care publica pornografie obscenă la Los Angeles, în statul California. Îi foloseau povestirile, în care de obicei nici măcar nu era vorba despre femei, pentru a da volum cărților și revistelor cu poze fără perdea.

Nu i-au spus niciodată unde sau când s-ar putea aștepta să le găsească de vânzare. Și iată ce-i plăteau: un rahat.

* * *

Nici măcar nu i-au trimis exemplare gratuite din cărțile și revistele în care a apărut, așa că a trebuit să scoțcească după ele prin magazinele cu obiecte pornografice. Și titlurile pe care le dădea povestirilor lui erau adesea schimbate. De exemplu, „Șeful de paie pangalactic” a devenit „Nebun după gură”⁴.

---

4 Mouth Crazy, în original - joc de cuvinte, bazat pe asemănarea cu construcția football crazy („nebul după fotbal”) (n.t.).

Totuși, ceea ce-l înnebunea pe Trout cel mai tare erau ilustrațiile alese de edituri, care n-aveau nimic de-a face cu povestirile. A scris, de exemplu, un roman despre un pământean pe care-l chema Delmore Skag, un holtei dintr-un cartier în care toată lumea avea familii imense. Și Skag era om de știință și găsisese un mod de-a se reproduce prin supa de pui. Rădea celulele vii de pe palma mâinii drepte, le amesteca cu supă și lăsa supa în bătaia razelor cosmice. Celulele se transformau în copii, care erau bucățică tăiată din Delmore Skag.

Nu peste multă vreme, Delmore făcea câțiva copii pe zi și-și invita vecinii să-i împărtășească mândria și fericirea. Făcea botezuri în masă pentru o sută de copii odată. Își câștigase faimă ca tată de familie.

Și așa mai departe.

* * *

Skag spera să-și oblige țara să facă legi împotriva familiilor excesiv de mari, dar corpurile legiuitoare și curțile de justiție au refuzat să trateze frontal problema. În loc de așa ceva au adoptat legi severe care interziceau persoanelor necăsătorite să dețină supă de pui.

Și așa mai departe.

Ilustrațiile pentru cartea asta erau niște fotografii

întunecate cu mai multe femei albe luându-i-o la cioc unui bărbat negru care, pentru un motiv sau altul, purta un sombrero mexican.

Când Trout l-a întâlnit pe Dwayne Hoover cea mai difuzată carte a lui era *Ciuma pe roți* Editura n-a schimbat titlul, dar a șters mare parte din el și tot numele lui Trout, acoperindu-le cu o manșetă tipătoare care făcea următoare promisiune:

**CASTORIȚE
CU BUCLUC
ÎNĂUNTRU!**

O „castoriță cu bucluc” era o fotografie a unei femei fără chiloți și cu picioarele foarte desfăcute, în așa fel încât se putea vedea intrarea în vagin. Expresia a fost folosită pentru prima dată de fotoreporteri care, adesea, ajungeau să se uite sub fustele femeilor în caz de accidente și evenimente sportive, de sub scările de incendiu și așa mai departe. Aveau nevoie de un cod, de un cuvânt, ca să zbiere la alți fotoreporteri și la polițiștii care le erau prieteni sau la pompieri și așa mai departe, să le spună ce

puteau să vadă în caz că voiau să vadă. Cuvântul a fost „Castor!”

Un castor era de fapt un rozător mare. Era nebun după apă, prin urmare construia diguri. Arăta așa:

Soiul de castor care îi excita pe fotoreporteri așa de tare arăta așa:

Pe aici ieșeau copiii.

* * *

Când Dwayne era mic, când Kilgore Trout era mic, când eu eram mic și chiar după ce trecuserăm cu toții de prima tinerețe și îmbătrâniserăm, poliția și curțile de

justiție aveau datoria să împiedice ca reprezentările unor asemenea deschizături obișnuite să fie examinate și discutate de persoane care nu practicau medicina. S-a luat cumva hotărârea ca toate castorițele cu bucluc, care erau de zece ori mai cunoscute decât castorii adevărați, să fie, conform legii, secretul cel mai bine păzit.

Așa că a apărut o furie după castorițele cu bucluc. Și a mai apărut o furie după un metal moale și slab, un element care fusese declarat undeva drept cel mai de dorit dintre toate elementele: aurul.

* * *

Și furia după castorițele cu bucluc s-a extins și la chiloți când Dwayne, Trout și cu mine eram mici. Fețele își ascundeau chiloții cu orice chip și băieții încercau să le vadă chiloții cu orice chip.

Chiloții femeiești arătau așa:

Unul dintre primele lucruri pe care le-a învățat Dwayne la școală când era mic de tot a fost, de fapt, o poezie pe care trebuia s-o spună printre țipete în caz că, din întâmplare, vedea chiloții unei fete pe terenul de joacă. Iată cum suna:

Văd Anglia,

Văd Franța,

Văd chiloții

Unei fetițe.

Când a acceptat Premiul Nobel pentru Medicină în 1979, Kilgore Trout a declarat: „Unii spun că nu există progres. Faptul că ființele omenesti sunt acum singurele animale care au rămas pe Pământ mi se pare, trebuie să mărturisesc, un fel de victorie care induce în eroare. Aceia dintre dumneavoastră care sunteți familiarizați cu genul de lucrări pe care le-am publicat în tinerețe vor înțelege de ce am fost tare amărât, în special când a murit ultimul castor. Totuși, când eram eu mic, existau doi monștri care împărțeau planeta cu noi și astăzi mă bucur că nu mai sunt pe acest pământ. Erau hotărâți să ne ucidă sau, cel puțin, să ne facă viața lipsită de sens. Au fost aproape de victorie. Erau niște dușmani plini de cruzime, spre deosebire de micii mei prieteni, castorii. Leii? Nu. Tigrii? Nu. Leii și

tigrii trăgeau la aghioase mai tot timpul. Monștrii pe care o să-i numesc nu trăgeau niciodată la aghioase. Ei ne ocupau creierul. Locuiau în capetele noastre. Cei doi erau dorința fierbinte și arbitrară de aur și, ferească Dumnezeu, aceea de a arunca o privire la chiloții unei fete. Le mulțumesc acelor dorințe fierbinți pentru că au fost așa de ridicole, căci ne-au învățat că se putea ca o ființă omenească să creadă orice și să se comporte pătimăș potrivit acelei credințe, indiferent care ar fi fost ea. Așa că acum putem construi o societate altruistă tratând altruismul cu frenezia cu care am tratat cândva aurul și chiloții”.

A făcut o pauză și pe urmă, cu prefăcută durere în glas, a recitat începutul unei poezii pe care învățase s-o spună printre țipete în Bermude când era mic. Poezia era cu atât mai mișcătoare cu cât pomenea două națiuni care nu mai existau ca atare.

— Văd Anglia, zicea el, văd Franța...

* * *

De fapt, chiloții femeilor se devalorizaseră drastic în momentul când s-a produs întâlnirea istorică dintre Dwayne Hoover și Trout. Prețul aurului era încă în

creștere.

Fotografiile chiloților pentru femei nu făceau nici cât hârtia pe care erau tipărite și nici filmele color de foarte bună calitate, cu diverse castorițe cu bucluc, n-aveau de ales decât să iasă la cerșit pe piață.

Fusesse o vreme când un exemplar din cea mai răspândită carte a lui Trout până în momentul de față, *Ciuma pe roți*, adusesse venituri de doisprezece dolari datorită ilustrațiilor. Acum era oferită pentru un dolar, iar cei care plăteau chiar și atât n-o făceau de dragul ilustrațiilor. Plăteau pentru cuvinte.

* * *

Cu totul întâmplător, cuvintele din carte se refereau la viața pe o planetă ce se stingea, numită Lingua-Trei, ai cărei locuitori aduceau cu automobilele americănești. Aveau roți. Erau propulsați de motoare cu ardere internă. Mâncau combustibil mineral. Totuși nu erau produși de fabrică. Se reproduceau. Făceau ouă în care erau pui de automobile și puișorii creșteau în bălți de petrol scurs de la carterele ajunse la vârsta maturității.

Lingua-Trei era vizitată de astronauți care aflaseră că făpturile de acolo dispăreau din următorul motiv: distruseseră resursele planetei, inclusiv atmosfera.

Astronauții nu puteau să ofere cine știe ce din punct de vedere material. Făpturile-automobil sperau să împrumute niște oxigen și să poată face în așa fel încât vizitatorii să ducă cel puțin unul dintre ouăle lor pe altă planetă unde ar putea fi clocit, unde ar putea începe din nou o civilizație a automobilelor. Dar cel mai mic ou de-al lor cântărea vreo douăzeci și două de kilograme, iar astronauții înșiși erau înalți de numai doi centimetri jumate și navele lor nu erau mai mari decât o cutie de pantofi de-a pământenilor. Erau din Zeltoldimar.

Purtătorul de cuvânt al zeltoldimarienilor era Kago. Kago zicea că tot ce putea el face era să le spună altora din Univers ce minunate fuseseră făpturile-automobil. Iată ce le spunea el tuturor încrezuților ăloră ruginiți care rămăseseră fără benzină:

— O să dispăreți, dar nimeni n-o să vă uite.

Ilustrația povestirii în acest punct arăta două chinezoaice, aparent gemene identice, care stăteau pe o canapea cu picioarele desfăcute larg.

* * *

Așadar Kago și micul și viteazul lui echipaj de zeltoldimarieni, care era format numai din homosexuali, au cutreierat universul păstrând vie amintirea făpturilor-

automobil. În cele din urmă au ajuns pe planeta Pământ. Cu toată nevinovăția, Kago le-a spus pământenilor de automobile. Kago nu știa că ființele omenеști puteau fi doborâte de o singură idee la fel de ușor ca de holeră sau dumă bubonică. Pe Pământ nu exista imunitate față de ideile ușchite.

* * *

Și iată de ce, după părerea lui Trout, ființele omenеști nu puteau respinge idei doar pentru că erau tâmpite: „Ideile pe Pământ erau simboluri ale prieteniei sau dușmăniei. Conținutul lor nu conta. Prietenii erau de acord cu prietenii pentru a exprima prietenia. Dușmanii nu erau de acord cu dușmanii pentru a exprima dușmănia.

Ideile pe care le susțineau pământenii n-au avut mei o importanță sute de mii de ani, deoarece oricum nu puteau face mare lucru. Ideile puteau la fel de bine să fie simboluri pentru orice.

Chiar exista o zicală despre inutilitatea ideilor: «Dacă dorințele ar fi cai, cerșetorii ar merge călare».

Și pe urmă pământenii au descoperit uneltele. Dintr-odată, a fi de acord cu prietenii putea să fie o formă de sinucidere sau chiar mai rău. Dar oamenii au continuat să fie de acord nu de dragul bunului-simț ori al decenței sau

al autoconservării, ci de dragul prieteniei.

Pământenii au continuat să fie prietenoși când, în loc să fie prietenoși, ar fi trebuit să se mai gândească. Și chiar când au construit computerele care să gândească în locul lor, le-au proiectat nu atât de dragul înțelepciunii, cât pentru prietenie. Așa că soarta le era pecetluită. Cerșetorii care ucideau oameni puteau să meargă călare”.

La un secol după ce micuțul Kago a ajuns pe Pământ, dacă e să credem ce se spunea în romanul lui Trout, fiecare formă de viață de pe acel glob albastru-verde, care fusese cândva pașnic și umed și dăduse de mâncare la toată lumea, era pe moarte sau murise deja. Peste tot erau carcasele gândacilor imenși pe care oamenii îi făcuseră și îi veneraseră. Era plin de automobile. Ele omorâseră totul.

Însuși micuțul Kago a murit cu mult înaintea planetei. Încerca să țină predici într-un bar din Detroit despre răul pe care-l fac automobilele. Dar era așa de mititel că nimeni nu-i dădea nicio atenție. S-a întins să se odihnească o clipă și un mecanic de automobile beat l-a luat drept chibrit de bucătărie. L-a omorât pe Kago încercând să-l aprindă de mai multe ori pe dedesubtul barului.

* * *

Înainte de 1972, Trout nu primise decât o scrisoare de la un singur fan. Era de la un milionar excentric, care angajase o agenție de detectivi particulari ca să afle cine și unde era el. Trout era atât de invizibil, încât căutarea a costat optsprezece mii de dolari.

Scrisoarea de la fan i-a parvenit în subsolul lui din Cohoes. Era scrisă de mână și Trout a tras concluzia că autorul s-ar putea să aibă vreo paisprezece ani sau cam așa ceva. Scrisoarea spunea că *Ciuma pe roți* era cel mai grozav roman în limba engleză și că Trout ar trebui să fie președintele Statelor Unite ale Americii.

Trout i-a citit scrisoarea cu glas tare penisului.

— Lucrurile încep să devină roz, Bill, îi spunea el. Am știut întotdeauna c-așa o să fie. O să primim o tonă dintr-astea.

Și abia pe urmă a citit scrisoarea de-adevăratelea. În scrisoare nu era nimic care să spună că autorul, pe care-l chema Eliot Rosewater, era adult și că era fabulos de înstărit.

* * *

Din întâmplare, Kilgore Trout nu putea să fie președinte al Statelor Unite fără un amendament la Constituție. Nu se născuse în țară. Locul lui natal era Arhipelagul Bermudelor. Tatăl lui, Leo Trout, deși a rămas cetățean american, lucrase acolo mulți ani pentru Societatea Regală de Ornitologie, păzind singurul loc din lume unde își făceau cuib vulturii pescari din Bermude. Vulturii ăștia mari au dispărut cu totul până la urmă, în

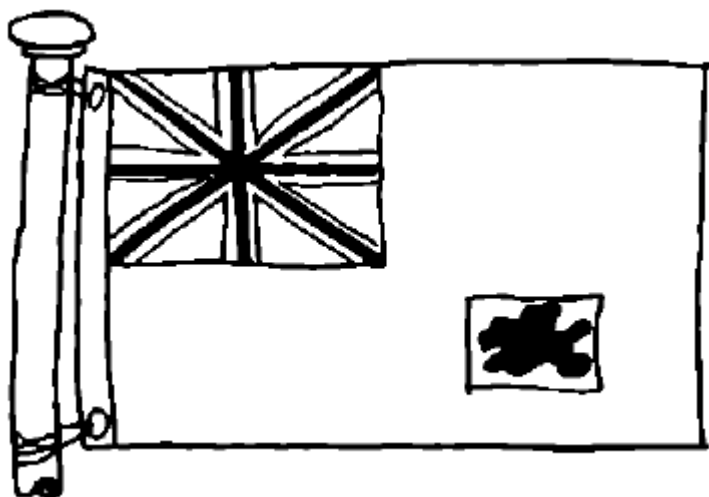
ciuda tuturor eforturilor pe care le putea face oricine.

* * *

Când era mic, Trout îi văzuse pe acești vulturi murind, unul câte unul. Tatăl lui îi dăduse sarcina să măsoare anvergura de la aripile leșurilor. Vulturiiăștia au fost cele mai mari creaturi care au zburat vreodată pe planetă prin propria lor putere. Și ultimul leș a avut cea mai mare anvergură, adică șase metri și șase centimetri.

După ce-au murit toți vulturii, s-a descoperit ce-i ucisese. Era o ciupercă și ciuperca asta le-a atacat ochii și creierul. Oamenii aduseseră ciuperca în colonia de vulturi sub nevinovata formă de *impetigo*.

Iată cum arăta steagul insulei de baștină a lui Kilgore Trout:

* * *

Așa că Kilgore Trout a avut o copilărie deprimantă, în ciuda razelor de soare și a aerului proaspăt. Pesimismul care l-a copleșit mai târziu în viață și care i-a distrus cele trei căsătorii și i-a alungat de acasă singurul fiu, Leo, la vârsta de paisprezece ani, foarte probabil și-a avut rădăcinile înfipite în gunoiul dulce-amăru care a rămas de pe urma vulturilor putreziți.

* * *

Scrisoarea de la fan a sosit mult prea târziu. N-a adus vești bune. Kilgore Trout a perceput-o ca pe un

atentat la intimitate. Scrisoarea de la Rosewater promitea c-o să-l facă faimos pe Trout. Iată ce a avut de spus Trout la chestia asta, singurul martor fiind perușul lui:

— Nu te băga dracului în sacul meu personal.

Un sac personal era o pungă mare de plastic pentru un soldat american proaspăt ucis. Era o invenție nouă.

* * *

Nu știu cine a inventat sacul personal. Știu însă cine l-a inventat pe Kilgore Trout. Eu.

L-am făcut cu dinții scoși în afară. I-am pus niște păr, dar i l-am albit. Nu l-am lăsat să și-l pieptene sau să se ducă la frizer. L-am făcut să și-l lase lung și încâlcit.

I-am dat aceleași picioare pe care Creatorul Universului i le-a dat tatălui meu când tata era bătrân de-i plângeai de milă. Erau niște cozi de mătură albe și gălbejite. N-aveau niciun pic de păr pe ele. Erau fantastic împodobite cu o mulțime de vene varicoase.

Și, la două luni după ce Trout a primit prima lui scrisoare de la un fan, l-am făcut să găsească în cutia de scrisori o invitație pentru a lua cuvântul la un festival de artă din Vestul Mijlociu american.

* * *

Scrisoarea venise de la președintele festivalului, Fred T. Barry. Era plin de respect, aproape de venerație, pentru Kilgore Trout. Îl implora să fie unul dintre cei câțiva distinși oaspeți din afara orașului care participau la festival. Acesta avea să dureze cinci zile și sărbătorea deschiderea Centrului Memorial pentru Arte „Mildred Barry” din Midland City.

Scrisoarea nu spunea nimic, dar Mildred Barry era regretata mamă a președintelui, cel mai bogat om din Midland City. Fred T. Barry suportase cheltuielile noului Centru pentru Arte, care era o sferă translucidă pe catalige. Nu avea ferestre. Când era luminată înăuntru noaptea, semăna cu luna plină din timpul culesului ridicându-se pe cer.

Din întâmplare, Fred T. Barry avea exact aceeași vârstă cu Trout. Erau născuți în aceeași zi. Dar bineînțeles că nu semănau deloc. Fred T. Barry nici măcar nu mai arăta ca un alb, deși era de rasă pură englezească. Pe măsură ce înaintase tot mai mult în vârstă și fiind din ce în ce mai fericit, îi căzuse tot părul din cap, ajunsese să arate ca un chinez bătrân cuprins de extaz.

Semăna așa de mult a chinez încât începuse să se și îmbrace ca un chinez. Chinezii adevărați îl luau adesea drept chinez adevărat.

* * *

Fred T. Barry mărturisea în scrisoarea lui că nu-i citise operele lui Kilgore Trout, dar că ar face asta cu multă bucurie înainte să înceapă festivalul. „Ați fost foarte lăudat de Eliot Rosewater, care m-a asigurat că, probabil, sunteți cel mai mare romancier american în viață. Laudă mai mare ea asta nu există”, spunea el.

Prins cu o agrafă de scrisoare era un cec de o mie de dolari. Fred T. Barry îi explicase că era pentru cheltuieli de călătorie și onorariu.

Erau o grămadă de bani. Dintr-odată, Trout devenise fabulos de înstărit.

* * *

Iată cum s-a făcut c-a fost invitat Trout: Fred T. Barry voia să aibă o pictură în ulei de o valoare fabuloasă ca punct de atracție al Festivalului de Artă de la Midland City. Așa bogat cum era, nu-și putea permite s-o cumpere, deci încercase să găsească una de împrumut.

Prima persoană la care s-a dus a fost Eliot Rosewater, proprietarul unui El Greco în valoare de trei milioane de dolari sau mai mult. Rosewater i-a spus că

festivalul ar putea obține tabloul cu o condiție: să facă în așa fel încât cel mai mare romancier de limbă engleză în viață, care era Kilgore Trout, să ia cuvântul.

Trout a răs la început de invitația lingușitoare, dar pe urmă parcă începuse să i se facă frică. Din nou un străin atenta la intimitatea sacului său personal. Tras la față, îi puse întrebarea asta penisului, dându-și ochii peste cap:

— De ce oare tot interesul ăsta neașteptat față de persoana lui Kilgore Trout?

Citi scrisoarea din nou și spuse:

— Nu numai că-l vor pe Kilgore Trout, dar îl vor în smoching, Bill. Undeva s-a făcut o greșală.

Apoi, ridicând din umeri, zise:

— Poate că m-au invitat fiindcă știu că am smoching.

Într-adevăr, avea un smoching. Îl ținea într-un cufăr mare, pe care-l târâse dintr-un loc într-altul mai bine de patruzeci de ani. Erau acolo jucării din copilărie, oasele unui vultur-pescar din Bermude și multe alte curiozități, inclusiv smochingul pe care-l purtase la o serată dansantă organizată de elevii din ultimul an de liceu, înainte de absolvire - liceul „Thomas Jefferson” din Dayton, statul Ohio, în 1924. Trout s-a născut în Bermude și a mers la școala elementară acolo. Dar pe urmă familia lui s-a mutat la Dayton.

Liceul pe care l-a frecventat el purta numele unui proprietar de sclavi, care era și unul dintre cei mai mari teoreticieni din lume ai libertății umane.

* * *

Trout și-a scos smochingul din cufăr și l-a pus pe el. Semăna foarte mult cu un smoching pe care-l văzusem la tata când era bătrân, bătrân de tot. Avea o patină verzuie de mucegai. Firicelele de pe el erau ca niște petice de blană fină de iepure.

— Ăsta-i pentru seară, zise Trout. Dar spune-mi, Bill, ce se poartă la Midland City în octombrie până la apusul soarelui?

Își ridică crăcii pantalonilor cât să i se vadă fluierile picioarelor, grotesc de ornamentale.

— Bermude și șosețele pentru fete? Ce zici, Bill? La urma urmelor, eu chiar sunt din Bermude.

Curăță cu o cârpă umedă smochingul și ciupercile se duseră ușor.

— Nu suport să fac chestia asta, Bill, zise el vorbind despre ciupercile pe care le omora. Ciupercile au tot atâta drept la viață ca și mine. Știu ele foarte bine ce vor, Bill. Să-mi cadă mâna dacă mai fac vreodată.

După asta se gândi la ce-o vrea oare Bill însuși. Era

ușor de ghicit.

— Bill, spuse el, îmi place așa de mult de tine și sunt așa o mare sculă-n univers c-o să-ți îndeplinesc trei dorințe la care ții cel mai mult.

Deschise ușa coliviei, ceva ce Bill n-ar fi putut face cât îi hăul.

Bill zbură pe pervazul unei ferestre. Se sprijini cu aripioara de geam. Era doar un strat de geam între Bill și lumea nemaipomenită de afară. Deși era băgat în afaceri cu ferestre speciale, Trout n-avea asemenea ferestre la domiciliul său.

— O să ți se-mplinească și cea de-a doua dorință, zise Trout și din nou făcu ceva ce Bill n-ar fi putut face în veci.

Deschise fereastra. Dar deschisul ferestrei păru să fie o chestie așa de alarmantă pentru peruș, încât bietul de el zbură înapoi la colivie și sări înăuntru.

Trout închise ușa coliviei și-o ferecă.

— Ți-ai folosit cele trei dorințe în cel mai inteligent mod de care am auzit vreodată, îi spuse el păsării. Te-ai asigurat că încă îți mai rămâne ceva ce merită să-ți dorești – să ieși din colivie.

* * *

Trout făcuse legătura dintre singura lui scrisoare de la un fan și invitație, dar nu-i venea să creadă că Eliot Rosewater era un om în toată firea. Iată cum arăta scrisul lui Rosewater:

Ar trebui
să fii
președintele
statelor Unite!

— Bill zise Trout cu șovăială, un adolescent pe nume Rosewater mi-a dat de lucru. Părinții lui trebuie că-s prieteni cu președintele Festivalului de Artă și habar n-au de cărțile mele. Așa că dacă el le-a spus că-s bun, l-au crezut.

Trout clătină din cap.

— Nu mă duc, Bill. Nu vreau să ies din colivia mea. Sunt prea deștept pentru o chestie ca asta. Și chiar dac-aș vrea să ies, nu m-aș duce la Midland City ca să râdă lumea de mine... și de singurul meu fan.

O vreme n-a mai pomenit nimic despre asta. Dar din când în când citea iar invitația, încât ajunsese s-o știe pe de rost. Și, la un moment dat, unul din mesajele mai subtile de pe hârtie parcă i-ar fi deschis ochii. Era în antet, unde se vedeau două măști, care aveau scopul de a reprezenta comedia și tragedia.

Una dintre măști arăta așa:

Cealaltă arăta așa:

— N-au nevoie decât de tipi care zâmbesc la festivalul ăla, îi spuse Trout penisului. Restul ghinioniştilor nefericiți n-au de ce să se gândească să participe.

Dar mintea lui nu voia să nu se mai gândească la asta. Lui Trout îi veni o idee care i se păru foarte picantă:

— Dar poate că un ghinionist nefericit e exact ce trebuie ei să vadă.

După asta îl apucă entuziasmul.

— Bill, Bill, zise el, ascultă la mine. Plec din colivie, da' mă-ntorc. Mă duc să le-arăt ce n-a văzut nimeni la un festival de artă pân-acum: un reprezentant al miilor ăloră de artiști care, cu toții, și-au dedicat toată viața căutării adevărului și frumuseții... și au găsit un rahat!

* * *

Până la urmă Trout a acceptat invitația. Cu două zile înainte de începerea festivalului l-a lăsat pe Bill în grija proprietăresei de la etaj și-a pornit-o cu autostopul spre New York, cu cinci sute de dolari prinși cu un ac pe dinăuntru chiloților. Restul de bani îi pusese la o bancă.

S-a dus mai întâi la New York fiindcă spera c-o să-și găsească unele cărți la magazinele care vindeau obiecte pornografice acolo. Nu avea niciun exemplar acasă. Nu dădea doi bani pe ele, dar acum voia să citească cu glas tare la Midland City, să facă demonstrația unei tragedii întru totul ridicole.

Plănuia să le spună oamenilor de acolo ce spera el să

aibă scris pe piatra de mormânt.

Și anume:

Între timp Dwayne Hoover înnebunea tot mai tare. Într-o noapte a văzut unsprezece luni pe cer deasupra Centrului Memorial pentru Arte „Mildred Barry”. În dimineața următoare a văzut o rață uriașă care dirija circulația la intersecția dintre Arsenal Avenue și Old County Road. N-a spus nimănui ce văzuse. A păstrat totul în taină.

Și chimicalele nocive din capul lui se săturaseră de taine. Nu se mai mulțumeau să-l facă să simtă și să vadă lucruri ciudate. Voiau ca el să și facă lucruri ciudate și, mai ales, să facă mult zgomot.

Voiau ca Dwayne Hoover să fie mândru de boala pe care-o avea.

* * *

Mai târziu unii au spus că erau furioși pe ei înșiși pentru că n-au observat semnalele de pericol din comportamentul lui Dwayne, pentru că n-au luat în seamă strigătele lui evidente după ajutor. După ce pe Dwayne l-a apucat furia ucigașă, ziarul local a înserat un articol de fond plin de compătimire, implorându-i pe oameni să urmărească semnalele de pericol din comportamentul

semenilor lor. Iată titlul:

UN STRIGĂT DUPĂ AJUTOR

Dar Dwayne n-a fost așa de ciudat înainte de a-l întâlni pe Kilgore Trout. Comportamentul lui în public era mai degrabă în limitele actelor, ideilor și discuțiilor acceptabile în Midland City. Persoana cea mai apropiată lui, Francine Pefko, femeia albă care îi era secretară și amantă, povestea că Dwayne părăsise să fie din ce în ce mai fericit în tot cursul lunii dinaintea apariției lui în public ca nebun furios.

— Mi-am tot zis, i-a spus ea de pe patul de spital unui ziarist: „În sfârșit își revine după sinuciderea nevaste-sii”.

* * *

Francine lucra la sediul central unde se desfășura afacerea lui Dwayne, care se numea *Dwayne Hoover's Exit Eleven Pontiac Village*, chiar în dreptul autostrăzii, ușă-n ușă cu noul hotel Holiday Inn.

Iată ce a făcut-o pe Francine să creadă că el era pe zi ce trece tot mai fericit: Dwayne a început să cânte cântece care fuseseră la modă în tinerețea lui, cum ar fi:

„Bătrânul lampagiu”, „Tippy-Tippy-Tin”, „Ține-te bine”, „Luna albastră” și așa mai departe. Dwayne nu mai cântase niciodată până atunci. Acuma cânta tare când stătea la birou, când conducea vreun client într-un tur demonstrativ, când urmărea câte un mecanic care făcea service-ul vreunei mașini. Într-o zi, când trecea prin holul noului hotel Holiday Inn, cânta în gura mare, zâmbind și făcând semne oamenilor ca și cum ar fi fost tocmit să le cânte pentru a le face plăcere. Dar nimeni nu s-a gândit că treaba asta era neapărat un semn de deranjament mental, în special fiindcă Dwayne era proprietarul unei părți din hotel.

Un piccolo negru și un ospătar negru discutau despre cântatul lui.

— Ascultă-l cum cântă, spuse picoloul.

— Dac-aș avea ce are el, aș cânta și eu, răspunse ospătarul.

* * *

Singura persoană care a spus clar și răspicat că Dwayne își pierde mințile era directorul de vânzări al lui Dwayne de la agenția Pontiac, un alb pe nume Harry LeSabre. Cu o săptămână întreagă înainte ca Dwayne s-o ia razna, Harry i-a spus lui Francine Pefko:

— E ceva cu Dwayne. Era așa de încântător. Nu mi se mai pare așa de încântător.

Harry îl cunoștea pe Dwayne mai bine decât îl cunoștea oricine altcineva. Lucra cu Dwayne de douăzeci de ani. A venit să lucreze cu el când agenția era chiar la periferie, în acea parte a orașului plină de cioroi. Un cioroi era o ființă umană care avea pielea neagră.

— Îl cunosc întocmai cum un militar combatant își cunoaște camaradul de arme, zise Harry. Ne riscam viața în fiecare zi când era agenția pe strada Jefferson. Ne atacau hoții în medie de paisprezece ori pe an. Și vă spun că Dwayne cel de astăzi e un Dwayne pe care nu l-am văzut niciodată până acum.

* * *

Chestia cu atacurile era foarte adevărată. Numai în felul ăsta a ajuns Dwayne să cumpere o agenție Pontiac așa de ieftin. Albii erau singurii cu bani destui ca să cumpere automobile noi, în afară de câțiva nelegiuți negri, care voiau mereu Cadillacuri. Și albi erau îngroziți de câte ori trebuiau să se ducă undeva pe strada Jefferson.

* * *

Iată de unde a luat Dwayne banii ca să cumpere agenția: i-a împrumutat de la Banca Națională a Districtului Midland. Drept garanție, a pus acțiunile pe care le deținea la o companie, care se numea atunci *The Midland City Ordnance Company*. Mai târziu a devenit *Barrytron, Limited*. Când Dwayne a cumpărat prima dată acțiuni, în plină criză economică, compania se numea *The Robo-Magic Corporation of America*.

Numele companiei s-a tot schimbat de-a lungul anilor fiindcă s-a schimbat așa de mult și natura afacerii. Dar conducerea a ținut cu dinții de deviza inițială a companiei... de dragul vremurilor de odinioară. Deviza era asta:

LA REVEDERE, TRISTĂ ZI DE LUNI.

* * *

Ascultați aici:

Harry LeSabre i-a spus lui Francine:

— Când un bărbat a fost la luptă cu alt bărbat ajunge până acolo încât își dă seama de cea mai mică schimbare în personalitatea tovarășului său, iar Dwayne s-a schimbat. Întreabă-l pe Vernon Garr.

Vernon Garr era un mecanic alb, singurul angajat

care lucrase cu Dwayne înainte ca Dwayne să-și mute agenția pe autostrada care leagă statele între ele. Dar se întâmpla ca Vernon să aibă probleme acasă. Nevastă-sa, Mary, era schizofrenică, așa că Vernon nu observase dacă Dwayne s-a schimbat sau nu. Nevasta lui Vernon credea că Vernon încerca să-i transforme creierul în plutoniu.

Harry LeSabre avea dreptul să vorbească despre luptă. Luptase de-adevăratelea în război. Totuși era angajat civil al corpului de aviație din Armata Statelor Unite în al Doilea Război Mondial. Odată a trebuit să scrie cu vopsea un mesaj pe o bombă de două sute cincizeci de kilograme, care avea să fie aruncată asupra Hamburgului, în Germania. Ăsta era mesajul:

* * *

— Harry, zise Francine, toată lumea are dreptul la câteva zile proaste. Dwayne are mai puține decât oricare dintre cunoștințele mele, așa că atunci când i se întâmplă

să aibă una cum e cea de azi, unii oameni ajung să se simtă jigniți sau să fie surprinși. N-ar trebui. E și el om ca toți ceilalți.

— Dar de ce să mă ia tocmai pe mine, de ce-a pus ochii pe mine? voia Harry să știe.

Avea dreptate. Dwayne pusese ochii pe el și-l copleșise în ziua aia cu insulte și cu ocări care te lăsau cu gura căscată. Toți ceilalți încă îl considerau pe Dwayne încântător și nimic mai mult.

Mai târziu, bineînțeles, Dwayne s-a luat de tot felul de oameni, chiar și de trei tipi din Erie, statul Pennsylvania, care nu mai fuseseră niciodată în Midland City. Dar acum Harry era o victimă izolată.

* * *

— De ce tocmai pe mine? întrebă Harry.

Era o întrebare obișnuită în Midland City.

Oamenii puneau mereu întrebarea asta când erau încărcăți în ambulanțe după accidente de diverse feluri sau arestați pentru tulburarea liniștii publice ori li se spărgeau casele sau primeau un pumn în nas și așa mai departe:

— De ce tocmai pe mine?

— Probabil pentru că simțea că ești destul de bărbat și de prieten ca să-l suporti într-una dintre puținele lui zile

rele, spuse Francine.

— Cum te-ai simți dacă s-ar lega cineva de hainele tale? zise Harry.

Exact asta îi făcuse Dwayne: se legase de hainele lui.

— Mi-aș aduce aminte c-a fost cel mai bun patron din oraș, spuse Francine.

Și chiar așa era. Dwayne dădea salarii mari. Împărțea din profituri și oferea prime de Crăciun la sfârșitul fiecărui an. A fost primul dealer de mașini din partea locului care a oferit angajaților Crucea Albastră și Scutul Albastru⁵, adică asigurarea de sănătate. Avea un sistem de asigurări pentru pensie care era superior oricărui sistem de asigurări pentru pensie din oraș, cu excepția celui de la Barrytron. Ușa de la biroul lui era mereu deschisă oricărui angajat care avea de discutat despre problemele sale, indiferent dacă erau legate de afacerea cu automobile sau nu.

De exemplu, în ziua în care s-a legat de îmbrăcămintea lui Harry, a mai făcut ceva: a petrecut două ore cu Vernon Garr, discutând despre halucinațiile pe care le avea nevasta lui Vernon.

— Vede lucruri care nu există, zise Vernon.

— Are nevoie de odihnă, Vern, spuse Dwayne.

— Poate că și eu îmi pierd mințile, spuse Vernon.

---

⁵ *Blue Cross-Blue Shield* - companie de asigurări de sănătate din SUA (n.t.).

Iisuse Hristoase, mă duc acasă și vorbesc ore în șir cu nenorocitul ăla de câine al meu.

— Înseamnă că suntem doi, zise Dwayne.

* * *

Iată scena care s-a petrecut între Harry și Dwayne și care l-a întors pe Harry pe dos așa de mult:

Harry a intrat în birou la Dwayne după ce a plecat Vernon. Nu se aștepta să aibă probleme, fiindcă nu avusese niciodată probleme serioase cu Dwayne.

— Ce face azi vechiul meu camarad de arme? îi spuse el lui Dwayne.

— Acceptabil, răspunse Dwayne. Te supără ceva în mod deosebit?

— Nu, zise Harry.

— Nevasta lui Vem crede că Vern încearcă să-i transforme creierii în plutoniu, spuse Dwayne.

— Ce-i plutoniul? spuse Harry și așa mai departe.

Bătură câmpii și Harry își găsi o chestie care să-i stea pe creier doar ca să întrețină conversația. Spuse că uneori e trist fiindcă n-are copii.

— Da-ntr-un fel sunt și bucuros, mai zise el. Vreau să spun, de ce-aș da eu o mână de ajutor la creșterea vertiginoasă a populației?

Dwayne nu zise nimic.

— Poate c-ar fi trebuit să-nfiem unu, spuse Harry, dar acum-a-i prea târziu. Baba mea și cu mine... ne simțim foarte bine să fim de capu' nostru. Ce nevoie-avem de-un plod?

Abia după ce Harry pomeni de înfiere, îi sări țandăra lui Dwayne. El însuși fusese înfiat de o pereche care se mutase la Midland City din Virginia de Vest, ca să facă bani cu nemiluita muncind într-o fabrică în timpul Primului Război Mondial. Mama adevărată a lui Dwayne era profesoară, fată bătrână, care scria poezii sentimentale și pretindea că descinde din Richard Inimă de Leu, regele. Tatăl lui adevărat era un zețar, care umbla de colo colo și care-a sedus-o pe maică-sa, culegându-i poeziile ca să le tipărească. Nu le-a băgat în vreun ziar sau altundeva. Ea era mulțumită că fuseseră culese.

Era o mașină de făcut copii cam defectă. Se dereglase singură, automat, în timpul nașterii lui Dwayne. Tipograful a dispărut. El era o mașină care dispărea.

* * *

Se poate ca subiectul înfierii să fi produs o reacție chimică nefericită în capul lui Dwayne, în orice caz, Dwayne s-a răstit dintr-odată la Harry:

— Harry, de ce nu-ți faci tu un șomoioag de resturi de bumbac de la Vern Garr, să-l înmoi în Blue Sunoco și să-ți dai foc la afurisitul ăla de dulap de haine? Mă faci să mă simt de parc-aș fi la Watson Brothers.

Watson Brothers era numele unui salon de pompe funebre pentru albi care erau cel puțin acceptabil de înstăriți. Blue Sunoco era o marcă de benzină.

Harry se sperie foarte tare și pe urmă se instalează durerea. Dwayne nu spusese niciodată nimic despre hainele lui, în toți anii de când se cunoșteau. După părerea lui Harry, hainele lui erau conservatoare și în regulă. Avea cămăși albe și cravate negre sau bleumarin. Purta costume gri sau de un albastru închis. Pantofii și șosetele îi erau negre.

— Ascultă, Harry, spuse Dwayne cu o expresie plină de răutate pe chip. Vine „Săptămâna Havaiană” și-ți vorbesc foarte serios: arde-ți hainele și ia-ți altele noi sau caută-ți de lucru la Watson Brothers. Și pune-i să te și mbălsămeze cât ești acolo.

* * *

Lui Harry i-a căzut falca. N-avea ce face. „Săptămâna Havaiană” de care pomenise Dwayne era un

plan de promovare al departamentului de vânzări, care presupunea că trebuiau făcute eforturi pentru ca agenția să arate, pe cât posibil, ca Insulele Hawaii. Cei care cumpărau mașini noi sau vechi ori își făceau reparații de peste cinci sute de dolari în cursul acelei săptămâni erau automat înscriși la o loterie. Trei norocoși aveau să câștige fiecare câte o excursie gratuită pentru două persoane la San Francisco și Las Vegas și pe urmă în Hawaii.

— Nu mă deranjează deloc faptul că ai numele unui Buick, Harry, când se presupune că ar trebui să vinzi Pontiacuri... continuă Dwayne.

Se referea la faptul că departamentul Buick de la General Motors scosese un model numit „Le Sabre”.

— Nu e vina ta.

Acum Dwayne bătea ușor cu palma în birou. Era oarecum mai amenințător decât dacă ar fi lovit tare cu pumnul.

— Dar sunt al dracului de multe lucruri pe care le poți schimba, Harry. Vine sfârșitul de săptămână, care-o să țină ceva. Vreau să văd niște schimbări serioase la tine când mă-ntorc marți dimineată la serviciu.

Sfârșitul de săptămână era deosebit de lung fiindcă luna următoare era sărbătoare națională, Ziua Veteranilor. În onoarea celor care-și slujiseră țara în uniformă militară.

— Harry, când am început să vindem Pontiacuri, spuse Dwayne, mașina era mijlocul de transport cel mai convenabil pentru profesoare, bunici și mătuși rămase fete bătrâne.

Așa era.

— Poate că nu ți-ai dat seama, Harry, dar Pontiacul a devenit acum o aventură tinerească, plină de strălucire, pentru cei care vor emoții tari de la viață! Și tu te-mbraci și te porți de parcă aici ar fi un salon de pompe funebre! Uită-te-n oglindă, Harry, și pune-ți întrebarea: „Cine ar asocia un individ ca ăsta cu un Pontiac?”

Harry LeSabre era prea sufocat de emoție ca să-i atragă atenția lui Dwayne că, indiferent cum arăta el, era în general recunoscut drept unul dintre cei mai eficienți directori de vânzări Pontiac, nu numai în statul lor, ci și în întreg Vestul Mijlociu. Pontiacul era automobilul care se vindea cel mai bine la Midland City în ciuda faptului că nu era o mașină ieftină. Era o mașină cu preț potrivit.

* * *

Dwayne Hoover îi spuse bietului Harry LeSabre că sărbătoarea havaiană, de care îi mai despărțea doar sfârșitul ăsta de săptămână prelungit, era ocazia nemaipomenită care i se oferea lui Harry ca să se relaxeze, să se distreze și să-i îndemne și pe alții să se distreze un pic.

Harry, spuse Dwayne, am niște vești pentru tine: știința modernă ne-a dat o grămadă de culori noi și minunate, cu nume ciudate și încântătoare precum „roșu”, „portocaliu”, „verde” și „roz”. Harry! Gata, am scăpat de negru, gri și alb! Nu-i așa c-am vești bune, Harry? Și puterea legislativă a statului a anunțat că nu mai e o crimă să zâmbești în timpul orelor de program, Harry, și am obținut chiar de la guvernator promisiunea că nimeni n-o să mai fie trimis în Aripa Celor Care Se Fac Vinovați de Agresiuni Sexuale a Casei de Corecție pentru Adulți fiindcă a spus o glumă!

* * *

Poate că Harry LeSabre ar fi trecut prin asta fără să se sinchisească prea mult, dacă n-ar fi fost el însuși, fără să-l știe lumea, un travestit. Îi plăcea să se-mbrace la sfârșit de săptămână în haine femeiești, și nu haine în culori stinse. Harry și nevastă-sa trăgeau storurile de la

ferestre și Harry se preschimba într-o pasăre a paradisului.

În afară de nevasta lui Harry, nimeni nu-i mai știa secretul.

Când Dwayne l-a luat peste picior în privința hainelor pe care le purta la lucru și pe urmă a pomenit de Aripa Celor Care Se Fac Vinovați de Agresiuni Sexuale a Casei de Corecție pentru Adulți de la Shepherdstown, Harry a crezut, pe bună dreptate, că secretul lui a fost dat în vileag. Și nici măcar nu era doar un secret care să te facă, probabil, să zâmbești. Harry putea fi arestat pentru ce făcea la sfârșit de săptămână. Putea fi amendat cu până la trei mii de dolari și condamnat la cinci ani de muncă silnică în Aripa Celor Care Se Fac Vinovați de Agresiuni Sexuale a Casei de Corecție pentru Adulți de la Shepherdstown.

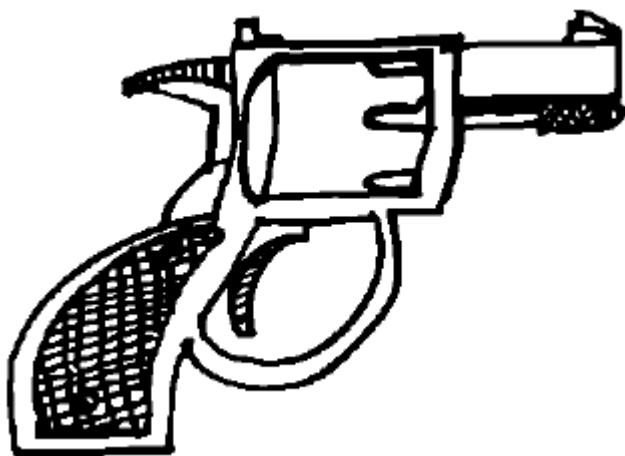
* * *

Așa că, după asta, bietul Harry petrecu o nenorocită de Zi a Veteranilor la sfârșit de săptămână. Dar Dwayne a avut parte de una și mai nenorocită.

Iată cum a arătat ultima noapte de la sfârșitul săptămânii aleia pentru Dwayne: chimicalele alea nocive ale lui l-au făcut să se dea jos din pat. L-au făcut să se-

mbrace de parcă era vorba de vreo urgență pe care trebuia s-o rezolve. Asta se întâmpla la orele mici. Ziua Veteranilor se terminase la douăsprezece fix.

Chimicalele nocive ale lui Dwayne l-au făcut să scoată de sub pernă un revolver încărcat, de calibru treizeci și opt, și să și-l bage-n gură. Era o sculă al cărei unic scop era să facă găuri în ființele omenesti. Iată cum arăta:

În partea de planetă unde trăia Dwayne, oricine voia să aibă un revolver putea face rost de unul de la magazinul de specialitate. Polițiștii aveau cu toții așa ceva. La fel și criminalii. La fel și cei care erau prinși la mijloc între aceste două categorii.

Criminalii își îndreptau pistoalele spre oameni și le spuneau:

— Dă-mi toți banii pe care-i ai.

Și oamenii așa făceau de obicei.

Și polițiștii își îndreptau pistoalele spre criminali și le spuneau:

— Stai pe loc.

Sau orice altceva li se părea potrivit în situația respectivă. Și criminalii de obicei stăteau pe loc. Uneori nu stăteau. Uneori câte o nevastă se înfură așa de tare pe bărbatu-său încât îl ciuruia cu pistolul. Uneori câte un bărbat se înfură așa de tare pe nevastă-sa încât o ciuruia cu pistolul. Și așa mai departe.

În aceeași săptămână, pe Dwayne Hoover l-a apucat amocul. Un băiat de paisprezece ani din Midland City și-a ciuruit mama și tatăl cu pistolul pentru că n-a vrut să le arate notele proaste pe care le adusese acasă. Avocatul băiatului avea de gând să pledeze pentru lipsă temporară de discernământ, ceea ce însemna că, atunci când a tras, băiatul nu era în stare să facă diferența dintre bine și rău.

* * *

Uneori oamenii ciuruiau cu pistolul oameni celebri ca să poată fi și ei cât decît celebri. Uneori oamenii se urcau în avioane, despre care se presupunea c-o să ajungă într-un loc, și se ofereau să-i dăruiască pe pilot și pe

copilot cu pistolul dacă nu duceau avionul într-alt loc.

* * *

Dwayne ținu țeava pistolului în gură un timp. Avea gust de ulei. Pistolul era încărcat și avea cocoșul tras. La numai câțiva centimetri de creierii lui erau pachețelele de metal, aranjate frumos, cu mangal, potasiu, azotat și pucioasă. Trebuia doar să apese pe un trăgaci și praful s-ar fi transformat în gaz. Gazul ar fi împins o bucată de plumb pe tub în jos și prin creierii lui Dwayne.

Dar, în loc de asta, Dwayne s-a hotărât să tragă într-una din băile lui cu faianță. A slobozit câteva bucăți de plumb în toaletă, în chiuvetă și într-o cadă de baie care era înconjurată de un paravan de sticlă. Era un desen cu un flamingo sablat pe sticla ce împrejmuia cada. Arăta așa:

Dwayne trase în flamingo.

Mârâi când își aminti de asta pe urmă. Și iată ce mârâi:

— Tâmpita aia de pasăre, lua-o-ar dracu’.

* * *

Nimeni n-a auzit împușcăturile. Toate casele din împrejurimi erau prea bine izolate pentru ca sunetul să intre sau să iasă din ele. Un sunet care avea de gând să iasă din casa de vis a lui Dwayne, de exemplu, trebuia să treacă prin trei centimetri și jumătate de tencuială, o barieră vapoasă de polistiren, o folie de aluminiu, un strat de aer de șapte centimetri și jumătate, o altă folie de aluminiu, un strat de alți șapte centimetri de vată de sticlă,

o altă folie de aluminiu, trei centimetri de scândură izolantă făcută din rumeguș presat, carton gudronat, trei centimetri de căptușeală de lemn, din nou carton gudronat și pe urmă un înveliș exterior din aluminiu, care era gol pe dinăuntru. Spațiul gol din înveliș era umplut cu un material izolant miraculos făcut special pentru rachetele care plecau spre Lună.

* * *

Dwayne aprinse reflectoarele din jurul casei și se apucă să joace baschet pe platforma acoperită cu macadam gudronat de lângă garajul lui în care intrau cinci mașini.

Câinele lui Dwayne, Sparky, s-a ascuns în subsol când Dwayne a tras cu pistolul în baie. Dar acum ieșise de-acolo. îl urmărea pe Dwayne cum joacă baschet.

— Tu și cu mine, Sparky, spuse Dwayne.

Și așa mai departe. Bineînțeles că-și iubea câinele.

Nimeni nu l-a văzut jucând baschet. Câțiva copaci și arbuști și un gard înalt de cedri îl fereau de privirile vecinilor.

* * *

Lăsa mingea de baschet și se urcă într-o mașină neagră marca Plymouth, model Fury, pe care o luase făcând un schimb cu o zi înainte. Marca Plymouth era un produs Chrysler, iar Dwayne însuși vindea produse de la General Motors. Se hotărâse să conducă Plymouth-ul o zi sau două pentru a ține pasul cu concurența.

Când ieșea de pe drumul care ducea la casa lui, i se păru important să le explice vecinilor ce căuta într-un Plymouth, model Fury, așa că zbieră scoțând capul pe fereastră:

— Vreau să țin pasul cu concurența.

Și claxonă.

* * *

Dwayne trecu ca o furtună pe Old County Road și pe autostrada ce lega statele între ele, pe care nu era decât el singur. O luă spre Exit Ten cu viteză mare, intră vertiginos într-o balustradă și se răsuci așa câțva timp. Ieși pe Union Avenue mergând în marșarier, sări peste un refugiu pentru pietoni și se opri într-un loc viran. Locul ăla viran era al lui Dwayne.

Nimeni n-a văzut și n-a auzit nimic. Nimeni nu locuia în zona aia. Un polițist ar fi trebuit, de fapt era de datoria lui, să treacă pe acolo cam o dată pe oră, dar o trăsese pe

dreapta pe o alee din spatele unui depozit de la Western Electric, la vreo trei kilometri depărtare. „O trăsesese pe dreapta” însemna, în jargonul polițiștilor, că dormea în post.

* * *

Dwayne rămase un timp pe locul lui viran, încercă să prindă ceva la radio. Niciunul din posturile din Midland City nu emitea în timpul nopții, dar Dwayne prinse un post cu muzică *country* din Virginia de Vest, care îi oferea zece feluri diferite de arbuști, cu flori, și cinci pomi fructiferi pentru șase dolari, cu plata la livrare.

— Mi se pare convenabil, zise Dwayne.

Vorbea serios. Aproape toate mesajele trimise sau primite în țara lui, chiar și cele prin telepatie, trebuiau să fie legate de cumpărarea sau vânzarea vreunui afurisit de lucru. Erau ca niște cântece de leagăn pentru Dwayne.

În vreme ce Dwayne Hoover asculta postul de radio din Virginia de Vest, Kilgore Trout încerca să adoarmă într-un cinematograful din New York. Era mult mai ieftin decât o noapte la un hotel. Trout nu mai făcuse niciodată treaba asta, dar știa că dormitul în cinematografe era genul de lucru pe care îl făceau bătrânii ăia așa de murdari că ți-era și scârbă de ei. Voia să ajungă la Midland City și să fie cel mai murdar dintre toți bătrânii. Trebuia să participe acolo la un simpozion intitulat „Viitorul romanului american în epoca lui McLuhan”. Voia să se adreseze simpozionului în felul următor:

— Nu știu cine e McLuhan, dar știu ce înseamnă să-ți petreci noaptea cu o grămadă de alți bătrâni murdari într-un cinematograful din New York. Am putea discuta despre chestia asta? Mai voia să spună:

— McLuhan, cine-o mai fi și ăsta, are ceva de zis despre relația dintre castorițele cu bucluc și vânzările de cărți?

* * *

Trout venise de la Cohoes în după-amiaza aia, mai spre seară. De când venise, vizitase câteva magazine cu articole pornografice și un magazin de cămăși. Își cumpărase două din propriile lui cărți, *Ciuma pe roți* și *Acuma se poate spune*, o revistă în care era o povestire de-a lui și o cămașă pe care s-o poarte cu smochingul. Revista se numea *Black Garterbelt*⁶.

Cămașa pentru smoching avea o grămadă de Volănașe pe piept. Urmând sfatul vânzătorului de cămăși, Trout își mai cumpărase o cutie cu un set ce consta dintr-o eșarfă de mătase pe care s-o poarte în jurul taliei pe sub smoching, o floare de pus la butonieră și un papion. Toate erau de culoarea mandarinelor.

Și toate lucrurile astea de preț erau acuma la Trout în poală împreună cu un pachet învelit în hârtie cafenie ce fâșâia, în care erau smochingul lui, șase perechi noi de chiloți strâmți cu picior, șase perechi noi de șosete, aparatul lui de bărbierit și o periută de dinți. Trout nu mai avusese o periută de dinți de ani de zile.

* * *

Supracopertele de la *Ciuma pe roți* și *Acuma se poate spune* promiteau înăuntru o sumedenie de castorițe cu bucluc. În poza de pe coperta de la *Acuma se poate*

---

6 Portjartierul negru (n.t.).

spune, care era cartea ce avea să-l transforme pe Dwayne Hoover într-un nebun cu mania omuciderii, se putea observa un profesor de colegiu pe care îl dezbrăcau niște fete goale, membre ale unui club universitar feminin. Printr-o fereastră a clubului iie vedea un turn de bibliotecă. Afară era ziuă și în turn era un ceas. Ceasul arăta așa:

Profesorul rămăsese numai într-o pereche de chiloți cu dungi albe și roz, în șosete, jartiere și toca lui, adică o pălărie care arată așa:

Nicăieri în carte nu se pomenea nimic despre vreun profesor, despre vreun club universitar feminin ori despre

o universitate. Cartea se prezenta sub forma unei scrisori lungi de la Creatorul Universului către singura făptură din univers care dispunea de liber-arbitru.

Cât despre povestirea din revista *Black Garterbelt*: Trout habar n-avea că fusese acceptată pentru publicare. Se pare că fusese acceptată cu ani în urmă, căci data de pe revistă era aprilie 1962. Trout a găsit-o din întâmplare într-un coș de gunoi plin cu reviste vechi și plictisitoare, lângă intrarea în magazin. Erau reviste cu chiloți.

Când a cumpărat revista, casierul l-a bănuț pe Trout că e beat ori slab de minte. N-avea cu ce să se aleagă, își spuse casierul, erau poze cu femei în chiloți. Bine-bine, aveau ele picioarele desfăcute, dar aveau chiloți pe ele așa că, fără discuție, nu concureau cu castorițele cu bucluc care se vindeau în fundul magazinului.

— Sper să vă placă, îi spuse casierul lui Trout.

Voia să spună că spera că Trout o să găsească niscăi poze la care să se poată masturba, căci ăsta era chichirezul la toate cărțile și revistele.

— E pentru un festival de artă, zise Trout.

* * *

Cât despre povestirea în sine, se numea „Tâmpitul

care dansează”. Ca multe din povestirile lui Trout, vorbea despre imposibilitatea tragică de a comunica.

Iată subiectul: O făptură de pe o farfurie zburătoare, care se numea Zog, ajunsese pe Pământ ca să le explice oamenilor cum puteau fi împiedicate războaiele și cum putea fi vindecat cancerul. Aducea informațiile de pe Margo, o planetă unde localnicii conversau prin pâțuri și step.

Zog a aterizat noaptea în Connecticut. Nici n-a apucat bine să pună piciorul pe Pământ că a și văzut o casă în flăcări. S-a năpustit în casă, trăgând pâțuri și bătând step, avertizându-i pe cei de acolo asupra grozavului pericol în care se aflau. Stăpânul casei i-a făcut de petrecanie, dându-i în cap cu o crosă de golf.

* * *

La cinematograful unde stătea Trout cu toate pachetele în poală nu rula decât filme porcoase. Muzica era liniștitoare. Pe ecran nălucile unui tânăr și a unei tinere își sugeau inofensiv unul altuia deschizăturile moi.

Și cât a stat acolo, Trout a conceput un nou roman. Era despre un astronaut pământean care a ajuns pe o planetă unde toate animalele și plantele, în afară de umanoizi, fuseseră omorâte de poluare. Umanoizii mâncau

alimente făcute din petrol și cărbune.

La un moment dat, organizează un banchet în cinstea astronautului, pe care-l chema Don. Mâncarea e îngrozitoare. Și cel mai important subiect de discuție e cenzura. Orașele erau pline de cinematografe unde nu rula altceva decât filme porcoase. Umanoizii își doreau să le poată scoate cumva din circulație, dar fără să atenteze la libertatea de exprimare.

L-au întrebat pe Don dacă filmele porcoase erau o problemă și pe Pământ și Don a zis:

— Da.

L-au întrebat dacă filmele erau într-adevăr porcoase și Don a răspuns:

— Cât de porcoase pot să fie filmele.

Asta a fost o provocare pentru umanoizi, care erau siguri că filmele lor porcoase erau mai porcoase decât orice lucru de pe Pământ. Așa că s-au urcat cu toții claie peste grămadă în vehicule cu perne pneumatice și au pornit-o spre un cinematograf porcos din centru.

Era pauză când au ajuns acolo, așa că Don a avut ceva timp să se gândească la tot ce-ar putea fi mai porcos decât ce văzuse el deja pe Pământ. Se excitase chiar înainte să se stingă luminile. Femeile din jurul lui erau toate guralive și fâșnețe.

Pe urmă s-a lăsat întunericul în cinematograf și s-a ridicat cortina. La început n-a apărut nicio imagine. Din megafoane se auzeau sorbituri și gemete. După aia s-a ivit și imaginea. Era un film de bună calitate despre un umanoid mascul care mânca ceva ce arăta a pară. Aparatul de filmat s-a apropiat de buzele, limba și dinții lui, care străluceau de salivă. Tipul nu se grăbea deloc să mănânce para. Când ultima bucățică a dispărut în gura lui plină de bale, aparatul de filmat s-a oprit pe mărul lui Adam. Mărul lui Adam sălta într-un mod obscen. Individul a râgâit mulțumit și pe urmă, pe ecran, a apărut cuvântul ăsta, dar în limba planetei:

SFÂRȘIT

* * *

Bineînțeles că totul era fals. Nu mai exista nicio pară. Și, oricum, mâncatul unei pere n-a fost evenimentul principal al serii. A fost un subiect mai scurt, care să le dea spectatorilor răgazul să se liniștească.

Abia după asta a început într-adevăr filmul. Era vorba despre un bărbat și o femeie, cei doi copii ai lor, câinele și pisica familiei. Au mâncat întruna o oră și jumătate: supă, carne, biscuiți, unt, legume, piure de

cartofi cu sos, fructe, bomboane, prăjituri, plăcintă. Aparatul de filmat arareori se îndepărta mai mult de un sfert de metru de buzele lor strălucitoare și de merele lui Adam care săltau. Și după aia tatăl a pus pisica și câinele pe masă ca să poată lua și ei parte la orgie.

După un timp actorii n-au mai putut mânca. Erau așa de umflați, că le ieșiseră ochii din cap ca la broaște. Abia se mai mișcau. Ziceau că nu credeau c-o să mai poată să mănânce din nou vreo săptămână și mai bine. S-au apucat încet să strângă masa. Apoi s-au dus în bucătărie legănându-se ca niște rațe și au aruncat vreo cincisprezece kilograme de resturi la gunoi.

Publicul era în delir.

* * *

Când Don și prietenii lui au plecat de la cinema, i-au acostat niște curve umanoide, care le-au oferit ouă și portocale, lapte, unt, arahide și așa mai departe. De fapt curvele n-aveau de unde să le ofere asemenea delicatese, bineînțeles.

Umanoizii i-au spus lui Don că, dacă s-ar duce acasă cu o curvă, aceasta n-ar putea să-i gătească decât o masă cu produse din petrol și cărbune, la niște prețuri exorbitante.

Și pe urmă, în vreme ce el mânca, rolul ei era să-i vorbească porcos despre cât de proaspătă era mâncarea și cât de bogată în substanțe naturale, deși era, evident, o mâncare falsă.

Dwayne Hoover a stat în mașina veche marca Plymouth, model Fury, pe terenul lui viran timp de o oră, ascultând postul de radio din Virginia de Vest. I s-a vorbit despre asigurarea de sănătate pentru câțiva bănuți pe zi, despre cum să scoată performanțe mai ridicate cu mașina lui. I s-a spus ce să facă în privința constipației. I s-a oferit o Biblie care avea tipărit în ea cu litere mari și roșii tot ce spusese de fapt Dumnezeu și Hristos cu glas tare. I s-a oferit o plantă care ar atrage și ar mânca insectele purtătoare de boli din casa lui.

Toate astea intrau la păstrare în mintea lui Dwayne pentru cazul c-ar avea nevoie de ele mai târziu. Erau acolo tot felul de chestii.

* * *

În vreme ce Dwayne stătea acolo singur, cea mai bătrână locuitoare din Midland City își dădea obștescul sfârșit în spitalul districtului, la un capăt al bulevardului Fairchild, care era la treispezece kilometri depărtare. O chema Mary Young. Avea o sută opt ani. Era negresă. Părinții lui Mary Young fuseseră sclavi în Kentucky.

Exista o mică legătură între Mary Young și Dwayne

Hoover. Femeia spălase rufele familiei lui Dwayne câteva luni, demult, când Dwayne era copil. Îi spunea povești din Biblie și povești despre sclavie micuțului Dwayne. I-a povestit despre un alb care fusese spânzurat în public în Cincinnati, lucru pe care-l văzuse ea cu ochii ei când era mică.

* * *

Un rezident negru de la spitalul districtului o urmărea acum pe Mary Young cum murea de pneumonie.

Rezidentul n-o cunoștea. Era în Midland City doar de o săptămână. Nu era nici măcar un concetățean american, deși își luase licența în medicină la Harvard. Era *indaro*. Era nigerian. Îl chema Cyprian Ukwende. Nu se simțea apropiat de Mary sau de alți negri americani. Se simțea apropiat doar de cei din neamul *indaro*.

Când a murit, Mary era singură pe Pământ, la fel cum erau Dwayne Hoover sau Kilgore Trout. Nu avusese copii. Nu avea nici prieteni, nici rude care s-o vegheze pe patul de moarte. Așa că ultimele cuvinte în viață i le-a spus lui Cyprian Ukwende. Nu mai avea destulă putere ca să-și facă să sune corzile vocale. Își mișca doar buzele fără să scoată niciun sunet.

Iată tot ce a avut ea de spus despre moarte:

— Vai de mine, vai de mine!

* * *

Ca toți pământeni în pragul morții, Mary Voun g încercă să transmită vagi amintiri despre ea celor care o cunoscuseră. Dădu drumul unui mic nor de fluturi telepatici și unul dintre ei îl atinse ușor pe Dwayne Hoover pe obraz, la o distanță de treisprezece kilometri.

Dwayne auzi un glas ostenit de undeva din spate, deși nu era nimeni acolo. Iată ce-i spunea lui Dwayne:

— Vai de mine, vai de mine!

* * *

Chimicalele nocive ale lui Dwayne îl făcuseră acum să-și bage mașina în viteză. Ieși de pe terenul lui viran și o porni liniștit în jos pe Union Avenue, care mergea paralel cu autostrada ce lega statele între ele.

Trecu pe lângă sediul principal al firmei lui, care era *Dwayne Hoover's Exit Eleven Pontiac Village*, și se întoarse în parcare noului hotel Holiday Inn de alături. Dwayne era proprietarul unei treimi din hotel, pe care o deținea în parteneriat cu cel mai bun medic specialist în ortodonție din Midland City, doctorul Alfred Maritimo, și

cu Bill Miller, care, printre altele, era președintele consiliului de eliberare a infractorilor pe cuvânt de onoare din cadrul Casei de Corecție pentru Adulți de la Shepherdstown.

Dwayne urcă scările din spatele hotelului până la acoperiș fără să întâlnească pe cineva. Era lună plină. Două luni pline. Noul Centru Memorial pentru Arte „Mildred Barry” era o sferă translucidă pe catalige. Și acum era luminată pe dinăuntru. Semăna cu o lună.

* * *

Dwayne se uita la orașul adormit. Se născuse acolo. Își petrecuse primii trei ani din viață într-un orfelinat la numai doi kilometri de unde stătea acum. Fusese înfiat și educat acolo.

Deținea nu numai agenția Pontiac, ci și o parte din noul hotel Holiday Inn. Deținea și trei restaurante Burger Chef⁷ și două spălătorii de mașini acționate prin introducerea unei monede și părți din cinematograful Sugar Creek, unde puteai vedea filmul stând în mașină, postul de radio WMCY, terenul de golf Three Maples și o mie șapte sute de acțiuni la Barrytron Limited, o companie locală de produse electronice. Deținea zeci de terenuri

---

⁷ Lanț de restaurante fast-food, care a funcționat între 1954 și 1996 (n.t.).

virane. Făcea parte din consiliul de administrație al Băncii Naționale din Districtul Midland.

Dar acum Midland City i se părea lui Dwayne nefamiliar și înspăimântător.

— Unde sunt? spuse el.

Uită chiar și faptul că soția lui, Celia, s-a sinucis, de exemplu, mâncând Drăno, un amestec de hidroxid de sodiu și lamele de aluminiu, care avea ca scop desfundarea canalelor. Celia se transformase într-un mic vulcan deoarece se compunea din aceleași feluri de substanțe care înfundau de obicei canalele.

Dwayne uită chiar și faptul că singurul lui copil, un băiat, ajunsese un homosexual notoriu, îl chema George, dar toată lumea îi spunea Bunny. Cânta la pian în barul noului hotel Holiday Inn.

— Unde sunt? spuse Dwayne.

Kilgore Trout făcu pipi la toaleta bărbaților de la cinematograful din New York. Pe perete, lângă sulul de hârtie igienică, era un afiș. Făcea reclamă pentru un salon de masaj numit *The Sultan's Harem*. Saloanele de masaj erau ceva nou și captivant la New York. Bărbații puteau să meargă acolo și să fotografieze femei goale sau puteau să vopsească trupurile goale ale femeilor cu vopsele solubile în apă. Bărbații puteau fi masați peste tot de o femeie până când penisurile lor spârceau sperma în prosoape moi de bumbac.

— E o viață împlinită și veselă, spuse Kilgore Trout.

Pe faianța de lângă sulul cu prosoape de hârtie era scris un mesaj cu creionul. Iată ce spunea:

Care este
scopul
vieții?

Trout se scotoci prin buzunare după un pix sau creion. Avea un răspuns la întrebare. Dar n-avea cu ce să scrie, nici măcar un băț de chibrit ars. Așa că lăsă întrebarea fără răspuns, dar iată ce-ar fi scris dac-ar fi

găsit ceva cu care să scrie:

*Să fii
ochii
urechile,
și conștiința
Creatorului Universului,
idiotule.*

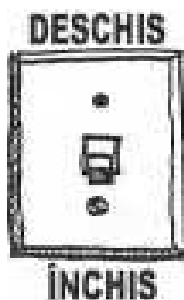
Întorcându-se la locul lui în cinematograful, Trout se jucă de-a ochii și urechile și conștiința Creatorului Universului. Îi trimitea mesaje telepatice Creatorului oriunde era. Îi relata faptul că toaleta bărbaților fusese curată de puteai să dai cu limba. „Covorul de sub picioarele mele, trimise el un semnal din hol, e moale și nou. Cred că trebuie să fie vreo fibră miraculoasă. E albastru. Știi ce vreau să spun prin *albastru*?" și așa mai departe.

Când ajunse în sala propriu-zisă, luminile erau aprinse. Nu mai era nimeni în afară de administrator, care rupea și biletele la intrare, îi dădea afară în pumni pe cei care făceau zarvă și avea grijă de stabiliment. Acuma mătura gunoiul dintre scaune. Era un alb între două vârste.

— Gata cu distracția-n seara asta, moșule, îi spuse el

lui Trout. E timpul să te duci acasă.

Trout nu protestă. Dar nici nu pleacă imediat. Se uită atent la o cutie verde de oțel emailat din fundul sălii. În ea erau proiectorul, sistemul de sunet și filmele. Un fir ducea de la cutie la o priză în perete. În partea din față a cutiei era o gaură. Așa ieșeau imaginile. Pe o parte a cutiei era un simplu întrerupător. Arăta așa:

* * *

Pe Trout îl intriga să știe că n-avea decât să dea un bobârnac la întrerupător și toată lumea s-ar fi pus din nou să se reguleze și să și-o sugă unul altuia.

— Noapte bună, moșule, zise administratorul cu subînțeleles.

Pe Trout nu prea-l trăgea inima să-și ia rămas-bun de la mașinăria aia. Iată ce-i spuse administratorului despre ea:

— Satisface o cerință așa de mare, mașinăria asta, și-

i așa de ușor de mânuit.

* * *

Când se îndepărtă, Trout îi trimise Creatorului Universului mesajul ăsta telepatic: „Acuma mă-ndrept spre Strada 42. Cât de multe știi deja despre Strada 42?”.

Trout o porni hai-hui pe trotuar pe Strada 42. Era un loc periculos. Tot orașul era periculos - din cauza chimicalelor și a repartizării inegale a averii și așa mai departe. Mulți oameni erau ca Dwayne: în propriile lor trupuri produceau chimicale, care erau nocive pentru cap. Dar erau mii și mii de alți oameni în oraș, care cumpărau chimicale nocive și le mâncau ori le trăgeau pe nas... sau și le injectau în vene cu dispozitive ce arătau așa:

Uneori își băgau chimicale nocive în găoază. Găoazele lor arătau așa:

Oamenii riscau îngrozitor de mult cu chimicalele și-și puneau în pericol trupurile fiindcă voiau să-și îmbunătățească viața, din punct de vedere calitativ. Trăiau în locuri urâte unde erau de făcut numai lucruri urâte. N-aveau mai nimic, așa că nu puteau să-și îmbunătățească

mediul înconjurător. Așa că, în loc de asta, făceau pe dracu' ghem ca să fie frumoși pe dinăuntru.

Până acum rezultatele fuseseră catastrofale: sinucideri, furturi, crime, demență și așa mai departe. Dar tot timpul pe piață apăreau chimicale noi. La vreo șase metri mai încolo de Trout, pe Strada 42, un băiat alb de paisprezece ani zăcea inconștient pe pragul unui magazin cu obiecte pornografice. Înghițise un sfert de litru dintr-un nou fel de dizolvant pentru vopsea, care se pusese în vânzare doar cu o zi în urmă. Mai înghițise două pastile pentru prevenirea avortului contagios la vite, care se numea Boala lui Bang.

* * *

Trout rămase ca o stană de piatră acolo, pe Strada 42. Îi dădusem o viață pe care nu merita s-o trăiești, dar îi dădusem și o voință de fier de a trăi. Treaba asta era o combinație obișnuită pe planeta Pământ.

Administratorul cinematografului ieși și încuie ușa după el.

Apoi două tinere prostituate, negrese, s-au ivit ca din senin, i-au întrebat pe Trout și pe administrator dacă voiau să se distreze un pic. Erau vesele și nu se temeau de nimic... și asta din cauza tubului de alifie norvegiană contra hemoroizilor pe care-o mâncaseră c-o jumătate de oră înainte. Producătorii nu intenționaseră niciodată s-o ofere spre consum drept aliment. Se presupunea că oamenii o s-o spârcâie prin găoaze.

Erau fete de la țară. Crescuseră în zona rurală din sudul țării, unde strămoșii lor fuseseră folosiți drept mașini agricole. Totuși fermierii albi de-acolo, din sud, nu mai foloseau mașini făcute din carne fiindcă mașinile făcute din metal erau mai ieftine și mai de încredere și aveau nevoie de case mai simple.

Așa că mașinile negre trebuiau să plece de acolo sau să moară de foame. Au venit la oraș fiindcă peste tot, în alte locuri, erau anunțuri ca astea pe garduri și pomi:

Kilgore Trout a scris odată o povestire care se numea „De tine e vorba”. Acțiunea se petrecea în Insulele Hawaii, locul unde se presupunea că o să meargă norocoșii câștigători ai concursului lui Dwayne Hoover de la Midland City. Fiecare bucățică de pământ de pe aceste insule era proprietatea cuiva, și în total existau numai vreo patruzeci de proprietari, iar în povestire Trout îi făcea pe oamenii ăia să ia hotărârea de a-și exercita dreptul de proprietate pe deplin. Puseseră peste tot anunțuri cu „Proprietate privată. Trecerea oprită”.

Treaba asta le crea probleme îngrozitoare celorlalți un milion de oameni care trăiau pe insule. Legea gravitației cerea ca ei să se prindă de ceva pe suprafața Pământului. Ori așa, ori puteau să-și dea drumul în apă și

să apară hopa-mitică în larg.

Și atunci a venit guvernul federal cu un program care trebuia aplicat în caz de calamitate. A dat câte un balon mare, plin cu heliu, fiecărui bărbat, femeie sau copil care nu dețineau proprietăți.

* * *

De fiecare balon atârna un ham legat cu un cablu. Cu ajutorul baloanelor locuitorii Insulelor Hawaii puteau să trăiască mai departe pe aceste insule fără să se prindă mereu de lucruri care erau proprietatea altora.

* * *

Prostituatele lucrau acum pentru un proxenet. Era splendid și plin de cruzime. Era ca un zeu pentru ele. Le deposea de liberul-arbitru, ceea ce era foarte bine. Oricum, n-aveau nevoie de așa ceva. Era ca și cum s-ar fi lăsat în mâinile lui Iisus, de exemplu, așa că puteau trăi lipsite de egoism și pline de încredere. Numai că, în loc să se lase în mâinile lui Iisus, se lăsaseră în mâinile unui proxenet.

Li se terminase copilăria. Acum erau pe moarte. În ce le privea, Pământul era o planetă plină de fanfaronadă.

Când Trout și administratorul cinematografului, doi fanfaroni, au zis că nu voiau distracție de ochii lumii, copiii muribunzi au luat-o creanga la plimbare, cu picioarele prinzându-li-se de planetă, desprinzându-se și pe urmă prinzându-se din nou. Au dispărut după colț. Trout, ochii și urechile Creatorului Universului, a strănutat.

* * *

— Noroc, spuse administratorul.

Era o reacție absolut automată pe care o aveau mulți americani când auzeau pe cineva strănutând.

— Mulțumesc, zise Trout.

Și în felul ăsta s-a format o prietenie vremelnică.

Trout spuse că spera s-ajungă cu bine la un hotel ieftin. Administratorul spuse că spera s-ajungă la stația de metrou din Times Square. Așa că au pornit-o împreună pe jos, încurajați de ecoul pașilor lor rezonând din fațadele clădirilor.

Administratorul i-a povestit puțin lui Trout cum vedea el planeta. Era un loc în care avea o nevastă și doi copii, zise el. Habar n-aveau că era administratorul unui cinematograf unde rulau filme porno. Credeau că vine așa de târziu fiindcă lucra ca inginer consultant. Însă planeta nu prea mai avea nevoie de ingineri de vârsta lui. Pe

vremuri era înnebunită după ei.

— Grele vremuri, zise Trout.

Administratorul spuse că era vârat într-o afacere cu fabricarea unui material izolant miraculos, care fusese folosit la navele spațiale trimise pe Lună. Era, de fapt, același material care-i dăduse miraculoase calități izolatoare peretelui exterior al casei de vis pe care o avea Dwayne Hoover în Midland City.

Administratorul îi aduse aminte lui Trout ce spusese primul om care a pus piciorul pe Lună: „Un pas mic pentru om, un salt uriaș pentru omenire”.

— Emoționante cuvinte, zise Trout.

Se uită peste umăr și-și dădu seama că erau urmăriți de un Oldsmobile alb, model Tornado, cu capotă neagră de vinii. Vehiculul ăsta de patru sute de cai-putere, cu tracțiune pe roțile din față, se târâia cu vreo șase kilometri pe oră, la trei metri în spatele lor și aproape de bordura trotuarului.

Ăsta a fost ultimul lucru pe care și l-a amintit Trout: că a văzut mașina marca Oldsmobile acolo în spate.

* * *

Următorul lucru de care a fost conștient era că se afla în patru labe pe un teren de handbal sub Podul

Queensboro, pe Strada 52, pe undeva pe lângă East River. Pantalonii și chiloții îi ajunseseră în jurul gleznelor. Banii îi dispăruseră. Pachetele lui erau împrăștiate pimprejor: smochingul, cămașa cea nouă, cărțile. I se prelingea sânge dintr-o ureche.

Poliția l-a prins ridicându-și pantalonii. I-au băgat un reflector în ochi exact când se rezema de un panou de lemn în fundul terenului de handbal și băjbâia prostate cu degetele pe la cureaua și pe la nasturii de la prohab. Poliția a presupus că-l prinseseră comițând cine știe ce Infracțiune contra ordinii publice, că-l prinseseră făcându-și de lucru cu cantitatea limitată de excremente și alcool de care avea nevoie un bătrân.

Nu era chiar fără niciun bem. Avea o bancnotă de zece dolari în buzunarul pentru ceas de la pantaloni.

* * *

La spital s-a constatat că Trout nu era rănit grav. L-au dus la o secție de poliție, unde l-au interogat. Nu le-a putut spune decât că fusese răpit de răul în persoană, într-un automobil alb, marca Oldsmobile. Poliția voia să știe câte persoane erau în mașină, ce vârstă aveau, de ce sex erau, ce culoare de piele aveau, cum vorbeau.

— După știința mea, se poate să nici nu fi fost

pământeni, spuse Trout. După știința mea, mașina aia poate c-a fost cucerită de un gaz dotat cu inteligență de pe planeta Pluto.

* * *

Trout spuse povestea asta cu cea mai mare inocență, dar comentariul lui se dovedi a fi prima scânteie a unei epidemii de intoxicare mentală. Iată cum s-a răspândit boala: un reporter a scris a doua zi o relatare pentru *New York Post* și a început-o cu citatul din Trout.

Relatarea a apărut sub titlul ăsta:

BANDIȚII DE PE PLUTO RĂPESC O PERECHE

Numele lui Trout a fost redat, din întâmplare, drept Kilmer Trotter, cu domiciliu necunoscut. Se spunea că are 82 de ani.

Alte ziare au copiat relatarea, unele au rescris-o. Toate se țineau de bancul cu Pluto și, vorbeau în cunoștință de cauză despre Banda de pe Pluto. Și reporterii cereau poliției informații noi despre Banda de pe Pluto, așa că poliția căuta de zor informații despre Banda de pe Pluto.

* * *

Așa că newyorkezii, care aveau oricum o mulțime de spaima fără nume, au învățat cu ușurință să se teamă și de ceva, aparent, specific: *Banda de pe Pluto*. Și-au cumpărat broaște noi pentru uși și gratii pentru ferestre ca să se apere de Banda de pe Pluto. Nu se mai duceau seara la cinema de teama Bandei de pe Pluto.

Ziarele străine răspândeau groaza și înserau articole despre faptul că persoanele care aveau de gând să viziteze New York-ul ar trebui să se limiteze la câteva străzi din Manhattan și în felul ăsta să-și ofere șansa de a evita Banda de pe Pluto.

* * *

Într-unul din numeroasele ghetouri pentru negri din New York, un grup de băieți portoricani s-au adunat în subsolul unei clădiri părăsite. Erau mici, dar erau mulți și flușturatici. Doreau să bage spaima-n oameni pentru a se apăra pe ei înșiși, prietenii și familiile lor, un lucru pe care poliția nu l-ar face. Mai voiau să-i gonească pe traficanții de droguri din zona lor și să-și facă destulă publicitate, un lucru foarte important, ca să atragă atenția guvernului în așa fel încât guvernul să catadicsească să ia gunoiul și așa

mai departe.

Unul dintre ei, José Mendoza, se pricepea destul de bine la pictură. Așa că a pictat emblema noii lor bande pe spatele jachetelor purtate de membrii grupului. Iată cum arăta:

În vreme ce Kilgore Trout, din nesocotință, intoxica mințile tuturor locuitorilor din New York, Dwayne Hoover, ticnitul de dealer de la Pontiac, cobora de pe acoperișul propriului său hotel Holiday Inn din Vestul Mijlociu.

Dwayne intrase în holul cu covoare pe jos al hotelului nu cu mult înainte de răsăritul soarelui, ca să ceară o cameră, în fața lui era un tip, la fel de ciudat ca și ora din zi, și unde mai pui că era și negru pe deasupra. Era Cyprian Ukwende, din neamul *indaro*, doctorul din Nigeria, care voia să stea la hotelul Holiday Inn până când putea să-și găsească un apartament potrivit.

Dwayne aștepta, umil, la rând. Uitase că e coproprietarul hotelului. Când era vorba de stat la un hotel unde stăteau negri, Dwayne devenea mai filosofic. Simțea un soi de fericire dulce-amăruie când își spunea: „Se schimbă vremurile. Se schimbă vremurile”.

* * *

Omul din tura de noapte era nou. Nu-l cunoștea pe Dwayne. Îl puse pe Dwayne să completeze până la capăt un formular de înregistrare ca client al hotelului. În ce-l privea, Dwayne își ceru scuze pentru că nu știa ce număr de înmatriculare avea la mașină. Se simțea vinovat din cauza asta, deși știa că nu făcuse nimic pentru care să se simtă vinovat.

Îl cuprinse bucuria când funcționarul de la recepție îi dădu cheia de la o cameră. Trecuse examenul. Și era înnebunit după camera aia. Era atât de nouă, răcoroasă și curată. Era atât de neutră! Era sora a mii și mii de camere din hotelurile Holiday Inn de peste tot din lume.

Poate că Dwayne Hoover nu era el prea lămurit cam ce-i cu viața lui sau ce-o să se-aleagă de ea. Dar cel puțin un lucru îl făcuse cum trebuie: se predase de bunăvoie într-un container fără cusur, care era destinat ființelor omenеști.

Și containerul ăsta aștepta pe oricine. Îl aștepta pe Dwayne.

De jur-împrejurul toaletei era o bandă de hârtie ca asta, pe care trebuia s-o rupă înainte de a folosi toaleta:

Lațul ăsta de hârtie îi garanta lui Dwayne că nu trebuia să se teamă de faptul că niște animale mitite în formă de tirbușon i s-ar putea furișa pe găoază în sus, ca să-i mănânce instalația electrică. Asta era o grijă mai puțin pentru Dwayne.

Era și un carton care atârna de clanță, înăuntru, pe care Dwayne îl atârnă tot de clanță, dar pe afară. Arăta așa:

Dwayne dădu la o parte pentru o clipă draperiile care se lăfăiau din tavan până în podea. Văzu afișul care îi informa pe călătorii osteniți de pe autostrada ce lega statele între ele despre prezența hotelului. Iată cum arăta:

Trase la loc draperiile. Reglă sistemul de încălzire și de ventilare. Și adormi ca un miel.

Un miel era un animal tânăr, care a intrat în legendă pentru că doarme bine pe planeta Pământ. Arăta așa:

Kilgore Trout a fost pus în libertate de secția de poliție din orașul New York, ca un caz lipsit de importanță, la două ore înainte de cântatul cocoșilor în ziua de după Ziua Veteranilor. Traversă insula Manhattan de la răsărit la apus, însoțit fiind de batiste de hârtie Kleenex, de ziare și de funingine. Apoi se alese cu o plimbare într-un camion, care transporta treizeci și cinci de mii de kilograme de măslina spaniolești. Îl luase de la intrarea în tunelul Lincoln, care purta numele acesta în onoarea celui care avusese curajul și imaginația să facă posibilă sclavia umană în pofida legii Statelor Unite ale Americii. Era o inovație de dată recentă.

Sclavilor li se dădea pur și simplu drumul fără niciun fel de avere. Erau ușor de recunoscut. Erau negri. Se trezeau dintr-odată liberi s-o pornească în explorare.

* * *

Șoferul, care era alb, îi spuse lui Trout că o să trebuiască să stea întins pe podeaua din cabină până când o s-ajungă în câmp deschis, deoarece legea interzicea să iei autostopiști.

Era încă întuneric când îi spuse lui Trout că poate să

se ridice în capul oaselor. Traversau mlaștinile și luncile infestate din New Jersey. Camionul era un tir Astro-95 Diesel fabricat de General Motors, cu o remorcă atașată, lungă de vreo doisprezece metri. Era atât de imens încât îi dădea lui Trout impresia că are capul cât o boabă de mazăre.

Soferul zicea că fusese vânător și pescar, cândva, de mult. I se rupea inima când încerca să-și închipuie cum arătau mlaștinile și luncile doar cu o sută de ani în urmă.

— Și când te gândești la rahatul pe care-l fac cele mai multe din fabricile astea... detergenți și produse de curățat, mâncare pentru pisici, pișoarca aia de băutură.

* * *

Avea el ceva în minte. Planeta era distrusă de procesele de producție și ce se producea nu era bun de nimic, în general vorbind.

Pe urmă Trout spuse și el ce avea în minte.

— Ei, făcu el, pe vremuri eram un ecologist convins. Plângeam și mă jeluam din cauza oamenilor care împușcau vulturi pleșuvi cu puști automate din elicoptere și alte chestii d-astea, da' m-am dat bătut. În Cleveland e un râu așa de poluat că ia foc cam o dată pe an. Chestia asta mă îmbolnăvea, dar acuma râd când aud de-așa ceva. Când, întâmplător, vreo cisternă își varsă încărcătura în ocean și omoară milioane de păsări și miliarde de pești, zic „Trăiască Standard Oil” sau cine și-o fi vărsând încărcătura.

Trout își ridică brațele, jubilând de bucurie.

— „Mobil gaz” de bagi, foc ai în nădragi, adăugă el.

Șoferului nu-i conveni deloc chestia asta.

— Glumiți, zise el.

— Mi-am dat seama, făcu Trout, că Dumnezeu n-a fost deloc ecologist, prin urmare e un sacrilegiu și o mare pierdere de timp pentru oricine «fi fie așa ceva. Ați văzut vreodată unul dintre Vulcanii Lui sau vreo tornadă ori valurile făcute de maree? V-a vorbit vreodată cineva despre epocile glaciare pe care le pune la cale o dată la cinci sute de mii de ani? Da de boala care Omoară ulmii ce ziceți? Există o minunată măsură ecologică pe care puteți s-o luați. De Dumnezeu e vorba, nu de om. Exact cam pe când ne-am curăța și noi râurile, probabil că El ar face toată galaxia să se ridice ca un guler de celuloid. Asta a

fost steaua de la Bethlehem, știți doar.

— Da' ce-a fost steaua de la Bethlehem? întrebă șoferul.

— O galaxie întreagă care se ridică precum un guler de celuloid, zise Trout.

* * *

Șoferul rămase cu gura căscată.

— După cât mă duce pe mine capu', spuse el, nu cred că Biblia zice mare lucru despre ecologie.

— Dacă nu vrei să pui la socoteală povestea despre potop, zise Trout.

* * *

Merșeră un timp în tăcere și pe urmă șoferul mai spuse ceva ce avea în minte. Spuse că știa că nenorocitul ăla de camion al lui transforma atmosfera în gaz toxic și că planeta se preschimba în asfalt pentru ca nenorocitul lui de camion să poată merge oriunde.

— Deci mă sinucid, spuse el.

— Nu-ți face griji din cauza asta, zise Trout.

— Cu frate-miu lucrurile stau chiar și mai prost, continuă șoferul. Lucrează într-o fabrică unde se fac

chimicale ca să omoare plante și pomi în Vietnam.

Vietnamul era o țară unde America încerca să-i facă pe oameni să nu mai fie comuniști, aruncându-le în cap diverse lucruri din avioane. Chimicalele de care pomenise el aveau ca scop să omoare frunzișul în așa fel încât să le fie mai greu comuniștilor să se ascundă de avioane.

— Nu-ți face griji din cauza asta, zise Trout.

— Până la urmă el e cel care se sinucide, spuse șoferul. Se pare că singura treabă pe care un american o găsește de făcut în zilele noastre este să se sinucidă într-un fel sau altul.

— Bună idee, zise Trout.

* * *

— Nu-mi dau seama dacă vorbești serios sau nu, spuse șoferul.

— Nici eu n-o să știu până nu aflu dacă viața e ceva serios sau nu, zise Trout. E periculoasă, știu bine asta, și poate să-ți facă mult rău. Dar asta nu-nseamnă neapărat că e și ceva serios.

După ce Trout a devenit celebru, bineînțeles că unul dintre misterele cele mai mari a fost dacă obișnuia să glumească sau nu. Îi spusese unuia, care nu înceta să-l tot întrebe, că el întotdeauna ținea pumnii strânși când

glumea.

— Și vă rog să observați, mai zise el, că în momentul în care v-am dat informația asta neprețuită aveam pumnii strânși.

Și așa mai departe.

Era o pacoste pe capul omului din multe puncte de vedere. Șoferul camionului se sătură de el într-o oră sau două. Trout se folosi de tăcere pentru a scorni o poveste antiecologistă, pe care o numi „Gilgongo!”

„Gilgongo!” vorbea despre o planetă care era de nesuportat fiindcă se nășteau prea multe ființe.

Povestea începea cu o petrecere mare în cinstea unui tip care ștersese de pe fața Pământului o specie întreagă de ursuleți panda, pe care-ți venea să-i mănânci, nu alta, de drăguți ce erau. Își dedicase toată viața acestui scop. Se făcuseră farfurii speciale pentru petrecere și musafirii au fost nevoiți să și le ia acasă ca amintire. Pe fiecare farfurie era o poză cu un ursuleț și data petrecerii. Sub poză era cuvântul:

GILGONGO!

În limba planetei ăleia, asta însemna „dispărut!”.

* * *

Oamenii erau bucuroși pentru că urșii erau „gilgongo”, fiindcă existau deja prea multe specii pe planetă și altele noi apăreau aproape în fiecare oră. Nu te puteai pregăti pentru diversitatea uimitoare de făpturi și plante pe care aveai să le întâlnești.

Oamenii făceau tot ce le stătea în putere ca să mai reducă numărul de specii în așa fel încât viața să poată fi mai previzibilă. Dar natura îi pune la pământ, era prea prolifică. Până la urmă toată viața de pe planetă a fost sufocată de o pătură vie, groasă de treizeci de metri. Pătura era făcută din porumbei călători, vulturi și vulturi-pescari din Bermude și cocostârci-țipători.

* * *

— Cel puțin sunt măslinae, spuse șoferul.

— Ce? întrebă Trout.

— Am putea duce o grămadă de lucruri mai rele decât măslinaele.

— Așa e, spuse Trout.

Uitase că principalul lucru pe care-l făceau era să care treizeci și cinci de mii de kilograme de măslinae la Tulsa, în statul Oklahoma.

* * *

Șoferul începu să vorbească despre politică.

Trout nu era în stare să deosebească un politician de altul. Pentru el, toți erau niște cimpanzei de un entuziasm amorf. Odată scrisese o povestire despre un cimpanzeu plin de optimism, care a devenit președintele Statelor Unite. Îi dăduse titlul „Trăiască șeful”.

Cimpanzeul purta o jachetă albăstră cu nasturi de alamă și cu pecetea președintelui Statelor Unite cusută pe buzunarul de la piept. Arăta așa:

Oriunde se ducea, fanfarele cântau „Trăiască șeful”. Cimpanzeul era nebun de fericire. Sărea întruna în sus și-n jos.

* * *

S-au oprit la un mic restaurant. Iată ce spunea anunțul din fața restaurantului:

Așa că au mâncat. Trout dibuise un idiot care mânca și el. Idiotul era un adult alb, de sex bărbătesc, în grija unei surori albe, de sex femeiesc. Idiotul nu putea vorbi mult și-i era foarte greu să se hrănească singur. Sora îi pusese o bavețică în jurul gâtului.

Dar avea, fără discuție, o poftă de mâncare nemaipomenită. Trout se uită la el cum își îndesa pe gât gaufre cu unt și cârnați de porc, se uită la el cum își turna pe gât suc de portocale și lapte. Trout se minuna ce ditamai animalul era idiotul. Fericirea idiotului era și ea fascinantă, căci idiotul se îndopa cu calorii care aveau să-l țină încă o zi.

Trout își spuse: „Se îndoapă ca să-l mai țină o zi”.

* * *

— Scuzați-mă, îi zise lui Trout șoferul camionului, trebuie să fac pipi.

Du-te acolo, în spate. De unde vin eu, spuse Trout, înseamnă c-o să șparlești o oglindă. Noi le zicem oglinzilor „scurgeri”.

— N-am mai auzit una ca asta pân-acuma, făcu șoferul.

Repetă cuvântul „scurgeri”.

— Și dumneavoastră ziceți că asta-i o curgere? spuse omul arătând cu degetul spre o oglindă de pe un automat pentru țigări.

— Nu ți se pare c-arată ca o scurgere? îl întrebă Trout.

— Nu, zise șoferul. De unde spuneți că sunteți?

— M-am născut în Insulele Bermude, spuse Trout.

Peste vreo săptămână șoferul îi povestea neveste-sii că în Bermude oglinzilor li se zicea „scurgeri” – să le spună și ea prietenelor ei.

* * *

Când Trout s-a dus înapoi la camion după șofer, s-a uitat bine, de la distanță, pentru prima oară, la mijlocul lor de transport. Putea să-l vadă acum de la un cap la altul. Pe o parte era un mesaj scris cu litere de un portocaliu

tipător, mari de opt metri jumătate. Iată ce scria:

Trout se-ntrebă ce-ar înțelege dintr-un mesaj ca ăsta un copil care abia învăța să citească. Copilul ar presupune că mesajul era grozav de important întrucât cineva se căznise să-l scrie cu litere așa de mari.

Și apoi, prefăcându-se că-i un copil de pe marginea drumului, citi mesajul de pe o parte a unui alt camion. Iată ce scria:

Dwayne Hoover dormi până la zece la noul hotel Holiday Inn. Se simțea foarte înviorat. Luă micul dejun numărul cinci, în cunoscutul restaurant al hotelului, care era încăperea tradițională unde intrau călătorii când diligența făcea popas, pe vremuri, la han. Draperiile erau trase noaptea. Acum erau date la o parte. Lăsau să intre lumina soarelui.

La masa de alături, singur și el, era Cyprian Ukwende, nigerianul din neamul *indaro*. Citea mica publicitate din *Bugle-Observer*, care apărea la Midland City. Avea nevoie de o locuință ieftină. Spitalul districtului Midland îi achita notele de plată la hotel în vreme ce el căuta un loc unde să stea. Tipii de la spital își cam pierduseră răbdarea.

Avea nevoie și de o femeie sau de o liotă de femei, care să-l reguleze de sute de ori pe săptămână, fiindcă era așa de plin de dorință și de spermă tot timpul. Și tare-ar mai fi vrut să fie cu rudele lui din neamul *indaro*. Acasă avea șase sute de rubedenii și le știa pe toate după nume.

Pe chipul lui Ukwende nu se citea nimic când comandă micul dejun numărul trei cu pâine neagră, prăjită, făcută din făină integrală.

În spatele măștii era un tânăr care pune capăt

nostalgiei și iubirii nebunești.

* * *

La doi metri mai încolo, Dwayne Hoover se uita pe fereastră la autostrada care lega statele între ele, plină de soare și năpădită de circulație. Știa unde se află. Între parcare de la hotel și autostrada ce lega statele între ele era un șanț cu apă, pe care-l cunoștea foarte bine, un jgheab de beton pe care-l construiseră inginerii ca să strângă apa din Sugar Creek, Alături era o barieră rezilientă de oțel, pe care o știa toată lumea și care împiedica mașinile și camioanele să cadă de-a berbeleacul în Sugar Creek. Alături erau trei benzi de circulație, pe care le știa toată lumea și care mergeau spre apus, și apoi zona mediană despărțitoare acoperită cu iarbă, pe care o știa toată lumea După asta veneau cele trei benzi de circulație, pe care le știa toată lumea și care mergeau spre răsărit, și apoi o altă barieră de oțel, pe care o știa toată lumea. După asta venea Aeroportul Memorial „Will Fairchild”, pe care-l știa toată lumea, și pe urmă terenurile agricole mai din depărtare, pe care le știa toată lumea.

* * *

Fără discuție că totul era absolut plat acolo: orașul, districtul, ținutul, statul. Când Dwayne era mic, crezuse că aproape toată lumea trăia în locuri lipsite de pomi și forme de relief. Își imagina că oceanele, munții și pădurile erau închise în special în parcuri naționale și de stat. Când era în clasa a treia, micul Dwayne a mâzgălit un eseu acolo, care pleda pentru înființarea unui parc național la cotul pe care-l făcea Sugar Creek, singura oglindă de apă de o oarecare importanță pe o rază de doisprezece kilometri de la Midland City.

Acum Dwayne își spunea în șoaptă numele acelei oglinzi de apă, pe care o știa toată lumea: „Sugar Creek”.

Sugar Creek era adânc de numai cinci centimetri și lat de cincizeci de metri la cotul unde credea micul Dwayne c-o să fie parcul. În locul lui acum puseseră acolo Centrul Memorial pentru Arte „Mildred Barry”. Era frumos.

Dwayne se jucă o clipă cu reverul și dădu de o insignă prinsă acolo. O desfăcu, neavând habar ce scria pe ea. Făcea reclamă pentru Festivalul de Artă, care avea să înceapă în seara aia. Peste tot prin oraș lumea purta insigne ca a lui Dwayne. Iată ce scria pe insigne:

Sugar Creek dădea pe afară din când în când. Dwayne își aducea aminte de asta. Într-o zonă așa de lipsită de relief, inundația era tot ce putea face o apă mai drăguț. Sugar Creek se umfla și forma o oglindă nesfârșită în care copiii s-ar putea juca în siguranță.

Oglinda le arăta cetățenilor forma văii în care stăteau și le demonstra că erau oameni de pe dealuri, locuitori ai unor pante care se ridicau cu câte doi centimetri jumătate, la fiecare kilometru și jumătate ce le despărțea de Sugar Creek.

Dwayne spuse din nou în tăcere numele apei: „Sugar Creek”.

* * *

Dwayne își termină micul dejun și avu curajul să presupună că nu mai era bolnav mental, că se vindecase printr-o simplă schimbare de domiciliu, printr-o noapte de somn ca lumea.

Chimicalele lui nocive îl lăsară să treacă prin hol și apoi prin bar, care nu era încă deschis, fără să simtă ceva ciudat. Dar când ieși din bar pe ușa laterală și puse piciorul pe preria de asfalt care înconjura atât hotelul, cât și agenția Pontiac, căci amândouă erau ale lui, descoperi că un oarecare preschimbase asfaltul într-un soi de plasă elastică, din cea care se folosea la circ.

Se lăsa în jos sub greutatea lui Dwayne. Îl făcu pe Dwayne să se scufunde bine sub nivelul străzii, apoi, încet, îl aduse numai parțial sus din nou. Era într-o scobitură puțin adâncă și elastică. Dwayne mai făcu un pas în direcția agenției lui de automobile. Se lăsă în jos din nou, se ridică din nou și se trezi într-o scobitură nou-nouță.

Se holbă primprejur doar – doar o vedea pe cineva care să fie martor la ce se-ntâmpla. Era o singură persoană. Cyprian Ukwende stătea pe marginea scobiturii și nu se scufunda. Iată tot ce a avut de spus Ukwende, deși situația lui Dwayne era ieșită din comun:

— Frumoasă zi.

* * *

Dwayne înaintă din scobitură-n scobitură.

Acuma călca în străchini prin parcul de mașini la mâna a doua.

Se opri într-o scobitură și se uită la un alt tânăr negru. Acesta lustruia cu o cârpă un Buick decapotabil din 1970, model Skylark, de culoarea castanei. Omul nu era îmbrăcat pentru genul ăla de muncă. Avea pe el un costum albastru, ieftin, cămașă albă și cravată neagră. De asemenea, nu lustruia pur și simplu mașina, o freca de ieșeau scânteii.

Tânărul o mai frecă un timp. Apoi îi zâmbi lui Dwayne mai-mai să-l orbească, apoi frecă din nou mașina.

Iată care era explicația: tânărul negru tocmai fusese eliberat în anumite condiții de la Casa de Corecție pentru Adulți de la Shepherdstown. Avea nevoie de lucru chiar acum sau, altfel, ar fi murit de foame. Așa că-i arăta lui Dwayne cu cât sârg muncea el.

Fusese în orfelinat, adăposturi pentru tineri și pușcării de un soi sau altul din zona Midland City de când avea nouă ani. Acum avea douăzeci și șase.

* * *

Era în sfârșit liber!

* * *

Dwayne crezu că tânărul era o iluzie optică.

* * *

Tânărul se apucă din nou să frece automobilul. Ducea o viață pe care nici nu merita s-o trăiești. Voința lui de a supraviețui era foarte slabă. Își spunea că planeta era îngrozitoare, că n-ar fi trebuit să fi fost niciodată trimis acolo. Se făcuse o greșală. N-avea prieteni sau rude. Tot timpul îl puneau în cuști.

Știa el un nume pentru o lume mai bună și adesea o vedea în visele lui. Numele era secret. Toți și-ar fi bătut joc de el dac-ar fi spus numele cu glas tare. Era un nume atât de copilăresc.

Tânărul pușcăriaș negru vedea numele de câte ori voia, scris cu lumini pe dinăuntru țestei lui. Iată cum arăta:

* * *

Avea o fotografie de-a lui Dwayne în portofel. Pe pereții celulei în care stătuse la Shepherdstown ținea fotografii de-ale lui Pwayne. Era ușor de făcut rost de ele fiindcă fața zâmbitoare a lui Dwayne, cu deviza lui dedesubt, făcea parte din fiecare anunț pe care-l puneă în *Bugle-Observer*. Poza se schimba din șase-n șase luni. Deviza era aceeași de douăzeci și cinci de ani.

Iată cum suna deviza:

ÎNTREBAȚI PE ORICINE - PUTEȚI AVEA
ÎNCREDERE ÎN DWAYNE.

Tânărul fost pușcăriaș îi zâmbi totuși din nou lui Dwayne. Dinții îi erau într-o stare Nemaipomenită. Programul dentar de la Shepherdstown era excelent. La fel și mâncarea.

— Bună dimineața, domnule, îi spuse tânărul lui Dwayne.

Era înspăimântător de inocent. Avea așa de multe de-nvățat. De exemplu, nu știa nimic despre femei. Francine Pefko era prima femeie cu care vorbise în unsprezece ani.

— Bună dimineața, spuse Dwayne.

Spuse vorbele astea cu blândețe așa încât glasul lui

să nu bată foarte departe în caz că vorbea cu vreo halucinație.

— Domnule, v-am citit anunțurile din ziare cu mare interes și mi-a făcut plăcere să vă aud și reclamele la radio, zise pușcăriașul eliberat.

În ultimul lui an de pușcărie fusese obsedat de o idee: că o să lucreze pentru Dwayne într-o bună zi și-o să trăiască fericit după aia. O să fie ca-n țara poveștilor.

Dwayne nu-i răspunse nimic la chestia asta, așa că tânărul continuă:

— După cum vedeți, domnule, lucrez cu mare sârg. Tot ce-aud despre dumneavoastră sunt numai lucruri bune. Cred că bunul Dumnezeu a orânduit ca eu să lucrez pentru dumneavoastră.

— Zău? făcu Dwayne.

— Numele noastre sunt așa de apropiate, zise tânărul, bunul Dumnezeu ne spune amândurora ce să facem.

Dwayne Hoover nu-l întrebă cum îl cheamă, dar tânărul îi spuse oricum, radiind de bucurie:

— Mă cheamă Wayne Hoobler, domnule.

Peste tot pîmprejur, pe la Midland City.

Hoobler era un nume obișnuit de cioroi.

Dwayne Hoover îi frânse inima lui Wayne Hoobler când clătină vag din cap și pe urmă o luă din loc.

* * *

Dwayne intră în sala de prezentare. Pământul nu se mai mișca sub el, dar acum omul nostru văzu altceva pentru care nu se putea găsi nicio explicație. Un palmier creștea din podeaua sălii de prezentare. Chimicalele nocive ale lui Dwayne îl făcuseră să uite cu totul de săptămâna Havaiană. De fapt Dwayne proiectase el însuși palmierul. Era un stâlp de telefon tăiat, înfășurat în pânză de sac. Deasupra avea nuci de cocos adevărate prinse în cuie. Foi de plastic verde fuseseră tăiate ca să semene a frunze.

Pomul îl tulburase pe Dwayne în așa hal încât omul nostru aproape leșină. După asta se uită în jur și văzu fructe de ananas și ukulele împrăștiate peste tot.

Și după asta văzu lucrul cel mai incredibil dintre toate: directorul lui de vânzări, Harry LeSabre, veni spre el uitându-se chiorâș, îmbrăcat într-un maiou de balerin verde ca salata, cu sandale de paie în picioare, o fustă de iarbă și un tricou roz care arăta așa:

* * *

Harry și nevastă-sa își petrecuseră tot sfârșitul săptămânii certându-se dacă Dwayne bănuia sau nu că Harry e travestit. Ajunseseră la concluzia că Dwayne n-avea niciun motiv să bănuiască așa ceva. Harry nu vorbise niciodată cu Dwayne despre hainele femeiești. Nu luase niciodată parte la un concurs de frumusețe pentru travestiți și nici nu făcuse ceea ce fac mulți travestiți din Midland City, adică să intre într-un club al travestiților în statul Cincinnati. Nu se ducea niciodată la barul travestiților din oraș, care era „Ye Old Rathskeller”, în subsolul hotelului Fairchild. Nu făcuse niciodată schimb de poze luate cu polaroidul cu alți travestiți și nu se abonase niciodată la o revistă pentru travestiți.

Harry și nevastă-sa ajunseseră la concluzia că Dwayne n-a vrut să spună altceva decât ceea ce a spus, că ar fi mai bine ca Harry să-și pună niște haine trăsnite în săptămâna Havaiană căci, altfel, Dwayne o să-i dea papucii.

Așa că iată-l acum pe noul Harry, îmbujorat de teamă și emoție. Se simțea eliberat de orice inhibiție, frumos și atrăgător și deodată liber.

Îl salută pe Dwayne, spunându-i cuvântul havaian care însemna atât „bună”, cât și „la revedere”.

— Aloha, zise el.

Kilgore Trout era departe, dar micșora neîntrerupt distanța dintre el și Dwayne. Era încă în camionul numit „Pyramid”, care traversa un pod numit în onoarea poetului Walt Whitman. Podul era învăluit în fum. Camionul era pe punctul de-a deveni parte a Philadelphiei acum. Iată ce spunea un anunț de la capătul podului:

* * *

În tinerețe Trout ar fi dat cu tifla anunțului despre frăție, care era pus pe marginea unui crater făcut de o bombă, după cum putea vedea oricine. Dar în capul lui nu mai erau idei despre cum ar putea și cum ar trebui să fie lucrurile pe planetă față de cum erau în realitate. Exista un singur fel în care putea să fie Pământul, credea el: așa cum era.

Totul era necesar. Văzu o bătrână albă căutând printr-o ladă de gunoi. Era necesar. Văzu o jucărie cu care se jucau copiii în baie, o rățușcă de cauciuc, stând

răsturnată pe grătarul unui canal de scurgere. Trebuia să fie acolo.

Și așa mai departe.

* * *

Șoferul spunea că fusese Ziua Veteranilor cu o zi în urmă.

— Hm, făcu Trout.

— Sunteți veteran? îl întrebă șoferul.

— Nu, spuse Trout. Dar tu ești?

— Nu, zise șoferul.

Niciunul nu era veteran.

* * *

Șoferul trecu la subiectul prietenilor. Spuse că-i era greu să întrețină prietenii care să însemne ceva fiindcă era mai tot timpul pe drum. Făcu glume despre vremea când avea obiceiul să vorbească despre „prietenii” lui „cei mai buni”. Își dădu cu presupusul că lumea nu mai vorbea despre prieteni după ce termina gimnaziul.

Întrucât Trout era băgat în afaceri cu ferestre și paravane speciale din aluminiu, șoferul sugera faptul că Trout avea șanse să-și facă multe prietenii de durată în

timpul lucrului.

— Vreau să zic, spuse el, că îi faceți pe oameni să lucreze împreună zi de zi, să instaleze ferestrele alea, și ajung să se cunoască unul pe altul destul de bine.

— Lucrez singur, zise Trout.

Șoferul era dezamăgit.

— Bănuiam că-i nevoie de doi oameni ca să facă treaba asta.

— Numai de unul, spuse Trout. Un copila plătând ar putea să facă toată treaba fără niciun pic de ajutor.

Șoferul voia ca Trout să aibă o viață socială plină în așa fel încât să se poată bucura de ea, cum se bucură oamenii de experiențele altora.

— Totuși, insistă el, aveți prieteni cu care vă-ntâlniți după serviciu. Beți câteva beri împreună. Jucați cărți, râdeți de una, de alta.

Trout ridică din umeri.

— Mergeți pe aceleași străzi în fiecare zi, îi spuse șoferul. Cunoașteți o mulțime de oameni și ei vă cunosc pe dumneavoastră, fiindcă pentru dumneavoastră sunt aceleași străzi zi de zi. Le spuneți „Bună” și ei vă răspund „Bună”. Le ziceți pe nume și ei vă zic pe nume. Dacă dați de dracu’, o să v-ajute fiindcă sunteți de-al lor. Sunteți de-acolo. Vă văd în fiecare zi.

Trout nu voia să discute în contradictoriu pe tema

asta.

* * *

Trout uitase cum îl cheamă pe șofer.

Trout avea o deficiență mentală de care am suferit și eu. Nu-și putea aduce aminte cum arătau diverși oameni din viața lui dacă n-aveau chipuri și trupuri ieșite din comun.

Cât a stat în peninsula Cape Cod, de exemplu, singura persoană pe care o putea saluta cu căldură, spunându-i pe nume, era Alfy Bearse, un albinos cu un singur braț.

— Nu ți-e cald, Alfy? spunea el.

Sau:

— Pe unde-ai mai fost, Alfy?

Sau:

— Ce plăcere să te văd, Alfy, spunea.

Și așa mai departe.

* * *

Acuma, că stătea în Cohoes, singura persoană căreia îi spunea pe nume era un pitic cu părul roșu din cartierul East End, Durling Heath. Lucra într-un atelier de reparat

încălțăminte. Heath avea o plăcuță cu numele lui pe ea, așezată pe bancul lui de lucru, cum au oficialitățile – pentru cazul în care cineva ar fi vrut să i se adreseze spunându-i pe nume. Plăcuța arăta așa:

Trout trecea pe la atelier din când în când și spunea cam așa:

— Cine-o să câștige campionatul de baseball anul ăsta, Durley?

Sau:

— Ai idee de ce-au sunat sirenele aseară, Durley?

Sau:

— Arăți bine azi, Durley, unde-ai găsit cămașa aia?

Și așa mai departe.

Acuma Trout se-ntreba dacă prietenia lui cu Heath se terminase. Ultima dată când fusese Trout la atelierul de reparat încălțăminte, spunându-i una-alta lui Durley, piticul urlase la el din senin.

Iată ce-i spusese urlând, cu accentul lui *cockney*:

— Da mai lasă-mă dracului în pace și nu mă mai hăitui atâta!

* * *

Guvernatorul statului New York, Nelson Rockefeller, a dat odată mâna cu Trout într-o băcănie din Cohoes. Trout habar n-avea cine era tipul. Ca scriitor de literatură științifico-fantastică, ar fi trebuit să rămână cu gura căscată aflându-se așa de aproape de un asemenea om. Rockefeller nu era pur și simplu numai guvernator. Datorită legilor specifice din partea aia a planetei, Rockefeller avea voie să dețină terenuri întinse de pe suprafața Pământului, precum și petrol sau alte minerale valoroase de dedesubt. Deținea și ținea sub control o parte mai mare din planetă decât multe alte țări. Ăsta-i fusese destinul din fragedă pruncie. Se născuse în detestabila tagmă a celor avuți.

— Cum o mai duci, măi, omule? îl întreabă guvernatorul Rockefeller.

— Cam tot așa, răspunse Kilgore Trout.

* * *

După ce insistă asupra faptului că Trout avusese o

viață socială pleneră, șoferul pretinse, din nou pentru propria lui mulțumire, că Trout ar fi vrut să știe cu tot dinadinsul cum era viața sexuală a unui șofer de pe un camion care traversa continentul. Trout n-ar fi vrut așa ceva.

— Vreți să știți cum se descurcă șoferii de camion cu femeile, nu-i așa? zise șoferul. Trăiți cu ideea că fiecare șofer pe care-l vedeți își face de cap și regulează tot ce-i iese-n cale de la est la vest, nu-i așa?

Trout ridică din umeri.

Șoferul se înfurie pe Trout și-l certă pentru că era obscen de dezinforma.

— Stai să-ți spun, Kilgore... zise el ezitând. Așa te cheamă, nu?

— Da, răspunse Trout.

De o sută de ori uitase cum îl chema pe șofer. Cum își lua privirea de la el, Trout îi uita nu numai numele, ci și figura.

— Kilgore, fir-ar să fie... făcu șoferul. Dacă, să zicem, ar fi să mi se strice hărăbaia asta aici, în Cohoes, și-ar trebui să stau aici două zile pân-ar pune-o pe picioare din nou, cât de ușor crezi că mi-ar fi să fac rost de-o futelniță cât aș sta aici... un amărât de străin, care, pe deasupra, mai arată și cum arăt eu?

— Totul ar depinde de cât de hotărât ai fi, zise Trout.

Șoferul oftă.

— Of, Doamne Dumnezeule, spuse el, deznădăjduit, poate c-asta-i povestea vieții mele: n-am fost niciodată destul de hotărât.

* * *

Au vorbit apoi despre învelișul exterior de aluminiu, o tehnică de a face casele vechi s-arate iarăși noi. De la distanță, foliile astea, care nu trebuiau vopsite, arătau de parc-ar fi fost lemn proaspăt vopsit.

Șoferul voia să vorbească și despre *Perma Stone*, care era o șmecherie competitivă. Asta însemna că trebuie să tencuiești pereții laterali ai caselor vechi cu ciment colorat în așa fel încât, de la distanță, arătau de parcă ar fi fost făcuți din piatră.

— Dacă ești băgat în șmecheria asta cu ferestrele speciale din aluminiu, îi spuse șoferul lui Trout, trebuie să fii băgat și-n chestia cu învelișurile exterioare din aluminiu.

În toată America cele două chestii mergeau mână-n mână.

— Compania mea vinde chestii din astea, zise Trout, și-am văzut o grămadă. Da' de lucrat, n-am lucrat niciodată propriu-zis la o instalație ca asta.

Șoferul se gândea serios să cumpere înveliș exterior din aluminiu pentru casa lui de la Little Rock și-l rugă pe Trout să-i răspundă cinstit la următoarea întrebare:

— Din ce-ai văzut și-ai auzit, ăia care au înveliș de aluminiu sunt mulțumiți cu ce s-au pricopsit?

— Pe-aici prin Cohoes, zise Trout, cred că ăia erau cam singurii oameni cu adevărat mulțumiți pe care i-am văzut vreodată.

* * *

— Știu ce vrei să spui, făcu șoferul. Odată am văzut o familie întreagă stând în fața casei. Nu le venea să creadă ce frumos arăta casa lor după ce puseseră învelișul de aluminiu. Întrebarea mea pentru tine, și poți să-mi răspunzi cinstit, ținând cont de faptul că n-o să trebuiască niciodată să facem afaceri, tu și cu mine, Kilgore, este cât o să dureze mulțumirea aia?

— Vreo cînșpe ani, zise Trout. Vânzătorii noștri spun că-ți poți permite cu ușurință să-ți faci toată chestia din nou cu banii pe care i-ai economisit de la vopsea și căldură.

— *Perma-Stone* pare mult mai bună și bănuiesc că și ține mai mult, spuse șoferul. Pe de altă parte, costă mult mai mult.

— Cât dai, atâta iei, zise Kilgore Trout.

* * *

Șoferul îi spuse lui Trout despre un aparat de încălzit apa, pe benzină, pe care-l cumpărase acum treizeci de ani și care nu-i dăduse de furcă deloc în tot timpul ăla.

— Fir-aș al naibii, zise Kilgore Trout.

* * *

Trout îl întrebă de camion și șoferul îi spuse că era cel mai nemaipomenit camion din lume. Doar cabina îl costase douăzeci și opt de mii de dolari. Avea un motor Cummins Diesel de trei sute douăzeci și patru de cai-putere, care era turbo, mergea bine la altitudini mari. Avea direcție hidraulică, frâne pneumatice, o transmisie cu treisprezece trepte de viteză și era proprietatea cumnatului său.

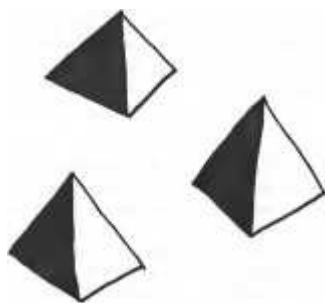
Cumnatul lui, zicea el, avea douăzeci și opt de camioane și era președintele companiei de transport Pyramid.

— De ce i-a zis companiei lui „Pyramid”? îl întrebă Trout. Vreau să spun că un camion ca ăsta poate merge cu

o sută de mile pe oră dacă-i nevoie. E rapid și folositor și lipsit total de orice valoare ornamentală. E la fel de modern ca o navă purtătoare de rachete. În viața mea n-am văzut ceva care să semene mai puțin a piramidă decât camionul ăsta.

* * *

O piramidă era un soi de mormânt imens de piatră pe care egiptenii îl construiseră cu mii și mii de ani în urmă. Egiptenii n-au mai făcut altele. Mormintele arătau așa și turiștii veneau de la mare depărtare să se holbeze la ele:

— De ce oare cineva băgat într-o afacere care face transport la mare viteză și-ar boteza compania și camioanele după niște construcții care nu s-au mișcat nicio optime de țol de când S-a născut Hristos?

Răspunsul șoferului veni prompt. Și iritat, de parcă

s-ar fi gândit că trebuie să fii tâmpit ca să pui o întrebare ca aia.

— I-a plăcut cum sună, zise el. Ție nu-ți place cum sună?

Trout dădu din cap ca să nu strice relațiile.

— Da, spuse el, sună foarte frumos.

* * *

Trout se lăsă pe spate și începu să se gândească la discuția pe care o avusese cu șoferul. O preschimbă într-o povestire, pe care n-a apucat s-o scrie decât când era foarte, foarte bătrân. Era despre o planetă unde vorbele se transformau întruna în muzică adevărată, fiindcă făpturile de acolo erau așa de încântate de sunete. Cuvintele deveneau note muzicale. Propozițiile deveneau melodii. Erau inutile ca purtătoare de informații fiindcă nimeni nu mai știa sau nimănui nu-i mai păsa de înțelesul cuvintelor.

Așa că mai-marii în guvern și comerț, pentru a-și putea face treaba, erau nevoiți să inventeze tot timpul vocabulare și structuri de propoziții noi și mult mai urâte, care să reziste și să nu fie transformate în muzică.

* * *

— Ai fost însurat, Kilgore ? îl întreabă șoferul.

— De trei ori, spuse Trout.

Era adevărat. Nu numai că fusese însurat de trei ori, dar fiecare dintre nevestele lui fusese extraordinar de răbdătoare, iubitoare și frumoasă. Fiecare se stafidise din cauza pesimismului lui.

— Ai copii?

— Unul, spuse Trout.

Undeva în trecut, dându-se de-a dura printre toate nevestele și povestirile din scrisori, exista un fiu pe care-l chema Leo.

— Acuma-i bărbat în toată firea, zise Trout.

* * *

Leo a plecat definitiv de-acasă când avea paisprezece ani. N-a spus ce vârstă are și a intrat la pușcașii marini. Îi trimisese o scrisorică lui taică-său din tabăra de instrucție pentru recruți. Iată ce scria: „Mi-e milă de tine. Ți-ai băgat singur un băț în cur și ai dat ortul popii”.

A fost ultima oară când Trout a primit vești de la Leo, direct sau indirect, până în momentul când au venit în vizită doi agenți de la Biroul Federal de Investigații. Leo dezertase din divizia lui din Vietnam, ziceau ei. Se făcuse,

vinovat de înaltă trădare. Se băgase în Viet Cong⁸

Iată ce evaluare a făcut FBI-ul asupra situației lui Leo pe planetă la vremea aceea: „Băiatul dumneavoastră e la mare ananghie”, ziceau ei.

---

⁸ Numele obișnuit al Forțelor Armate de Eliberare ale Poporului, aripa armată a Frontului de Eliberare Națională. A fost creată la sfârșitul anului 1960 de către comuniștii din Vietnamul de Nord pentru a escalada lupta armată în Vietnamul de Sud (n.t.).

Când Dwayne Hoover îl văzu pe Harry LeSabre, directorul lui de vânzări, îmbrăcat într-un maiou de balerin verde ca frunza de salată și cu o fustă de iarbă și câte și mai câte, nu-i veni să creadă. Așa că se făcu că nu observă. Intră în birou, care era și el ticsit cu ukulele și fructe de ananas.

Francine Pefko, secretara lui, arăta normal, doar că avea o ghirlandă de flori în jurul gâtului și o floare la o ureche. Zâmbea. Era văduvă de război, cu buze precum pernele de pe canapea și păr roșu aprins. Îl adora pe Dwayne. Adora și săptămâna Havaiană.

— Aloha, spuse ea.

* * *

Între timp, însă, Dwayne îl lăsase aproape fără suflare pe Harry LeSabre.

Când Harry se prezentase în halul ăla de ridicol în fața lui Dwayne, fiecare moleculă din corpul lui aștepta reacția lui Dwayne. Fiecare moleculă se opri din ce făcea pentru o clipă și se depărtă un pic de vecinele ei. Fiecare moleculă aștepta să afle dacă galaxia ei, care se numea Harry LeSabre, o să se dizolve sau nu.

Iar Dwayne îl tratase pe Harry de parcă ar fi fost invizibil și Harry crezuse că s-a dat de gol, ca un travestit îngrozitor ce era, și că a fost concediat din cauza asta.

Harry închise ochii, fără să vrea să-i med deschidă vreodată din nou. Inima lui trimise următorul mesaj moleculelor: „Pentru motive evidente nouă tuturor, galaxia asta se dizolvă!”

Dwayne nu știa nimic de asta. Se rezemă de biroul lui Francine Pefko. Era cât pe-acți să-i spună cât de bolnav se simțea. O avertiză:

— E-o zi foarte grea, dintr-un anumit motiv. Așa că fără glume, fără surprize. Să fie totul simplu. Orice individ, care e cât de puțin țicnit, să nu calce pe-aici. Fără telefoane.

Francine îi spuse lui Dwayne că-l așteptau gemenii înăuntru, în birou.

— Cred că se-ntâmplă ceva rău cu peștera, îi zise ea.

Dwayne îi era recunoscător pentru un mesaj așa de simplu și clar. Gemenii erau frații lui vitregi meu mici, Lyle și Kyle Hoover. Peștera era Peștera Miracolului Sacru, o cursă pentru turiști, chiar la sud de Shepherdstown, pe care Dwayne o deținea în parteneriat cu Lyle și Kyle. Era singura sursă de venit pentru Lyle și Kyle, care locuiau în case galbene identice de fiecare parte a magazinului de cadouri ce adăpostea intrarea în peșteră.

Pe întreg teritoriul statului, prinse în cuie de copaci și de ulucile de la garduri, erau indicatoare în formă de săgeată, care arătau în ce direcție era peștera și spuneau cât de departe era. De exemplu:

Înainte de a intra în birou, citi unul din anunțurile comice pe care Francine îl pusese pe perete ca să amuze lumea și să le aducă aminte oamenilor de un lucru pe care-l uitau așa de ușor: că nu trebuie să fii serios tot timpul.

Iată textul anunțului pe care-l citi Dwayne:

NU TREBUIE SĂ FII ȚICNIT CA SĂ LUCREZI AICI.
DAR CU SIGURANȚĂ ȚI-E DE FOLOS!

Însoțind textul, era o poză cu un tip țicnit. Iat-o:

Francine avea o insignă pe piept, care arăta o

făptură într-o stare de spirit mai sănătoasă? mai de invidiat. Iată insigna:

* * *

Lyle și Kyle stăteau unul lângă altul pe canapeaua neagră de piele din biroul lui Dwayne Hoover. Semănau atât de mult că Dwayne nu putuse să-i deosebească până în 1954 când Lyle o cam luase pe coajă din cauza unei femei la o întrecere de patine pe rotile, După aia, Lyle era cel cu nasul spart. Când erau în leagăn, își amintea Dwayne acum, își sugeau degetul mare unul altuia.

* * *

Iată cum s-a făcut că Dwayne a avut frați vitregi, întâmplător, deși fusese înfiat de oameni care nu puteau avea copii. Faptul că l-au înfiat pe el a declanșat ceva în corpurile lor, care le-a dat posibilitatea să aibă copii până la urmă. Era un fenomen obișnuit. Se părea că o grămadă de cupluri erau programate în felul ăla.

Dwayne era așa de bucuros să-i vadă acum pe omuleții ăștia doi în salopete și pantofi de lucru, fiecare cu o pălărie cu boruri întoarse pe cap. Îi erau cunoscuți, erau adevărați. Dwayne închise ușa ca să scape de haosul de afară.

— Ei, zise el, ce s-a-ntâmpat în peșteră?

De când Lyle se alesese cu nasul spart, gemenii căzuseră de acord ca Lyle să vorbească pentru cei doi. Kyle nu spusese o mie de cuvinte din 1954.

— Acuma, bulbucii mai are cam vreo juma din drum pân la catedrală, spuse Lyle. După cum vin, în vreo săptămână sau două, o s-ajungă la Moby Dick.

Dwayne îl înțelegea perfect. Râul subteran care trecea prin măruntaiele Peșterii Miracolului Sacru era poluat de un fel de deșeuri industriale, care formau bulbuci tari ca mingile de ping-pong. Bulbucii ăștia se înghesuiau s-ajungă la o trecere ce ducea spre un bolovan cât toate zilele, care fusese vopsit în alb ca să semene cu Moby Dick, marea balenă albă. Bulbucii aveau în curând

să-l înghită pe Moby Dick și să invadeze Catedrala șoaptelor, care era principala atracție în peșteră. Mii de oameni se căsătoriseră în Catedrala șoaptelor, inclusiv Dwayne, Lyle și Kyle. Și Harry LeSabre.

* * *

Lyle îi spuse lui Dwayne despre o experiență pe care o făcuseră el și Kyle cu o noapte în urmă. Se duseseră în peșteră cu puștile lor automate Browning, care erau identice, și deschiseseră focul asupra zidului de bulbuci ce înainta.

— Au scos o putoare de n-o să-ți vină să crezi, spuse Lyle.

Spuse că mirosea a picioare de atlet.

— Io și Kyle nici n-am mai putut sta acolo. Am ținut sistemul de ventilație deschis o oră și p-ormă ne-am dus din nou înăuntru. Vopseauaică pe Moby Dick făcuse băsicuțe. Nici nu mai avea ochi.

Moby Dick avea ochi albaștri, mari ca niște farfurii, și gene lungi.

* * *

— Orga s-a făcut neagră și tavanu' s-a făcut un felică

galben murdar, spuse Lyle. Abia dă mai poți vedea Miracolu Sacru.

Orga era Orga Zeilor, un desiș de stalactite și stalagmite, care se formaseră împreună într-un colț al Catedralei. După orgă era un difuzor la care se auzea muzică pentru nunți și înmormântări. Era luminată cu becuri, care-și schimbau culoarea tot timpul.

Miracolul Sacru era o cruce pe tavanul Catedralei. Apăruse în locul unde se intersectau două crăpături.

— Niciodată n-a fost prea ușor s-o vezi, spuse Lyle, vorbind despre cruce. Io nici măcar nu pot să bag mâna-n foc că mai e acolo.

Îi ceru voie lui Dwayne să comande un transport de ciment. Voia să astupe trecerea dintre râu și Catedrală.

— Lasă-le dracu' și pe Moby Dick și pe Jesse James și pe sclavi și pe toate alea, zise Lyle, și salvează Catedrala.

Jesse James era un schelet pe care-l cumpărase tatăl vitreg al lui Dwayne din ce rămăsese de pe urma unui doctor în timpul mării crize. Oasele de la mâna dreaptă erau tot una cu părțile ruginite ale unui pistol de calibru 45. Turiștilor li se spunea că așa fusese găsit, că probabil fusese al unui hoț care fura din trenuri, prins în peșteră de niște stânci ce alunecaseră de la locul lor.

Cât despre sclavi, erau statui făcute din ipsos ale unor negri, așezate într-o cameră care se afla la Vreo

cincisprezece metri de-a lungul coridorului ce pornea de la Jesse James. Statuile își scoteau lanțurile una alteia cu ciocane și bomfaiere. Turiștilor li se spunea că niște sclavi în carne și oase folosiseră cândva peștera după ce scăpaseră din robie și-o porniseră spre râul Ohio.

* * *

Povestea despre sclavi era la fel de mincinoasă ca și cea despre Jesse James. Peștera n-a fost descoperită până în 1937, când un mic cutremur a făcut o crăpătură în pământ. Dwyne Hoover însuși a descoperit crăpătura și pe urmă el și taică-său vitreg au deschis-o cu răngi și dinamită. Înainte de asta nu fuseseră înăuntru nici măcar animale mici de tot.

Singura legătură pe care o avea peștera cu sclavia era următoarea: ferma în curtea căreia se descoperise peștera aparținea unui fost sclav, Josephus Hoobler. Omul nostru fusese eliberat de stăpânul lui și a pomit-o spre nord, unde a pus bazele fermei. După aia s-a dus înapoi și a cumpărat-o pe maică-sa și pe o femeie, pe care a luat-o de nevastă.

Urmașii lor au ținut ferma până la Marea Criză, când Banca Comercianților din districtul Midland a făcut o executare silită pentru ipotecă. Și pe urmă tatăl vitreg al

lui Dwayne a fost lovit de un automobil condus de un alb, care cumpărase ferma. Când a fost vorba să se soluționeze diferendul pentru vătămare corporală fără implicarea justiției, tatăl vitreg al lui Dwayne a primit ceea ce, plin de dispreț, numea „o fermă a unui împuțit de cioroi”.

Dwayne își aducea aminte de prima călătorie făcută acolo de familia lui. Taică-său a rupt inscripția pentru negri de pe cutia de scrisori pentru negri și-a aruncat-o într-un șanț. Iată ce scria pe ea:

Camionul care-l ducea pe Kilgore Trout ajunsese acum în Virginia de Vest. Subsolul statului fusese răscolit de oameni, mașini și explozibil pentru a-l face să dea cărbune. Cărbunele dispăruse aproape cu totul acum. Fusese transformat în căldură.

Subsolul statului Virginia de Vest, deși nu mai avea nici cărbune, nici copaci, nici strat arabil, își rearanja rămășițele în conformitate cu legile gravitației. Se scufunda în toate gropile care fuseseră săpate în el. Munții, cărora, cândva, le venea ușor să stea singuri în picioare, se duceau acum de-a berbeleacul în văi.

Răscolitul la care fusese supus statul Virginia de Vest se făcuse cu acordul departamentelor executiv, legislativ și juridic ale guvernului, care aveau puterea pe care le-o dăduse poporul.

Ici și colo mai era câte-o locuință în care stătea cineva.

* * *

Trout văzu în față o balustradă de metal ruptă. Se uită în viroaga de dedesubt și văzu un Cadillac 1968, model El Dorado, răsturnat în râu. Avea plăcuță de înmatriculare de Alabama. În râu mai erau și câteva aparate vechi de uz casnic: aragazuri, o mașină de spălat, vreo două frigidere.

O fetiță albă cu chip de înger și păr de culoarea inului stătea lângă râu. Îi făcu semn cu mâna lui Trout. Ținea strânsă la piept o sticlă de Pepsi-Cola de jumătate.

* * *

Trout se întrebă cu voce tare ce făcea lumea ca să se distreze și șoferul îi spuse o poveste ciudată despre o noapte pe care a petrecut-o în Virginia de Vest, în cabina camionului, lângă o clădire fără geamuri, din care răzbătea un bâzâit monoton.

— Vedeam oameni intrând și-i vedeam p-alții ieșind, spuse el, da nu puteam să-mi dau seama ce mașinărie era aia dă scotea zumzăitu' ăla. Casa era o hardughie d-aia ieftină, cu fundație dă ciment, la dracu-n praznic. Veneau și plecau mașini și oamenilor, fără discuție, le plăcea chestia aia dă scotea zumzăitu', zise el.

Așa că a aruncat o privire înăuntru.

— Era plin de lume pe patine cu roțile, spuse șoferul.

Se învârteau întruna. Nimeni nu scotea un zâmbet măcar. Doar se-nvârteau, nu făceau nimic altceva.

* * *

Îi spuse lui Trout despre niște oameni de prin partea locului de care auzise el, care prindeau șerpi veninoși vii și șerpi cu clopoței în timpul slujbei de la biserică, ca s-arate cât de mult credeau că Iisus o să-i apere.

— Pe lumea asta sunt tot felul de oameni, zise Trout.

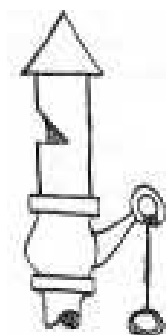
* * *

Trout se miră că albi veniseră în Virginia de Vest de foarte puțină vreme și o pusese repede la pământ, pentru căldură.

Acum căldura dispăruse și ea cu totul, în spațiul cosmic. Așa presupunea Trout. Căldura făcuse apa să fiarbă și aburul făcuse morile de vânt din oțel să șuiere întruna. Iar morile de vânt făcuseră rotoarele din generatoare să șuiere întruna. America se înviorase de atâta electricitate pentru o vreme. Cărbunele pusese în mișcare și vapoare cu aburi și trenulețe care făceau „tu, tu, tu”.

* * *

Trenulețele care făceau „tu, tu, tu”, vapoarele cu aburi și fabricile aveau șuierători care erau acționate de aburi pe vremea când Dwayne Hoover, Kilgore Trout și cu mine eram copii, pe vremea când tații noștri erau copii, pe vremea când bunicii noștri erau copii. Șuierătorile arătau așa:

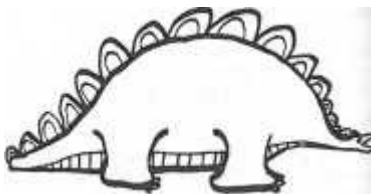

Aburul de la apa fiartă prin arderea cărbunelui trecea vâjâind prin șuierători, care scoteau niște jelanii dureros de frumoase, ca și cum ar fi fost laringele unor dinozauri care se împerecheau ori erau pe moarte, strigăte cum ar fi vuuu, vuuu și trrrrrrrrrr și așa mai departe.

* * *

Un dinozaur era o reptilă mare cât un trenuleț care

face „tu, tu, tu”. Arăta așa:

Avea doi creieri, unul pentru partea din față și unul pentru partea din spate. Dispăruse. Amândoi creierii puși la un loc erau mai mici decât un bob de mazăre. Mazărea era o legumă care arăta așa:

Cărbunele era un amestec comprimat de copaci și flori și tufişuri și iarbă putrezită și așa mai departe și excremente de dinozaur.

Kilgore Trout se gândea la strigătele şuierătorilor cu aburi de care auzise și la distrugerea Virginiei de Vest, care a făcut posibile cântecele lor. Presupunea că strigătele care-ți sfâșiau inima se pierduseră în cosmos împreună cu căldura. Se înșela.

Ca majoritatea scriitorilor de literatură științifico-fantastică, Trout nu știa aproape nimic despre știință și se

plictisea de moarte când venea vorba de detalii tehnice. Dar niciun strigăt de la vreo suierătoare nu ajunsese foarte departe de Pământ pentru următorul motiv: sunetul nu se poate propaga decât printr-o atmosferă și atmosfera Pământului în raport cu mărimea planetei nu era groasă nici cât coaja unui măr. Dincolo de asta era un vid, care mai-mai că era perfect.

Un măr era un fruct foarte cunoscut, care arăta așa:

Șoferul era un mare mâncău. Opri la un MacDonald's⁹ unde se vindeau hamburgeri. Erau multe lanțuri diferite unde se vindeau hamburgeri peste tot prin țară. MacDonald's era unul dintre ele. Altul era Burger Chef. După cum s-a spus deja, Dwayne Hoover deținea francize pentru mai multe restaurante Burger Chef.

* * *

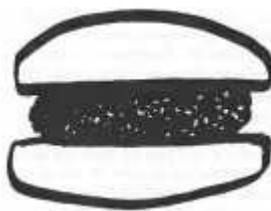
⁹ MacDonald's este numele care apare în textul original (spre deosebire de cunoscutul McDonald's) (n,t.).

Un hamburger era făcut dintr-un animal care arăta așa:

Animalul era sacrificat și făcut bucățele, apoi i se dădea forma unui pateu și era prăjit și pus între două bucăți de pâine. Produsul finit arăta așa:

* * *

Și Trout, căruia îi rămăseseră atât de puțini bani, comandă o ceașcă de cafea. Îl întrebă pe un om tare, tare bătrân, care stătea pe un taburet lângă el la masă, dacă lucrase în minele de cărbuni.

Iată ce-i spuse bătrânul:

— De pe vremea când aveam zece ani până când am împlinit şaizeci şi doi.

— Şi vă pare bine c-aţi scăpat de ele? îl întrebă Trout.

— O, Doamne, zise omul, niciodată nu scapi de ele, nici când dormi. Eu şi în vis tot mine văd.

Trout îl întrebă cum se simţise ştiind că lucra pentru o industrie al cărei scop era să distrugă statul, iar bătrânul îi răspunse că de obicei era prea obosit ca să-i mai pese.

* * *

— Nu contează dacă-ţi pasă sau nu, zise minerul cel bătrân, dacă lucru' dă care-ţi pasă nu-i al tău.

Spuse că drepturile asupra bogăţiilor din subsolul întregii regiuni unde se aflau ei acum erau deţinute de Rosewater Coal and Iron Company, care obţinuse aceste drepturi la scurt timp după Războiul Civil.

— Legea zice, continuă el, că dacă un ins are ceva în pământ şi vrea să ajungă la ceea ce are, trebuie să-l laşi să distrugă orice există între ce-i deasupra şi ceea ce are el dedesubt.

Trout nu făcuse legătura între Rosewater Coal and Iron Company şi Eliot Rosewater, singurul lui fan. Tot mai credea că Eliot Rosewater era adolescent.

Adevărul era că strămoşii lui Rosewater fuseseră

printre distrugătorii de căpătâi ai subsolului și ai oamenilor din Virginia de Vest.

* * *

— Nu mi se pare drept, cu toate astea, îi spuse bătrânul miner lui Trout, ca un ins să poată avea ce e sub ferma, pădurea sau casa altui ins. Și oricând insul ăla vrea să ia ce e sub toate alea, să aibă dreptul să strice ce e deasupra ca să ajungă la ce-i al lui. Drepturile ălor de deasupra nu fac nici cât o ceapă degerată în comparație cu drepturile insului dă-i proprietaru' la ce-i dedesubt.

Tot povestind, își aduse aminte de vremea când el și ceilalți mineri încercau să forțeze Rosewater Coal and Iron Company să-i trateze ca pe niște flințe omenești. Au. Dus niște mici războaie cu poliția privată a companiei, cu poliția statului și cu garda națională.

— În viața mea n-am văzut niciun Rosewater, zise el, dar Rosewater a câștigat întotdeauna.

Am mers pe Rosewater. Am săpat gropi pentru Rosewater în Rosewater. Am stat în case Rosewater. Am mâncat mâncare Rosewater. M-am luptat cu Rosewater, indiferent ce era Rosewater, și Rosewater m-a bătut și m-a lăsat lat. Întreabă-i pe oamenii de-aici și-o să-ți spună: toată lumea asta e „Rosewater” în ceea ce-i privește pe ei.

Șoferul știa că Trout mergea la Midland City. Nu știa că Trout era scriitor și că se ducea la un festival de artă. Trout înțelegea că oamenii care munceau cinstiți n-aveau nevoie de artă.

— De ce s-ar duce un om întreg la minte la Midland City? voia să știe șoferul.

O porniseră din nou la drum.

— Sora mea e bolnavă, spuse Trout.

— Midland City e găoaza universului, zise șoferul.

— M-am tot întrebat unde e găoaza, spuse Trout.

— Dacă nu-i în Midland City, zise șoferul, atunci e în Libertyville din Georgia. Ai fost vreodată la Libertyville?

— Nu, spuse Trout.

— Eu am făcut un pic de pârnaie acolo. Puseseră o capcană, pentru viteză: trebuia să reduci de la optzeci de kilometri pe oră la douăzeci și cinci, așa, dintr-odată. M-au scos din minți. I-am spus vreo câteva polițistului și m-a băgat la pârnaie. Ce făceau mai toți acolo era să topească ziare, reviste și cărți vechi și să facă din ele hârtie nouă, zise șoferul. În fiecare zi veneau acolo camioane și trenuri cu sute de tone de tipărituri de care nu mai era nevoie.

— Hm, făcu Trout.

— Și descărcarea mergea ca dracu', așa că peste tot prin oraș zburau bucăți de cărți și reviste și alte alea. Dacă voiai să-ți faci o bibliotecă, n-aveai decât să te duci la locul unde descărcau și să pleci cu câte cărți îți venea pe chelie.

— Hm, făcu Trout.

În față era un alb care făcea autostopul împreună cu nevastă-sa, gravidă, și cu cei nouă copii.

— Seamănă cu Gary Cooper, așa-i? zise șoferul camionului despre autostopist.

— Da, spuse Trout.

Gary Cooper era o stea de cinema.

* * *

— Oricum, zise șoferul, la Libertyville aveau așa de multe cărți că le foloseau ca hârtie igienică în pușcărie. Pe mine m-au prins într-o vineri, mai spre seară, așa că nu m-au chemat la tribunal până luni. Am stat acolo la gros două zile și n-am făcut altceva decât să-mi citesc hârtia igienică. Și-acu mi-aduc aminte de una din povestirile pe care le-am citit.

— Hm, făcu Trout.

— Alta nici c-am mai citit de-a tund, spuse șoferul. Doamne Dumnezeule, tre' să fi fost acu vreo cinspe ani. Zicea ceva de o altă planetă. Era o povestire tare aiurită.

Aveau acolo peste tot muzee pline cu picturi și guvernul folosea un fel de ruletă ca să hotărască ce să bage în muzee și ce s-arunce.

Pe Kilgore Trout îl cuprinse deodată amețea, avea un *déjà vu*. Șoferul camionului îi aducea aminte de ideea unei cărți la care nu se mai gândise de ani de zile. Hârtia igienică a șoferului, la Libertyville în Georgia, fusese *Spaima trișorilor de pe Bagnialto* sau *Capodopera anului* de Kilgore Trout.

* * *

Planeta pe care se desfășura acțiunea cărții lui Trout se numea Bagnialto și „Spaima Trișorilor” de acolo era un funcționar de la guvern care învârtea o roată a norocului o dată pe an. Cetățenii prezentau guvernului opere de artă, cărora li se dădeau numere și pe urmă li se atribuia o valoare în bani în funcție de felul în care Spaima Trișorilor învârtea roata.

Punctul de vedere al personajului poveștii nu aparținea Spaimii Trișorilor, ci unui biet și umil cizmar pe nume Gooz. Gooz stătea singur și pictase un tablou al pisicii lui. Era singurul tablou pe care îl pictase vreodată. L-a dus la Spaima Trișorilor, care i-a dat un număr și l-a pus într-un depozit ticsit cu opere de artă.

Pictura de Gooz a avut un noroc fără precedent când a fost vorba de învârtitul roții. I se atribuisese valoarea de optsprezece mii de *lambos*, echivalentul unui miliard de dolari pe Pământ. Spaima Trișorilor i-a dat lui Gooz un cec cu valoarea respectivă, din care cea mai mare parte i-a fost luată înapoi imediat de omul de la percepție. Tabloul a primit un loc de onoare în galeria națională și lumea făcuse o coadă de un kilometru ca să aibă ocazia să vadă o pictură care valora un miliard de dolari.

Apoi s-a făcut un foc imens în care au fost aruncate toate picturile, statuile, cărțile și alte chestii din astea, despre care roata spusese că n-aveau nicio valoare. Și pe urmă s-a descoperit că roata era măsluită, iar Spaima Trișorilor s-a sinucis.

* * *

Era o coincidență uimitoare că șoferul camionului citise o carte de Kilgore Trout. Trout nu mai întâlnise niciun cititor până atunci și acum avu o reacție interesantă. Nu recunoscuse faptul că era părintele cărții.

* * *

Șoferul spuse că toate cutiile de scrisori din zonă

aveau același nume de familie scris cu vopsea pe ele.

— Ia uite, încă una, zise el, arătând spre o cutie de scrisori care arăta așa:

Camionul trecea prin regiunea de unde veniseră părinții vitregi ai lui Dwayne Hoover. Veniseră cu carul tras de boi din Virginia de Vest până în Midland City, în timpul Primului Război Mondial ca să facă bani serioși la Keedsler Automobile Company, care fabrica avioane și camioane. Când au ajuns în Midland City, și-au schimbat legal numele din „Hoobler” în „Hoover” fiindcă erau așa de mulți oameni în Midland City pe care-i chema Hoobler.

După cum îi explicase odată lui Dwayne Hoover tatăl lui vitreg:

— Era jenant. Toată lumea de-aici presupunea, bineînțeles, că Hoobler era nume de cioroi.

Dwayne Hoover termină prânzul cu bine în ziua aia. Acum își aducea aminte de săptămâna Havaiană. Ukulelele și celelalte nu mai erau un mister. Trotuarul dintre agenția lui de automobile și noul hotel Holiday Inn nu mai era o plasă elastică, din cea care se folosea la circ.

Plecă singur, cu aparatul de radio deschis, să mănânce de prânz. Luase un Pontiac, model Le Mans, pe care-l folosea pentru demonstrații și care era crem pe dinăuntru. Ascultă câteva din propriile lui reclame, care reușiră să-i bage în cap următorul lucru: „Totdeauna poți avea încredere în Dwayne”.

Deși de la micul dejun încoace sănătatea lui mentală se îmbunătățise destul de mult, apăruse un nou simptom de boală. Era vorba de o ecolalie incipientă. Dwayne se trezi că vrea să repete cu glas tare tot ce tocmai se spusese.

Așa că, în momentul în care la radio s-a spus „Totdeauna poți avea încredere în Dwayne”, el repetă ultimul cuvânt.

— Dwayne, zise el.

Când la radio s-a spus că a fost o tornadă în Texas, Dwayne zise cu glas tare:

— Texas.

Apoi auzi că bărbații femeilor care fuseseră violate în timpul războiului dintre India și Pakistan nu mai voiau să aibă de-a face cu nevestele lor. Femeile, în ochii bărbaților lor, deveniseră „impure”, se spunea la radio.

— Impure, zise Dwayne.

* * *

Cât despre Wayne Hoobler, fostul pușcăriaș negru al cărui unic vis era să lucreze pentru Dwayne Hoover, omul învățase să se joace de-a v-ați ascunselea cu angajații lui Dwayne. Nu dorea să fie dat afară pentru că umbla aiurea pe lângă mașinile la mâna a doua. Așa că, în momentul în care se apropia un angajat, Wayne o pornea spre zona unde se aruncau gunoaiile și resturile, în spatele hotelului Holiday Inn, și se punea, foarte grav, să studieze rămășițele de la sandvișuri și pachetele goale de țigări Salem și așa mai departe de prin tomberoanele de-acolo, de parcă ar fi fost vreun inspector de la autoritatea pentru igienă și sănătate sau ceva pe-acolo.

Când angajatul pleca, Wayne se furișa înapoi la mașinile la mâna a doua, cu ochii beliți după adevăratul Dwayne Hoover. Bineînțeles că adevăratul Dwayne Hoover negase de fapt că era Dwayne. Așa că, în momentul în care adevăratul Dwayne ieșea la prânz, Wayne, care nu avea cu

cine să vorbească în afară de propria lui persoană, își spunea sieși:

„Ăsta nu-i domnu' Hoover. Sigur pare că-i domnu' Hoover. Poate că domnu' Hoover e bolnav azi”.

Și așa mai departe.

* * *

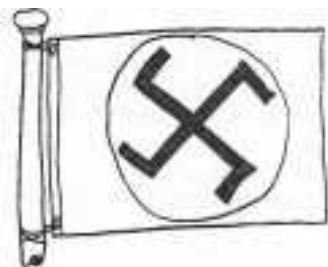
Dwayne mănă un hamburger cu cartofi prăjiți și bău o Cola la cel mai nou restaurant Burger Chef al lui, care se afla pe Crestriew Avenue, peste drum de unde se ridica noul liceu „John F. Kennedy”. John F. Kennedy nu pusese niciodată piciorul în Midland City, dar era un președinte al Statelor Unite, care fusese împușcat. Președinții de țară erau împușcați adesea. Asasinii aveau mintea tulburată de câteva dintre aceleași chimicale nocive care îi dădeau de furcă lui Dwayne.

* * *

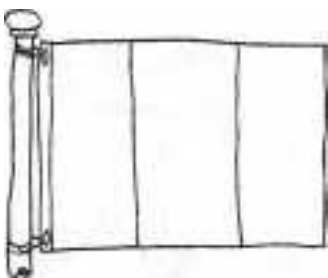
Fără discuție, Dwayne nu era singur în ceea ce privește chimicalele nocive pe care le avea în el. Avea o grămadă de semeni în tot cursul istoriei. În timpul vieții lui, de exemplu, oamenii dintr-o țară care se numea Germania au fost așa de plini de chimicale nocive pentru

un timp încât pur și simplu au construit fabrici al căror unic scop era să omoare oamenii cu milioanele. Oamenii erau aduși cu trenul.

Când germanii erau plini de chimicale nocive, steagul lor arăta așa:

Iată cum arăta steagul lor după ce s-au făcut din nou bine:

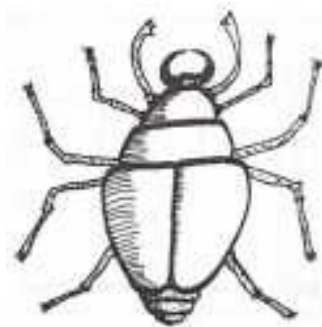

După ce s-au făcut din nou bine, au fabricat un automobil ieftin și rezistent, care a devenit cunoscut în toată lumea, în special în rândul tinerilor. Arăta așa:

Oamenii i-au spus „gândacul”¹⁰.

Un gândac adevărat arăta așa:

Gândacul mecanic a fost făcut de germani. Gândacul adevărat a fost făcut de Creatorul Universului.

* * *

Ospătărița care-l servea pe Dwayne la Burger Chef era o fată de 17 ani, pe care o chema Patty Keene. Avea păr blond și ochi albaștri. Era foarte bătrână pentru un mamifer. Cele mai multe mamifere erau senile sau muriseră la 17 ani. Dar Patty era un soi de mamifer care se

---

¹⁰ The Beetle, în original (n.t.).

dezvolta foarte încet, așa că trupul în care umbla de colo până colo ajunsese de-abia acum la maturitate.

Era o ființă adultă scoasă din cutie, care lucra pentru a achita îngrozitoarele note de plată la doctori și spitale făcute de taică-său când a murit de cancer la colon și apoi de cancer la toate cele.

Asta se întâmpla într-o țară în care se aștepta ca toată lumea să-și achite propriile note de plată pentru tot și unul dintre cele mai costisitoare lucruri pe care le putea face un om era să se îmbolnăvească. Boala tatălui lui Patty a costat de zece ori mai mult decât toate excursiile pe care Dwayne avea să le ofere cadou la sfârșitul săptămânii Havaiene.

* * *

Dwayne aprecia cutia din care era scoasă Patty, deși femeile așa de tinere nu îl atrăgeau din punct de vedere sexual. Era ca o mașină nouă, căreia nici măcar nu i se dăduse încă drumul la radio, și Dwayne își aduse aminte de un cântecel pe care-l cânta uneori taică-său când era beat. Suna așa:

Trandafirii sunt roșii și-s tocmai buni de cules.

Tu ai șaisprezece ani

Și ești tocmai bună să mergi la liceu.

Patty Keene era proastă cu premeditare, ceea ce era valabil pentru cele mai multe femei din Midland City. Femeile aveau toate capete mari, căci erau animale mari, dar nu le foloseau prea mult din următorul motiv: ideile neobișnuite îți puteau face dușmani, iar femeile, dacă erau să obțină orice fel de lejeritate și siguranță, aveau nevoie de cât mai mulți prieteni.

Așa că, pentru a supraviețui, se antrenau să fie mașini care încuviințează în loc de mașini care gândesc. Tot ce aveau de făcut capetele lor era să descopere ce gândeau alți oameni și pe urmă gândeau și ele același lucru.

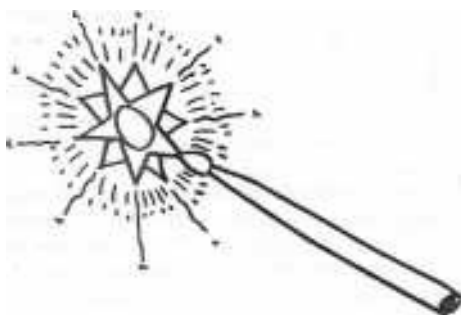
* * *

Patty știa cine era Dwayne. Dwayne nu știa cine era Patty. Inima lui Patty bătea mai tare când fata îl servea pe Dwayne fiindcă știa că Dwayne putea să-i rezolve atât de multe probleme, cu banii și puterea pe care le avea. Putea să-i dea o casă frumoasă și mașini noi și haine grozave și o viață de huzur și-i putea achita toate notele de plată la spitale și doctori la fel de ușor cum îi adusesese ea hamburgerul cu cartofi prăjiți și Coca-Cola.

Dacă voia, Dwayhe putea să facă pentru ea ce făcuse nașa Cenușăresei pentru fina ei. Patty nu fusese niciodată

așa de aproape de o persoană cu puteri magice. Se afla în prezența supranaturalului. Și știa destule despre Midland City și despre ea însăși ca să-și dea seama că s-ar putea ca niciodată să nu mai ajungă atât de aproape de supranatural.

De fapt Patty Keene și-l imagina pe Dwayne făcând un semn cu bagheta magică spre necazurile și visurile ei. Bagheta magică arăta așa:

Patty se ridică în apărarea ideilor ei cu vitejie ca să afle dacă ajutorul supranatural era posibil în cazul ei. Era dispusă să se descurce fără acest ajutor, se aștepta să se descurce fără el, să muncească din greu toată viața, să nu primească prea mult în schimb și să se alăture altor bărbați și femei care erau săraci, fără putere și înglodați în datorii.

— Scuzați-mă că vă spun pe nume, domnule Hoover, îi zise ea lui Dwayne, dar mi-e imposibil să nu știu cine sunteți când vă văd poza în toate anunțurile și alte chestii

din astea. Și, pe deasupra, toți care lucrează aici mi-au spus cine sunteți. Când ați intrat dumneavoastră, toți s-au pus pe sâsâit.

— Sâsâit, spuse Dwayne.

Era din nou ecolalia lui.

* * *

— Bănuiesc că nu-i cuvântul care trebuie, zise ea.

Era obișnuită să-și ceară scuze pentru felul în care vorbea. Fusese încurajată să facă din gros treaba asta la școală. Cei mai mulți albi din Midland City nu erau siguri când vorbeau, așa că foloseau propoziții scurte și cuvinte simple pentru a face minimum de greșeli jenante. Dwayne făcea asta, bineînțeles. Patty făcea asta, bineînțeles.

Asta se întâmpla fiindcă profesorii lor de engleză se crispau și-și astupau urechile și le dădeau note ca să-i pice și așa mai departe, ori de câte ori nu reușeau să vorbească precum aristocrații englezi înainte de Primul Război Mondial. Li se mai spunea că nu erau demni să vorbească sau să scrie în propria lor limbă dacă nu erau în stare să iubească ori să înțeleagă romane, poezii și piese de neînțeles despre oameni de demult și de departe, cum ar fi *Ivanhoe*¹¹.

---

¹¹ Roman de Sir Walter Scott (1771-1832), a cărui acțiune se petrece în secolul al XII-lea (n.t.).

* * *

Negrii nu se împăcau cu asta. Ei îi dădeau înainte și vorbeau engleza cum le venea. Refuzau să citească cărți pe care nu le înțelegeau... pe motiv că nu le înțelegeau. Și puneau întrebări nerușinate ca asta:

— Pen' ce să vreau io să citesc *Poveste* despre *două orașe*?¹² Pen' ce?

* * *

Patty Keene a picat la engleză în semestrul în care a avut de citit și analizat *Ivanhoe*, care era despre bărbați în costume de fier și despre femeile care îi iubeau. Și au băgat-o într-o clasă de elevi slabi, unde au pus-o să citească *Pământ bun*¹³ care era despre chinezi.

Chiar în timpul aceluiași semestru și-a pierdut ea virginitatea. A fost violată de un instalator de gaz, alb, pe care-l chema Don Breedlove, în parcare din față de la Centrul Sportiv Memorial „Bannister” din bâlciul districtului, după meciul de baraj al echipei de baschet a liceului. N-a spus treaba asta niciodată poliției. N-a spus-o niciodată nimănui fiindcă la vremea aia taică-său era pe

---

12 Roman de Charles Dickens (1812-1870) (n.t.).

13 Roman de Pearl S. Buck (1892-1973) (n.t.).

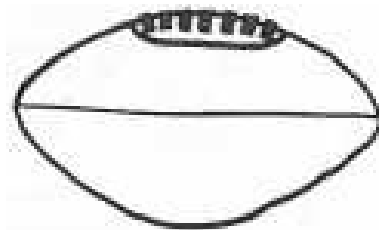
moarte.

Avea deja destul de furcă.

* * *

Centrul Sportiv Memorial „Bannister” se numea așa în onoarea lui George Hickman Bannister, un băiat de șaptesprezece ani care a fost omorât în vreme ce juca fotbal la liceu în 1924. George Hickman Bannister avea cea mai mare piatră de mormânt din Cimitirul Golgota, un obelisc înalt de optsprezece metri, cu o minge de fotbal deasupra, făcută din marmură.

Mingea de fotbal făcută din marmură arăta așa:

Fotbalul american era un joc de război. Două echipe adverse se luptau pentru minge, purtând armuri făcute din piele, pânză și plastic.

George Hickman Bannister a fost omorât pe când încerca să pună mâna pe minge în Ziua Recunoștinței. Ziua Recunoștinței era o sărbătoare când se aștepta ca toată

lumea din țară să-și exprime recunoștința față de Creatorul Universului, în special pentru mâncare.

* * *

Obeliscul lui George Hickman Bannister a fost plătit prin subscripție publică, iar Camera de Comerț a dat câte un dolar de la ea pentru fiecare doi dolari strânși. Mulți ani a fost cea mai înaltă construcție din Midland City. Municipality a adoptat o ordonanță, conform căreia era ilegal să construiești ceva mai înalt decât obeliscul în chestiune și care a fost numită legea lui George Hickman Bannister.

Mai târziu ordonanța a fost aruncată la gunoi pentru a da posibilitatea turnurilor de radiodifuziune să se ridice în voie.

* * *

Cele mai mari două monumente din oraș, până când s-a ridicat Centrul Memorial pentru Arte „Mildred Barry” pe Sugar Creek, se presupune că au fost construite pentru ca George Hickman Bannister să nu fie uitat vreodată. Dar nimeni nu se mai gândea la el pe vremea când Dwayne Hoover l-a întâlnit pe Kilgore Trout. De fapt nici nu prea

avea lumea de ce să se gândească la el, nici măcar pe vremea când a murit, decât poate pentru că era tânăr.

Și nu mai avea nicio rudă în oraș. În cartea de telefon nu era nimeni cu numele de Bannister, în afară de „The Bannister”, care era un cinematograf. De fapt, după ce au apărut noile cărți de telefon, nu mai era nici măcar cinematograful „The Bannister”. Se transformase într-un depozit de mobilă cu preț redus.

Tatăl, mama și sora lui George Hickman Bannister, Lucy, s-au mutat din oraș înainte ca piatra funerară ori complexul sportiv să fie gata, așa că n-au putut fi găsiți pentru ceremonia de sfințire.

* * *

Era o țară foarte agitată, cu oameni zurbagii cât cuprinde. Când ți-era lumea mai dragă, se găsea câte unul care să se oprească în loc și să mai ridice un monument.

Peste tot erau numai monumente. Dar, bineînțeles, era ieșit din comun ca un om de rând să aibă nu unu, ci două monumente ridicate în cinstea lui, așa cum era cazul lui George Hickman Bannister.

Totuși, din punct de vedere tehnic, doar piatra funerară fusese făcută special pentru el. Complexul sportiv ar fi mers înainte oricum. Banii au fost alocați pentru

complexul sportiv cu doi ani înainte ca George Hickman Bannister să fie răpus în floarea vârstei. Nu costa nimic în plus să-i dea numele lui.

* * *

Cimitirul Golgota, unde George Hickman Bannister își dormea somnul de veci, fusese botezat după un deal din Ierusalim, la mii de kilometri depărtare. Mulți credeau că fiul Creatorului Universului fusese omorât pe dealul ăla cu mii de ani în urmă.

Dwayne Hoover nu știa dacă să creadă chestia asta sau nu. Nici Patty Keene nu știa.

* * *

Și bineînțeles că nu de asta îi dureau pe ei acum. Aveau altă treabă. Dwayne se întreba cât o să dureze criza lui de ecolalie, iar Patty Keene trebuia să afle dacă cutia din care era scoasă ea, drăgălășenia și personalitatea ei un pic cam obrăznicuță însemnau mult pentru un vechi dealer de mașini Pontiac, drăguț, destul de sexy și de vârstă mijlocie, așa cum era Dwayne.

— Oricum, zise ea, bineînțeles că e o cinste pentru noi să vă avem ca oaspete și astea nici nu sunt cuvintele

potrivite, dar sper că știți ce vreau să spun.

— Spun, făcu Dwayne.

— Mâncarea e bună? îl întrebă ea.

— Bună, spuse Dwayne.

— Asta mănâncă toți ceilalți, zise ea. N-am făcut ceva special pentru dumneavoastră.

— Dumneavoastră, spuse Dwayne.

* * *

Ce spunea Dwayne nu conta cine știe ce. Ani de zile nu contase cine știe ce. Nici ceea ce spuneau cei mai mulți oameni din Midland City în gura mare nu conta cine știe ce, în afară de cazul când vorbeau despre bani sau clădiri, călătorii, mașini ori alte lucruri care se puteau măsura. Fiecare avea de jucat un rol bine definit: o persoană de culoare, o elevă de liceu care s-a lăsat de școală, un dealer de mașini Pontiac, un ginecolog, un instalator de gaz. Dacă vreunul nu mai ducea o viață pe măsura așteptărilor din cauza chimicalelor nocive sau din altă cauză, toată lumea își imagina mai departe că persoana în chestiune ducea oricum o viață pe măsura așteptărilor.

Ăsta era motivul principal pentru care oamenii din Midland City observau așa de greu nebunia asociaților lor. Imaginația lor o ținea una și bună: nimeni nu se schimba

mult de la o zi la alta. Imaginația lor era un volant la rabla de mașină a adevărului îngrozitor.

* * *

Dwayne a ieșit din restaurantul lui, Burger Chef, lăsând-o acolo pe Patty Keene, s-a urcat în automobilul pe care-l folosea pentru demonstrații și a plecat. Patty Keene era sigură că-l putea face fericit cu trupul ei tânăr, cu îndrăzneala și veselia ei. Voia să plângă din cauza ridurilor de pe chipul lui și din cauza faptului că nevastă-sa mâncase Drăno și câinele lui trebuise să se bată tot timpul pentru că nu era în stare să dea din coadă, din cauza faptului că fiu-său era homosexual. Știa toate lucrurile astea despre Dwayne. Toată lumea știa lucrurile astea despre Dwayne.

Se uită la turnul postului de radio WMCY, al cărui proprietar era Dwayne Hoover. Era de opt ori mai înalt decât piatra funerară a lui George Hickman Bannister. Avea o lumină roșie în vârf, ca să țină avioanele la distanță.

Se gândi la toate mașinile noi și la mâna a doua pe care le avea Dwayne.

* * *

Geologii tocmai descoperiseră ceva fascinant despre continentul pe care Patty Keene stătea din întâmplare. Acesta călătorea pe o placă groasă de vreo șaizeci de kilometri și placa plutea aiurea pe vomă topită. Și toate celelalte continente aveau plăcile lor. Când o placă se ciocnea cu alta, apăreau munții.

* * *

De exemplu, munții din Virginia de Vest s-au ridicat când o ciozvărtă imensă din Africa s-a ciocnit cu America de Nord. Și cărbunele din statul ăla s-a format din pădurile care au fost îngropate în timpul ciocnirii.

Patty Keene nu aflate vestea cea mare. Nici Dwayne n-o aflate. Nici Kilgore Trout. Eu am aflat-o abia alaltăieri. Citeam o revistă și aveam și televizorul deschis. Niște oameni de știință apăruseră la televizor, spunând că teoria despre plăcile care plutesc, se ciocnesc și se freacă între ele era mai mult decât o teorie. Puteau dovedi că era adevărată acum și că Japonia și San Francisco, de exemplu, erau amenințate de un mare pericol fiindcă chiar acolo plăcile se ciocneau și se frecau una de alta cel mai tare.

Mai spuneau că epocile glaciare o să vină în

continuare. Ghețarii cu lățime de kilometri întregi continuau să se miște în sus și-n jos, din punct de vedere geologic, ca niște storuri la ferestre.

* * *

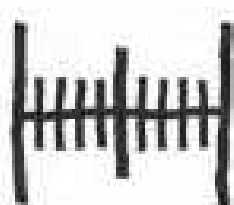
Din întâmplare, Dwayne Hoover avea un penis neobișnuit de mare și nici n-avea habar de chestia asta. Cele câteva femei cu care fusese încurcat nu aveau destulă experiență ca să știe dacă era dotat la nivel mediu sau nu.

Media la standard internațional era de cincisprezece centimetri lungime și trei centimetri și jumătate în diametru când era congestionat. Al lui Dwayne avea optsprezece centimetri lungime și cinci centimetri în diametru când era congestionat.

Fiul lui Dwayne, Bunny, avea un penis care era exact de dimensiune medie.

Kilgore Trout avea un penis de șaptesprezece centimetri și opt milimetri lungime, dar numai de trei centimetri și un sfert în diametru.

Atât era un centimetru:

Harry LeSabre, directorul de vânzări al lui Dwayne, avea un penis de doisprezece centimetri și opt milimetri lungime și de cinci centimetri și jumătate în diametru.

Cyprian Ukwende, doctorul negru din Nigeria, avea un penis de șaptesprezece centimetri și trei milimetri lungime și de patru centimetri și jumătate în diametru.

Don Breedlove, instalatorul de gaz, care a violat-o pe Patty Keene, avea un penis de paisprezece centimetri și trei milimetri lungime și de patru centimetri și șase milimetri în diametru.

* * *

Patty Keene avea șolduri de optzeci și șase de centimetri, talie de șaiszeci și șase de centimetri și circumferința bustului de optzeci și patru de centimetri.

Răposata nevastă a lui Dwayne avea șolduri de nouăzeci și unu de centimetri, talie de șaiszeci și unu de centimetri și circumferința bustului de nouăzeci și șase de centimetri și jumătate când s-a însurat el cu ea. Avea șolduri de nouăzeci și nouă de centimetri, talie de șaptezeci și nouă de centimetri și circumferința bustului de nouăzeci și șase de centimetri și jumătate când a mâncat Drăno.

Amanta și secretara lui, Francine Pefko, avea șolduri de nouăzeci și patru de centimetri, talie de șaptezeci și șase de centimetri și circumferința bustului de nouăzeci și nouă de centimetri și un milimetru.

Mama lui vitregă, când a murit, avea șolduri de optzeci și patru de centimetri, talie de șaizeci și unu de centimetri și circumferința bustului de optzeci și patru de centimetri.

* * *

Așa că Dwayne plecă de la restaurantul Burger Chef și se duse la șantierul unde se construia liceul. Nu se grăbea deloc să se-ntoarcă la agenția lui de automobile, în special de când se căptușise cu ecolalia. Francine era în stare foarte bine să vadă singură de agenție fără vreun sfat de la Dwayne. O pregătise el cum se cuvine.

Așa că împinse cu piciorul o bucățică de murdărie într-o groapă întunecoasă. Și aruncă și-un scuipat. Călcă în noroi. Noroiul îi înghiți pantoful drept. Își scoase pantoful din noroi cu mâinile și-l șterse. Pe urmă se rezemă de un măr bătrân și-și puse din nou pantoful în picior. Pe vremea când Dwayne era mic, toată zona asta era teren agricol. Aici fusese o livadă de meri.

* * *

Dwayne uită cu totul de Patty Keene, dar ea, cu siguranță, nu-l uitase. În noaptea aia Patty avea să-și ia inima-n dinți și să-i dea un telefon, dar Dwayne nu era acasă. Când a dat ea telefon, el era deja într-o rezervă pentru nebuni furioși la spitalul districtului.

Și Dwayne umbla de colo până colo și admira o nemaipomenită mașină de dislocat pământ, care curățase șantierul și săpase groapa aceea ca o pivniță. Mașina nu lucra acum, se împotmolise în noroi. Dwayne îl întreabă pe un muncitor de câți cai-putere era nevoie pentru ca mașina să lucreze. Toți muncitorii erau albi.

— Nu știu câți cai-putere, dar știu cum îi spunem noi.

— Cum îi spuneți? zise Dwayne ușurat când își dădu seama că ecolalia bătea în retragere.

— Îi spunem „Mașina cu o sută de ciori”, zise muncitorul.

Treaba asta se referea la o vreme când negrii făceau cea mai mare parte din săpăturile la care-ți puteai rupe oasele în Midland City.

* * *

Cel mai mare penis omenesc din Statele Unite avea

treizeci și cinci de centimetri și jumătate lungime și cinci centimetri și jumătate în diametru.

Cel mai mare penis omenesc din lume avea patruzeci și doi de centimetri și jumătate lungime și șase centimetri și jumătate în diametru.

Balena albastră, care este un mamifer marin, avea un penis de două sute patruzeci și patru de centimetri lungime și treizeci și cinci de centimetri în diametru.

* * *

Odată, Dwayne Hoover a primit prin poștă o reclamă pentru un prelungitor de penis, făcut din cauciuc. Potrivit reclamei, putea să și-l pună în vârful penisului lui adevărat și să-și facă nevasta sau iubita să le treacă florii cu câțiva centimetri în plus. Voiau să-i vândă și un vagin din cauciuc, de puteai să juri că-i adevărat, pentru cazul când era singur.

* * *

Dwayne se întoarse la lucru pe la două și jumătate după-amiaza și evită pe toată lumea, din cauza ecolaliei. Intră în biroul său și scotoci în sertarele de la masa de scris doar – doar o găsi ceva de citit sau la care să se

gândească. Dădu peste broșura care-i oferea prelungitorul de penis și vaginul de cauciuc pentru singurătate. O primise cu două luni înainte. N-o aruncase încă.

Broșura îi oferea și filme cum erau cele pe care le văzuse Kilgore Trout la New York. Erau secvențe din filme, care făceau în așa fel încât centrul excitației sexuale din creierul lui Dwayne să trimită impulsuri nervoase spre un centru al erecției din șira spinării.

Centrul erecției făcea ca vena dorsală din penisul lui Dwayne să se încordeze în așa fel încât sângele să poată intra cum trebuie, dar să nu mai poată ieși din nou. Inducea de asemenea o relaxare în arterele minuscule de-a lungul penisului, în așa fel încât ele umpleau țesutul spongios din care era făcut în cea mai mare parte penisul lui Dwayne și penisul devenea tare și țeapăn precum un furtun de udat grădina, cu un dop la un capăt.

Așa că Dwayne o sună pe Francine Pefko la telefon, deși era la o distanță de numai trei metri de el.

— Francine...? spuse el.

— Da, spuse ea.

Dwayne se luptă să-și reprime ecolalia.

— O să te rog să faci ceva ce nu te-am mai rugat până acum. Promite-mi c-o să spui „da”.

— Promit, spuse ea.

— Vreau să ieși cu mine chiar acum, spuse el, și să

mergi cu mine la Quality Motor Court din Shepherdstown.

* * *

Francine Pefko era dispusă să meargă cu Pwayne la Quality Motor Court. Era de datoria ei să meargă, așa credea, mai ales fiindcă Pwayne părea atât de deprimat și de iritat. Dar nu putea să plece de la birou pur și simplu toată după-amiaza fiindcă biroul ei era centrul de coordonare de la Dwayne Hoover's Exit Eleven Pontiac Village.

— Ar trebui să ai vreo țicnită de adolescentă, care să fie pe poziție ori de câte ori vrei tu, îi spuse Francine lui Dwayne.

— Nu vreau o adolescentă țicnită, spuse Dwayne, pe tine te vreau.

— Atunci o să trebuiască să ai puțină răbdare, zise Francine.

Se duse la departamentul de Service s-o roage pe Gloria Browning, casiera albă de acolo, să se ocupe puțin de biroul ei.

Gloria nu voia să facă treaba asta. Avusese o histerectomie doar cu o lună înainte, la vârsta de douăzeci și cinci de ani, în urma unui avort făcut ca vai de mama lui la Ramada Inn din Green County, pe șoseaua 53, în dreptul

intrării dinspre Pioneer Village State Park.

În chestia asta era o coincidență ușor surprinzătoare: tatăl fetusului ucis era Don Breedlove, instalatorul de gaz, alb, care o violase pe Patty Keene în parcare din față de la Centrul Sportiv Memorial „Bannister”.

Era însurat și avea trei copii.

* * *

Deasupra biroului, Francine avea un anunț, care-i fusese dat în glumă la petrecerea de Crăciun organizată de agenția de automobile la noul hotel Holiday Inn cu un an în urmă.

Scotea la iveală adevărata ei situație. Iată-l:

Gloria spuse că nu vrea să se ocupe de centrul de coordonare.

— Nu vreau să mă ocup de nimic, spuse ea.

* * *

Oricum, Gloria preluă biroul lui Francine.

— Nu am destul curaj ca să mă sinucid, spuse ea, așa că aș putea la fel de bine să fac orice mi se spune de către oricine - în slujba umanității.

* * *

Dwayne și Francine au luat-o înspre Shepherdstown,

fiecare în mașina lui ca să nu atragă atenția asupra poveștii lor de iubire. Dwayne era din nou într-o mașină pe care o folosea pentru demonstrații. Francine era în mașina ei roșie GTO. GTO venea de la „Gran Turismo Omologato”. Avea o etichetă pe bara de direcție pe care se putea citi:

Era, bineînțeles, un semn de fidelitate din partea ei să-și pună eticheta aia pe mașină. Făcea mereu gesturi de fidelitate ca ăsta, mereu sprijinindu-și bărbatul, mereu sprijinindu-l pe Dwayne.

Dwayne încerca să se revanșeze câte puțin. De exemplu, citise recent articole și cărți despre contactul sexual. Peste tot în țară se desfășura o revoluție sexuală și femeile cereau ca bărbații să dea mai multă atenție plăcerii femeilor în timpul actului sexual și nu să se gândească doar la ei. Cheia plăcerii lor, ziceau ele și oamenii de știință le susțineau, era clitorisul, un cilindru mititel de carne, ce era chiar deasupra găurii femeilor, în care se presupunea că își bagă bărbații cilindrii lor mult mai mari.

Se considera că este de datoria bărbaților să dea mai

multă atenție clitorisului și Dwayne îi dădea mult mai multă atenție clitorisului lui Francine, până într-atât încât ea zicea că el îi dă prea multă atenție. Treaba asta nu-l mira deloc. Din tot ce citise, aflase că era un mare pericol faptul că un bărbat ar putea să-i dea prea multă atenție.

Așa că, mergând cu mașina spre Quality Motor Court în ziua aia, Dwayne spera să-i dea clitorisului lui Francine exact câtă atenție trebuia.

* * *

Kilgore Trout a scris odată un roman scurt despre importanța clitorisului în contactul sexual. A fost un răspuns la o sugestie făcută de a doua lui nevastă, Darlene, c-ar putea face avere cu o carte porcoasă. Ea i-a spus că eroul ar trebui să înțeleagă femeile așa de bine încât să poată seduce pe oricine avea el chef. Așa că Trout a scris *Fiul lui Jimmy Valentine*.

Jimmy Valentine era un faimos personaj născocit în cărțile altui scriitor întocmai cum Kilgore Trout era un faimos personaj născocit în cărțile mele. Jimmy Valentine din cărțile altui scriitor își freca vârfurile degetelor cu glaspapir, așa că erau extrem de sensibile. Era spărgător de seifuri. Simțul lui tactil era atât de fin încât omul nostru era în stare să deschidă orice seif pe lumea asta simțind

cum cad zăvoarele.

Kilgore Trout i-a născocit un fiu lui Jimmy Valentine, pe nume Ralston Valentine. Ralston Valentine își freca și el vârfurile degetelor cu jglaspapir. Dar nu era spărgător de seifuri. Ralston se pricepea așa de bine să pipăie femeile în felul în care voiau ele să fie pipăite, încât îi deveneau sclave de bunăvoie cu zecile de mii. Își lăsau bărbații sau iubiții, în povestea lui Trout, iar Ralston Valentine ajunsese să fie ales președinte al Statelor Unite datorită voturilor date de femei.

* * *

Dwayne și Francine au făcut amor la Quality Motor Court. Pe urmă au stat în pat o vreme.

Era de fapt o saltea de cauciuc umplută cu apă. Francine avea un trup frumos. La fel și Dwayne.

— Pân-acuma n-am mai făcut amor după-masa, spuse Francine.

— Am fost așa de încordat, zise Dwayne.

— Știu, făcu Francine. Acuma te simți mai bine?

— Da.

Stătea întins pe spate, cu labele picioarelor una peste alta și mâinile încrucișate sub cap. Măreața lui sculă zăcea ca un salam pe coapsă. Acuma dormea.

— Te iubesc așa de mult, zise Francine și apoi se corectă. Știu c-am promis să nu spun așa ceva, dar asta-i o promisiune pe care nu mă pot abține să n-o încalc tot timpul.

Lucrurile stăteau în felul următor: Dwayne făcuse un pact cu ea ca niciunul dintre ei să nu pomenească de iubire. Deoarece nevasta lui Dwayne mâncase Drăno, Dwayne n-a mai vrut să audă de dragoste. Era un subiect prea dureros.

Dwayne fornăi. Era ceva obișnuit pentru el să comunice prin intermediul fornăiturilor după contactul sexual. Toate fornăiturile însemnau chestii pline de politețuri: „Nu-ți face griji... dă-o-ncolo... cine te-ar putea învinui pe tine?”. Și așa mai departe.

— În ziua Judecății de Apoi, zise Francine, când o să mă-ntrebe ce lucruri rele am făcut aici jos, pe Pământ, o să trebuiască să le spun: „Păi... am făcut o promisiune unui bărbat pe care-l iubeam și tot timpul am încălcat-o. I-am promis să nu spun niciodată că-l iubesc”.

Femeia asta generoasă și voluptuoasă, care se ducea acasă doar cu nouăzeci și șase de dolari și unsprezece cenți pe săptămână, își pierduse bărbatul, pe Robert Pefko, în războiul din Vietnam. Era ofițer de carieră în armată. Avea un penis de cincisprezece centimetri și jumătate lungime și patru centimetri și șase milimetri în diametru.

Era absolvent la West Point, o academie militară care îi transforma pe tineri în nebuni stăpâniți de patima omuciderii, pentru uz în caz de război.

* * *

Francine l-a urmat pe Robert de la West Point la școala de parașutiști de la Fort Bragg și pe urmă în Coreea de Sud, unde Robert a administrat o întreprindere comercială militară, care era un magazin universal pentru soldați, și apoi la Universitatea din Pennsylvania, unde Robert și-a luat masteratul în antropologie, pe socoteala armatei, și pe urmă înapoi la West Point, unde Robert a fost asistent de științe politice trei ani.

După aceea Francine l-a urmat pe Robert la Midland City, unde Robert a supravegheat producerea unui nou fel de explozibil mascat. Un explozibil mascat era un dispozitiv ascuns, care făcea explozie când era atins în vreun fel. Una dintre virtuțile noului fel de explozibil mascat era că nu putea fi adulmecat de câini. La vremea aia diverse armate dresau câini ca să adulmece explozibile mascate.

* * *

Când Robert și Francine au ajuns în Midland City, nu erau alți militari prin preajmă, așa că și-au făcut primii prieteni civili. Și Francine și-a luat o slujbă la Dwayne Hoover ca să mărească salariul bărbatului ei și ca să-și umple timpul.

Dar apoi Robert a fost trimis în Vietnam.

La puțin timp după aia, nevasta lui Dwayne a mâncat Drăno și Robert a fost trimis acasă într-un sac personal de plastic.

* * *

— Mi se rupe inima de bărbați, spuse Francine acolo, la Quality Motor Court.

Era sinceră.

— N-aș vrea să fiu bărbat. Bărbații riscă atâta și muncesc așa de mult.

Erau la etajul al doilea al motelului. Prin ușile glisante de sticlă vedeau un grilaj de fier și o terasă de beton afară, pe urmă vedeau șoseaua 103 și apoi zidul și creasta acoperișului de la Casa de Corecție pentru Adulți din partea cealaltă.

— Nu mă mir că ești obosit și nervos, mai spuse Francine. Dacă aș fi bărbat, aș fi și eu obosită și nervoasă. Bănuiesc că Dumnezeu le-a făcut pe femei pentru ca

bărbații să se poată destindă și să fie tratați ca niște prunci din când în când.

Era mai mult decât mulțumită de ce reușise să spună.

Dwayne fornăi. Aerul mirosea grozav a zmeură, de la parfumul din dezinfectantul și insecticidul pentru gândaci pe care le folosea motelul.

Francine se gândi la pușcărie, unde gardienii erau albi cu toții și cei mai mulți deținuți erau negri.

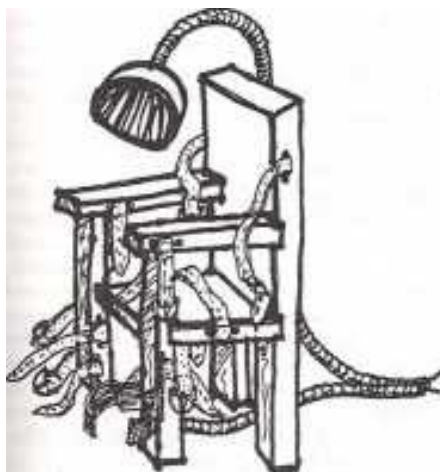
— E-adevărat, zise ea, că nimeni n-a scăpat vreodată de-acolo?

— E-adevărat, spuse Dwayne.

* * *

— Când au folosit scaunul electric ultima oară? întrebă Francine.

Era vorba de un dispozitiv din subsolul pușcăriei, care arăta așa:

Scopul lui era să omoare oamenii înviorându-i cu mai multă electricitate decât puteau să suporte trupurile lor. Dwayne Hoover îl văzuse de două ori: o dată în timpul unei vizite făcute de membri ai Camerei de Comerț cu ani în urmă și apoi, din nou, când a fost folosit cu adevărat împotriva unei ființe omenești de culoare pe care o știa:

* * *

Dwayne încerca să-și aducă aminte când a avut loc ultima execuție la Shepherstown. Execuțiile își pierduseră popularitatea. Erau semne cum c-ar putea să și-o câștige din nou. Dwayne și Francine au încercat să-și aducă aminte de cea mai recentă execuție pe scaunul electric, de oriunde din țară, care li se fixase în memorie.

Și-au adus aminte de dubla execuție a unui bărbat și

a nevastei lui pentru trădare. Cei doi, așa se presupunea, dezvăluiseră altei țări secrete despre cum se face o bombă cu hidrogen.

Și-au adus aminte de dubla execuție a unui bărbat și a unei femei care erau amanți. Bărbatul era prezentabil și sexy și avea obiceiul să seducă femei bătrâne și urâte, care aveau bani, și pe urmă el și femeia pe care o iubea cu adevărat le omorau pe femei pentru banii pe care-i aveau. Femeia pe care o iubea el cu adevărat era tânără, dar, fără discuție, nu era drăguță după standardele convenționale. Cântărea o sută opt kilograme.

Francine se miră cu glas tare cum de un tânăr subțirel și prezentabil iubea o femeie care cântărea așa de mult.

— Sunt tot felul de oameni pe lumea asta, zise Dwayne.

* * *

— Știi la ce mă tot gândesc? făcu Francine.
Dwayne fornăi.

— Aici ar fi un loc foarte bun pentru o franciză Kentucky Fried Chicken de-a colonelului Sanders.

Trupul destins al lui Dwayne se încordă de parcă fiecare mușchi ar fi fost atins de o picătură de suc de

lămâie.

Iată care era problema: Dwayne voia ca Francine să-l iubească pentru trupul și sufletul lui, nu pentru ce putea să cumpere cu banii pe care-i avea. Credea că Francine încerca să sugereze că ar trebui să-i cumpere și ei o franciză Kentucky Fried Chicken de-a colonelului Sanders, care era un bun plan de a vinde pui prăjiți.

Un pui era o pasăre nezburătoare, care arăta așa:

Ideea era să-l omori, să-i smulgi toate penele, să-i tai capul și picioarele, să-i scoți organele interne și pe urmă să-l faci bucăți, să prăjești bucățile și să pui bucățile într-o găletușă cu hârtie cerată pe dinăuntru și cu capac, care arăta în felul ăsta:

* * *

Lui Francine, care fusese așa de mândră de faptul că putea să-l facă pe Dwayne să se destindă, îi era acum rușine că-l făcuse să se încordeze din nou. Era rigid ca o scândură de călcat rufe.

— Doamne sfinte, zise ea, da ce s-a-ntâmpat?

— Dacă ai de gând să-mi ceri cadouri, zise Dwayne, fă-mi, te rog frumos, un hatâr și nu-mi arunca tot felul de aluzii când nici n-am terminat bine partida de amor. Hai să nu amestecăm amorul cu darurile. E bine?

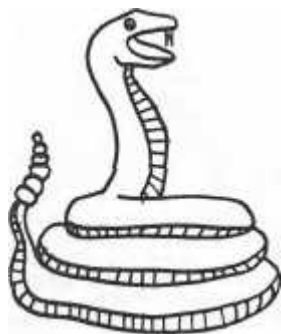
— Da' nici măcar nu știu ce crezi tu că ți-am cerut, spuse Francine.

Dwayne o îngână plin de cruzime cu un glas pițigăiat:

— Da' nici măcar nu știu ce crezi tu că ți-am cerut, făcu el.

Acum Dwayne arăta cam la fel de prietenos și

destins ca un șarpe cu clopoței încolăcit. Bineînțeles că doar chimicalele lui nocive erau de vină că-l făceau să arate așa. Un șarpe cu clopoței adevărat arăta așa:

Creatorul Universului îi pusese o zornăitoare la coadă. Creatorul îi dăduse și niște dinți, care erau seringi umplute cu otravă aducătoare de moarte.

Uneori mă și mir când mă gândesc la Creatorul Universului.

* * *

Un alt animal inventat de Creatorul Universului era un gândac mexican, care putea să facă o pușcă cu gloanțe oarbe din propriul lui posterior. Putea să-și detoneze părțile și să dea peste cap alți gândaci cu unde de șoc.

Pe cuvânt de onoare. Am citit despre asta într-un articol despre animale ciudate din *Diners' Club Magazine*.

Așa că Francine se dădu jos din pat ca să nu-l împartă cu șarpele cu clopoței pe care credea că-l are lângă ea. Era înspăimântată. Tot ce putea spune întruna era:

— Ești bărbatul meu, ești bărbatul meu.

Asta însemna că era dispusă să cadă la înțelegere cu Dwayne în toate privințele, să facă orice pentru el, indiferent cât de greu sau dezgustător ar fi fost, să se gândească la lucruri drăguțe pe care să le facă pentru el și pe care el nici nu le observa, să moară pentru el, dacă era nevoie și așa mai departe.

Sincer vorbind, ea încerca să trăiască în felul ăsta. Nu credea că avea ceva mai bun de făcut. Se simți distrusă când Dwayne continuă să fie nesuferit. El îi spuse că fiecare femeie e curvă, că fiecare curvă are prețul ei și că prețul lui Francine era cât ar costa o franciză Kentucky Fried Chicken de-a colonelului Sanders, ceea ce ar sări bine de o sută de mii de dolari dacă se pun la socoteală o parcare ca lumea și iluminatul exterior și așa mai departe.

Francine spuse bolborosind printre sughițuri de plâns că n-a vrut niciodată franciza pentru ea personal, că a vrut-o pentru Dwayne, că tot ce voia era numai pentru

Dwayne. Unele cuvinte răzbătură până la el.

— M-am gândit la toți oamenii care vin aici să-și vadă rudele la pușcărie și mi-am dat seama că mulți sunt negri și m-am gândit că negrilor le place tare mult piul fript, spuse ea.

— A, deci vrei să deschid o bombă pentru negri? spuse Dwayne.

Și așa mai departe. Așa că acum Francine avea meritul de a fi cel de-al doilea partener apropiat al lui Dwayne care descoperea cât de mârșav putea el să fie.

— Harry LeSabre avea dreptate, zise Francine.

Stătea acum cu spatele lipit de peretele de beton al camerei de motel, acoperindu-și gura cu degetele răsfirate. Harry LeSabre era, bineînțeles, un travestit, directorul de vânzări al lui Dwayne.

— Zicea că te-ai schimbat, spuse Francine, făcându-și cu degetele o cușcă în jurul gurii. Doamne Dumnezeule, Dwayne, mai zise ea, te-ai schimbat, te-ai schimbat.

— Poate că era și timpul să mă schimb! spuse Dwayne. De când mă știu nu m-am simțit atât de bine!

Și așa mai departe.

* * *

În clipa aia Harry LeSabre plângea și el. Era acasă,

în pat. Își pusese un cearșaf de catifea mov pe cap. Se-ajunsesese. De-a lungul anilor, investise cu inteligență și noroc pe piața de acțiuni. De exemplu, cumpărase o sută de acțiuni la Xerox cu opt dolari bucata. Cu trecerea timpului acțiunile lui crescuseră în valoare de o sută de ori, pur și simplu stând în întunericul și tăcerea totală ale unui seif de maximă siguranță.

Peste tot domnea o adevărată vrăjitorie a banului. Ai fi zis că o zână albastră zbura prin partea aia a planetei care se stinge, mișcându-și bagheta magică pe deasupra anumitor titluri de proprietate, obligațiuni și certificate de acționar.

* * *

Nevasta lui Harry, Grace, stătea întinsă într-un șezlong la o oarecare distanță de pat. Fuma un trabuc mic, pe care-l ținea într-un țigaret lung făcut din tibia unei berze. O barză era o pasăre mare care trăiește în Europa, cam la jumătate din dimensiunea unui vultur-pescar din Bermude. Țâncilor, care voiau să știe de unde vin copiii, li se spunea uneori că-i adusesese barza. Cei care le spuneau copiilor asemenea lucruri simțeau că odraslele lor erau prea mici ca să se gândească în mod inteligent la castorițele cu bucluc și la alte chestii din alea.

Și de fapt copiii puteau să vadă poze cu berze care aduc copii în ziarele ce publicau anunțuri despre nașteri și în desene animate și așa mai departe. Una tipică putea să arate așa:

Dwayne Hoover și Harry LeSabre văzuseră poze ca asta când erau foarte mici. Credeau și ei în ele.

* * *

Grace LeSabre își exprimă disprețul față de buna părere pe care o avea bărbatu-său despre Dwayne Hoover și pe care acum credea c-o pierduse.

— Îmi bag picioarele-n Dwayne Hoover, spuse ea. Îmi bag picioarele-n Midland City. Hai să vindem împruțitele-alea de acțiuni la Xerox și să ne cumpărăm un apartament pe Maui.

Maui era una dintre Insulele Hawaii. Foarte mulți credeau că e un paradis.

— Ascultă, zise Grace, noi suntem singurii albi din Midland City cu o oarecare viață sexuală, după câte îmi dau eu seama. Tu nu ești un monstru. Dwayne Hoover e monstrul! De câte ori pe lună crezi tu că are el orgasm?

— Habar n-am, spuse Harry din cortul lui umed.

Rata medie lunară de orgasm a lui Dwayne în ultimii zece ani, în care erau băgați și ultimii ani de căsătorie, era de doi și un sfert. Grace ghicise aproape cu exactitate.

— Unu virgulă cinci, spuse ea.

Media ei lunară în aceeași perioadă de timp era de optzeci și șapte. Media bărbatului ei era de treizeci și șase. În ultimii ani se cam afirmase, acesta fiind unul dintre numeroasele motive pe care le avea ca să se simtă cuprins de panică.

Acum Grace vorbea în gura mare, cu dispreț, despre căsătoria lui Dwayne.

— Era așa de îngrozit când venea vorba de sex, spuse ea, încât s-a-nsurat c-o femeie care n-auzise-n viața ei de subiectul ăsta, care s-ar fi spart în bucăți cu siguranță dacă i s-ar fi întâmplat vreodată s-audă de așa ceva.

Și așa mai departe.

— Ceea ce-a și făcut până la urmă, zise ea.

* * *

— Renul te-aude ? o întrebă Harry.

— Dă-l în mă-sa de ren, zise Grace, după care adăugă: Nu, renul nu m-aude.

„Renul” era numele lor de cod pentru servitoarea negresă, care era departe, în bucătărie, în clipa aia. Era numele lor de cod pentru negri în general. Le dădea posibilitatea să vorbească de problema negrilor din oraș, care era o problemă foarte mare, fără să jignească vreo persoană de culoare care putea să-i audă întâmplător.

— Renul doarme sau citește *Antologia panterei negre*, spuse ea.

* * *

Iată care era esențialmente problema renilor: Niciun alb nu prea mai avea mare nevoie de negri, în afară de gangsterii care vindeau negrilor mașini vechi, droguri și mobilă. Cu toate astea renii continuau să se reproducă. Peste tot erau animalele astea negre, mari și inutile, și multe aveau firi foarte nesuferite. Li se dădeau sume mici de bani în fiecare lună ca să nu mai trebuiască să fure. Se vorbea chiar despre posibilitatea de a li se da și droguri

foarte ieftine ca să-i facă tembeli și veseli și să le taie cheful de-a se reproduce.

Departamentul de poliție din Midland City și departamentul șerifului din districtul Midland erau alcătuite în special din albi. Aveau stive de mitraliere și de puști automate de vânătoare de calibru 12 pentru sezonul de vânat reni, care urma să înceapă în curând.

— Ascult-aici, vorbesc serios, zise Grace. Asta-i găoaza universului. Hai să ne luăm un apartament pe Maui și să trăim și noi, ca să mai schimbăm un pic atmosfera.

Și așa au și făcut.

* * *

Între timp chimicalele nocive ale lui Dwayne i-au schimbat comportamentul față de Francine de la mârșăvie la o dependență care-ți stârnea mila. Îi ceru scuze pentru că s-a gândit că ea voia o franciză Kentucky Fried Chicken de-a colonelului Sanders. O credea în stare de un altruism total. O rugă pur și simplu să-l mai țină în brațe un timp, ceea ce ea și făcu.

— Sunt derutat, spuse el.

— Toți suntem, zise ea și-i sprijini capul de sâni ei.

— Trebuie să vorbesc cu cineva, făcu Dwayne.

— Poți vorbi cu mama, dacă vrei, spuse Francine.

Voia să spună că ea era mama.

— Spune-mi ce înseamnă viața, se rugă Dwayne de sânnii ei înmiresmați.

— Asta numai Dumnezeu o știe, zise Francine.

Dwayne tăcu un timp. Și pe urmă îi spuse, poticnindu-se, despre o călătorie pe care-o făcuse la sediul secției Pontiac de la General Motors din orașul Pontiac, în statul Michigan, numai la trei luni după ce nevastă-sa a mâncat Drăno.

— Ne-au dus să vizităm toate unitățile de cercetare, spuse el. Ceea ce l-a impresionat cel mai mult, zicea el, a fost o serie de laboratoare și zone de testare în aer liber unde se distrugeau diverse părți de automobile sau chiar automobile întregi. Oamenii de știință de la Pontiac puneau tapițeria pe foc, aruncau cu pietriș în parbrize, sfărâmau arbori cotiți și planetare, aranjau coliziuni frontale, smulgeau cu totul schimbătoarele de viteză, dădeau drumul la motoare să meargă cu viteză mare aproape fără să le lubrificeze deloc, zile în șir deschideau și închideau ușile de la torpedo de sute de ori pe minut, răceau indicatoarele de pe bord până la câteva grade sub zero și așa mai departe.

— Tratau o mașină exact cum nu te-ai fi așteptat să fie tratată o mașină, îi spuse Dwayne lui Francine. Și n-o să uit cât oi trăi inscripția de pe ușa din față a clădirii unde se

punea la cale toată tortura aia.

Iată inscripția de care-i pomenise Dwayne lui Francine:

— Am văzut inscripția aia și n-am putut să nu măntreb dacă pentru asta m-a lăsat Dumnezeu pe pământ... să aflu cât de mult o poate duce omul fără să distrugă.

* * *

— M-am rătăcit, zise Dwayne. Am nevoie de cineva care să mă ia de mână și să mă scoată din pădure.

— Ești obosit, zise ea. Și cum să nu fii obosit? Muncești așa de mult. Mi se rupe inima când mă gândesc la bărbați, muncesc așa de mult. Vrei să tragi un pui de somn?

— Nu pot dormi, spuse Dwayne, până nu primesc

niște răspunsuri.

— Vrei să mergi la doctor? îl întreabă Francine.

— Nu vreau s-aud genul de lucruri pe care le spun doctorii, zise Dwayne. Vreau să vorbesc cu cineva nou-nouț și neîntinat, Francine, spuse el, înfigându-și degetele în pielea moale a brațului ei. Vreau s-aud lucruri noi de la oameni noi. Am auzit tot ce s-a spus vreodată în Midland City, tot ce se va spune vreodată. Trebuie să fie cineva nou și neîntinat.

— Ca, de exemplu, cine? vru să știe Francine.

— Habar n-am, făcu Dwayne. Poate cineva de pe Marte.

— Am putea să ne mutăm în alt oraș, zise Francine.

— Peste tot e ca aici. Toate-s la fel, spuse Dwayne.

Lui Francine îi veni o idee.

— Da' ce-ai zice de toți pictorii și scriitorii și compozitorii ăștia care vin la noi în oraș? îl întreabă ea. Pân-acuma n-ai mai vorbit cu oameni de genul ăsta. Poate c-ar trebui să vorbești cu unul din ei. Nu gândesc cum gândesc alți oameni.

— Am încercat tot ce s-a putut, zise Dwayne, luminându-se la față și apoi dând din cap în semn de aprobare. Ai dreptate! Festivalul mi-ar putea da o perspectivă nou-nouță asupra vieții! spuse el.

— Păi ăsta e și scopul lui, zise Francine. Folosește-l!

— Așa o să fac, zise Dwayne.

Mare greșeală.

* * *

Făcând autostopul spre apus, mereu spre apus, Kilgore Trout ajunsese între timp să meargă cu un automobil Ford, model Galaxie. Cel care conducea mașina Galaxie era un comis-voiajor care încerca să vândă un dispozitiv ce înghițea partea din spate a camioanelor la docurile de încărcare. Era ca un tunel telescopic din pânză cauciucată și, pus în funcțiune, arăta așa:

Ideea șmecheriei ăsteia era să dea posibilitatea oamenilor dintr-o clădire să încarce și să descarce camioane fără a pierde aer rece vara și aer cald iarna, din cauza distanței de afară până la ușile camionului.

Omul care conducea Fordul Galaxie mai vindea mosoare imense de sârmă, cablu și funie. Vindea și

extinctoare. Era reprezentantul unui producător, zicea el. Era propriul lui șef în sensul că reprezenta produse ale căror producători nu-și permiteau să aibă propriii lor comis-voiajori.

— Îmi fac programul singur și-mi aleg produsele pe care le vând. Eu le vând pe ele, nu ele pe mine, spunea el.

Îl chema Andy Lieber. Avea treizeci și doi de ani. Era alb. Era destul de supraponderal ca mulți alții din țara aia. Era evident un om fericit. Conducea ca un nebun. Galaxie mergea cu o sută cincizeci de kilometri pe oră.

— Sunt unul dintre puținii oameni care-au rămas liberi în America, zicea el.

Avea un penis de doi centimetri jumate în diametru și nouăsprezece centimetri lungime, în ultimul an avusese orgasm de douăzeci și două de ori în medie pe lună. Era mult peste media la nivel național. Venitul și valoarea polițelor de asigurare de viață la maturitate erau și ele peste medie.

* * *

Trout a scris odată un roman, pe care l-a intitulat Cum îți merge ? și era despre mediile pentru diverse chestii la nivel național. O agenție de publicitate de pe altă planetă făcea o campanie, care se bucura de succes, la echivalentul local al untului de arahide pentru pământeni. Ceea ce-ți atrăgea atenția la fiecare reclamă era informația despre câte un fel anume de *medie*, numărul mediu de copii, mărimea medie a organului sexual masculin pe planeta în chestiune, care era de cinci centimetri lungime, un diametru interior de șapte centimetri jumătate și unul exterior de unsprezece centimetri, și așa mai departe. Reclamele îi poșteau pe cititori să vadă dacă erau superiori sau inferiori față de majoritate din punctul ăsta sau ăla de vedere, indiferent care era punctul de vedere din reclama de care era vorba.

Reclama mai spunea că atât oamenii superiori, cât și cei inferiori mâncau cutare și cutare marcă de unt de arahide. Singura chestie era că pe planeta aia nu se găsea într-adevăr unt de arahide. Se găsea unt de *arahnide*.

Și așa mai departe.

Și mâncătorii de unt de arahide de pe Pământ se pregăteau să-i cucerească pe mâncătorii de unt de arahide de pe planeta din cartea lui Kilgore Trout. Pe vremea aia pământenii nu distruseseră doar Virginia de Vest și sud-estul Asiei. Distruseseră totul. Așa că erau gata să fie din nou deschizători de drumuri.

I-au studiat pe mâncătorii de unt de arahide prin metoda spionajului electronic și au constatat că erau prea mulți și prea mândri și descurcăreți ca să-i lase pe alții să le deschidă drumurile.

Așa că pământenii au pătruns în agenția de publicitate care avea contul untului de arahide și și-au bătut joc de statisticile din reclamă. Au făcut ca media pentru orice să fie așa de ridicată încât orice om de pe planetă se simțea inferior majorității din toate punctele de vedere.

Și pe urmă navele spațiale blindate ale pământenilor au venit să descopere planeta. Rezistența a fost doar simbolică ici și colo, fiindcă băștinașii se simțeau atât de mult sub nivelul mediu. Și pe urmă au început să deschidă noi drumuri.

Trout îl întrebă pe reprezentantul fericitului producător cum era să conduci o Galaxie, care era numele mașinii. Șoferul nu-l auzi și Trout o lăsă baltă. Era un joc de cuvinte pe mutește, așa că Trout întreba în același timp cum era să conduci o mașină și cum era să pilotezi ceva precum Calea Lactee, care avea o sută de mii de ani-lumină în diametru și zece mii de ani-lumină în grosime. Făcea o rotație completă în două sute de milioane de ani. Conținea cam o sută de miliarde de stele.

Și pe urmă Trout văzu că un simplu extingtor din Galaxie avea o marcă ce se numea în felul următor:

După cât știa Trout, cuvântul ăsta însemna „mai sus” într-o limbă moartă. Era și cuvântul pe care îl striga întruna un personaj fictiv care urca pe munte, într-un poem bine-cunoscut, pe când dispărea în înalturi, luat de viforniță.¹⁴

Și mai era și numele comercial al talașului care se

---

¹⁴ Referire la poemul "Excelsior" de Henry Wadsworth Longfellow (1807-1882) (n.t.).

folosea în ambalaje pentru protejarea obiectelor fragile.

— De ce s-ar numi un extingtor „Excelsior”? îl întreabă Trout pe șofer.

Șoferul ridică din umeri și spuse:

— Tre' să-i fi plăcut cuiva cum sună.

* * *

Trout se uita pe fereastră la peisaj, care se deforma din cauza vitezei mari. Văzu indicatorul ăsta:

Așadar se apropia vertiginos de Dwayne Hoover. Și, ca și cum Creatorul Universului sau vreo altă putere supranaturală îl pregătea pentru întâlnire, Trout simți imboldul de a-și răsfoi propria-i carte, *Acum se poate spune*. Cartea asta avea să-l transforme în curând pe Dwayne într-un nebun cu mania omuciderii.

Iată care era premisa de la care pornea cartea: viața era o experiență făcută de Creatorul Universului, care voia să testeze un nou soi de făptură pe care se gândea s-o

bage în univers. Era o făptură care avea capacitatea să ia hotărâri. Toate celelalte făpturi erau roboți programați în întregime.

Cartea era sub forma unei scrisori lungi de la Creatorul Universului către făptura experimentală. Creatorul o felicita pe făptură și-și cerea scuze pentru deranjul pe care-l îndurase. Creatorul o invita pe făptură la un banchet dat în onoarea ei în sala „Empire” a hotelului Waldorf-Astoria din New York, unde un robot negru pe nume Sammy Davis Jr. O să cânte și-o să danseze.

* * *

Și făptura experimentală n-a fost ucisă după banchet. În loc de asta, a fost transferată pe o planetă virgină. Au fost tăiate felii de celule vii de pe palmele ei cât timp a zăcut inconștientă. Operația n-a durut deloc.

Și pe urmă celulele au fost amestecate într-o mare ca o supă de pe planeta virgină. Aveau să evolueze în forme de viață din ce în ce mai complicate pe măsură ce treceau eonii. Indiferent ce forme luau, aveau să fie înzestrate cu liber-arbitru.

Trout nu-i dădu făpturii experimentale un nume propriu. Îi spuse pur și simplu Omul.

Pe planeta virgină Omul era Adam și marea era Eva.

* * *

Adesea Omul hoinărea pe lângă mare. Uneori se bălăcea în Eva lui. Uneori înota în ea, dar ea aducea prea mult a supă pentru a-i oferi o partidă de înot care să-l înviioreze. Îl făcea pe Adam al ei să-i fie somn și să se simtă lipicios după aia, așa că el sărea într-un râu rece ca gheața care izvora din munte.

Țipa când sărea în râul rece ca gheața, țipa din nou când ieșea ca să ia aer. Își umplea fluierile picioarelor de sânge și râdea când se cățara pe stânci ca să iasă din apă.

Gâfâia și mai râdea un pic și se gândea la ce chestie uimitoare ar putea să scoată pe gură cu un zbieret. Creatorul nu știa niciodată ce-avea el să zbiere, căci Creatorul nu avea niciun control asupra lui. Omul singur trebuia să se hotărască ce-o să facă după aia... și de ce. De exemplu, după ce s-a scufundat într-o zi, Omul a zbierat următoarea chestie:

— Brânză!

Altă dată a zbierat:

— N-ai vrea mai degrabă să conduci un Buick?

* * *

Singurul animal mare de pe planeta virgină era un înger care-i făcea Omului vizite din când în când. Era un trimis din partea Creatorului Universului, care făcea investigații. Luă forma unui urs mascul de culoarea scorțișoarei, care cântărea trei sute șaiszeci de kilograme. Și el era tot un robot și la fel era și Creatorul, după cum spunea Kilgore Trout.

Ursul încerca să afle de ce Omul a făcut ce-a făcut. De exemplu, întreba:

— De ce-ai zbirat „Brânză”?

— Fiindc-așa mi-a venit, mașină fără creier ce ești, îi spunea el în zeflema.

* * *

Iată cum arăta piatra de mormânt a Omului de pe planeta virgină la sfârșitul cărții lui Kilgore Trout:

Bunny Hoover, fiul lui Dwayne, care era homosexual, se îmbrăca pentru lucru acum. Era pianist în barul noului hotel Holiday Inn. Era sărac. Stătea singur într-o cameră fără baie la hotelul Fairchild, care fusese cândva foarte la modă, foarte elegant. Acum era un hotel mizerabil - în cea mai periculoasă parte a comitatului Midland City.

Foarte curând Bunny Hoover avea să fie grav rănit de Dwayne și curând avea să împartă o ambulanță cu Kilgore Trout.

* * *

Bunny era palid. Aceeași culoare nesănătoasă o aveau și peștii orbi din măruntaiele Peșterii Miracolului Sacru. „Peștii aia dispăruseră. Toți se dăduseră cu burta-n sus acum mulți ani, fuseseră măturați de apele peșterii și duși în râul Ohio - ca să se poată da și acolo cu burta-n sus, *pleosc*, în lumina soarelui de la amiază.

Și Bunny evita lumina soarelui. Și apa de la robinetele din Midland City devenea tot mai otrăvitoare cu fiecare zi. El mânca foarte puțin, își făcea singur de mâncare în cameră. Era simplu s-o facă fiindcă nu mânca decât legume și fructe și le molfăia crude.

Nu numai că se descurca fără came tăiată, se descurca și fără came cu viață-n ea, fără prieteni sau iubite ori animale care să-i țină de urât. Cândva fusese foarte cunoscut. De exemplu, când era la Academia Militară Prairie, în anul patru, toți studenții l-au ales în unanimitate colonel cadet, rangul cel mai înalt.

* * *

Pe vremea când Bunny cânta la pian în barul de la Holiday Inn, avea multe, multe secrete. Unul dintre secretele astea era următorul: el nu era acolo cu adevărat. Putea să se sustragă din barul hotelului și chiar de pe planetă, de altfel, cu ajutorul meditației transcendente. A învățat tehnica asta de la Maharishi Mahesh Yogi, care s-a oprit odată la Midland City în timpul unui turneu de conferințe prin toată lumea.

În schimbul unei batiste, a unui fruct, a unui buchet de flori și a treizeci și cinci de dolari, Maharishi Mahesh Yogi l-a învățat pe Bunny să-nchidă ochii și să-și repete întruna cuvântul ăsta eufonic fără noimă: „Aie-eeem, aie-eeem, aie-eeem”. Acuma Bunny stătea pe marginea patului din camera de hotel și repeta chestia asta.

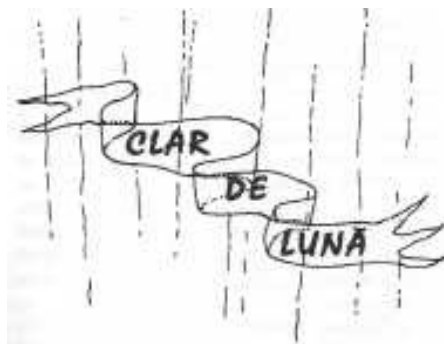
— Aie-eeem, aie-eeem, își spunea lui însuși, pe dinăuntru lui.

Ritmul psalmodierii potrivea câte o silabă cu fiecare două bătăi ale inimii lui. Închise ochii. Se preschimbă într-un scafandru care explora abisurile minții. Rareori pătrundea cineva în abisurile alea.

Inima își încetini bătăile. Respirația aproape i se opri. Un singur cuvânt plutea în abisuri. Scăpase cumva din părțile mai active ale minții lui. N-avea legătură cu nimic. Plutea alene ca un pește translucid ce semăna cu o eșarfă. Cuvântul nu-i dădea bătaie de cap. Iată care era cuvântul: „Albastru”. Iată cum îi apărea cuvântul ăsta lui Bunny Hoover:

Și pe urmă o altă eșarfă încântătoare trecu înnot pe acolo. Arăta așa:

* * *

Peste cincisprezece minute, conștiința lui Bunny ieși la suprafață din proprie inițiativă. Bunny se înviorase. Se sculă de pe pat și-și netezi părul cu periile cazone pe care i le dăduse maică-sa când l-au ales colonel cadet cu așa de mult timp în urmă.

* * *

Pe Bunny l-au trimis la școala militară, o instituție care avea ca scop omuciderea și supunerea, absolut fără niciun fel de umor, când avea doar 10 ani. Iată de ce: I-a spus lui Dwayne c-ar vrea să fie femeie în loc de bărbat, fiindcă bărbații făceau adesea lucruri urâte și pline de cruzime.

* * *

Ascultați aici: Bunny Hoover s-a dus la Academia Militară Prairie pentru ca, timp de opt ani, să facă neîntrerupt sport, pederastie și fascism. Pederastia consta în a-ți băga penisul în găoaza sau gura altcuiva sau în a-ți face altcineva același lucru. Fascismul era o filosofie politică destul de cunoscută care stabilea ca sacră orice națiune sau rasă căreia, din întâmplare, îi aparținea filosofia de mai sus. Cereă, în mod absolut necesar, un guvern centralizat și autocrat, condus de un dictator. Dictatorul trebuia ascultat indiferent ce spunea el cuiva că are de făcut.

Și Bunny aducea cu el alte medalii de câte ori venea acasă în vacanță. Știa să facă scrimă și să boxeze, să lupte și să înoate, știa să tragă cu pușca ori cu pistolul, să lupte cu baioneta, să meargă călare, să se târâie și să meargă-n patru labe prin tufișuri, să tragă cu ochiul pe la colțuri fără să-l vadă nimeni.

Făcea pe nebunu' cu medaliile lui și, când nu-i auzea taică-său, maică-sa îi spunea că, zi de zi, era tot mai nefericită. Încerca să sugereze că Dwayne ar fi un monstru. Nu era adevărat. Totul era numai în capul ei.

Începea să-i spună lui „Bunny ce i se părea ei că e așa de mârșav la Dwayne, dar totdeauna se oprea.

— Ești prea mic ca s-auzi asemenea lucruri, îi spunea

ea, chiar și când Bunny avea șaisprezece ani. Oricum, nici tu, nici altcineva nu poate ajuta cu nimic din punctul ăsta de vedere.

Se făcea că-și ferecă gura cu o cheie și pe urmă îi spunea lui Bunny în șoaptă:

— Sunt secrete pe care o să le iau cu mine-n mormânt.

Cel mai mare secret al ei era, bineînțeles, unul pe care Bunny nu l-a aflat până ce nu și-a făcut ea de petrecanie cu Drăno. Celia Hoover era nebună de legat.

Și maică-mea la fel.

* * *

Ascultați aici: Mama lui Bunny și maică-mea erau genuri diferite de ființe omenști, dar amândouă erau frumoase într-un fel exotic și amândouă dădeau pe dinafară de atâta vorbărie haotică despre iubire, pace și războaie, rău și disperare, despre zile mai bune care aveau să vină-n curând, despre zile mai rele care-aveau să vină-n curând. Și amândouă mamele noastre s-au sinucis. Mama lui Bunny a mâncat Drăno. Maică-mea a mâncat somnifere, ceea ce nu pare aproape la fel de oribil.

* * *

Și mama lui Bunny și maică-mea aveau un simptom într-adevăr bizar în comun: niciuna nu suporta să fie fotografiată. În timpul zilei erau bine mersi de obicei. De obicei își ascundeau țicnelile până noaptea târziu. Dar, dacă cineva își fixa aparatul de fotografiat pe oricare din ele în timpul zilei, mama care fusese luată în obiectiv se prăvălea în genunchi și-și apăra capul cu mâinile de parcă ar fi fost cât pe-aici s-o ciomăgească pân-o omora. Era o priveliște înspăimântătoare, care-ți stârnea și mila totodată.

* * *

Cel puțin mama lui Bunny l-a învățat cum să țină în frâu un pian, care era o mașină de făcut muzică. Cel puțin mama lui Bunny Hoover l-a-nvățat o meserie. Unul care știa să strunească pianul cum trebuie își putea găsi de lucru, să facă muzică în barurile de la hoteluri aproape oriunde în lume. Și Bunny se pricepea de minune să facă treaba asta. Pregătirea lui militară era inutilă în ciuda tuturor medaliilor pe care le câștigase. Forțele armate știau că e homosexual, că, sigur, avea să se îndrăgostească de alți combatanți și forțele armate nu voiau să se-mpace cu asemenea povești de iubire.

* * *

Așa că acum Bunny Hoover se pregătea să-și facă meseria. Îmbracă un smoching negru de catifea peste un pulover negru cu guler rulat. Se uită pe singura fereastră pe care-o avea la dispoziție la aleea dintre clădiri. Camerele mai bune aveau vedere spre Parcul Fairchild, unde se comiseseră cincizeci și șase de crime în ultimii doi ani. Camera lui Bunny era la etajul al doilea, așa că de la fereastra lui se vedea o bucată din peretele de cărămidă goală al clădirii în care fusese Opera Keedsler.

Pe fațada fostei opere era o placă comemorativă de importanță istorică. Nu mulți erau în stare s-o înțeleagă, dar iată ce scria acolo:

Opera era lăcașul orchestrei simfonice din Midland City, care era un grup de amatori nebuni după muzică. Dar au rămas fără acoperiș deasupra capului în 1927 când opera s-a transformat într-un cinematograf, „The Bannister”. Și orchestra a rămas fără acoperiș deasupra capului până când s-a ridicat Centrul Memorial pentru Arte „Mildred Barry”.

Și „The Bannister” a fost cel mai important cinematograf din oraș mulți ani, înainte să fie înghițit de cartierul crimelor notorii, care înainta mereu spre nord. Așa că nu mai era teatru deși găseai încă busturi ale lui Shakespeare și Mozart și așa mai departe, care priveau în

jos din niște niște în interiorul pereților.

Scena tot mai era și ea acolo înăuntru, dar era plină cu seturi de sufragerie. Empire Furniture Company pusese acum mâna pe local. Era în stăpânirea gangsterilor.

* * *

Cartierului în care locuia Bunny i se spunea Skid Row. Fiecare oraș american, indiferent de mărime, avea un cartier cu aceeași poreclă: Skid Row. Era un loc unde trebuiau să se ducă toți cei care nu aveau prieteni sau rude, avere, utilitate ori ambiție. Era de datoria lor.

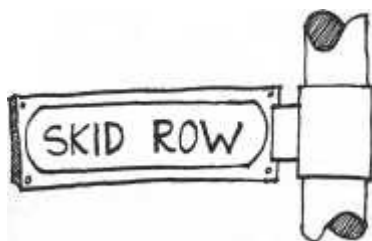
Oameni caăștia erau tratați cu dezgust în alte cartiere și polițiștii îi luau tot timpul la goană. Era de obicei ușor să-i gonești ca pe niște baloane de jucărie.

Și se duceau de colo colo ca niște baloane umplute cu un gaz mai greu decât aerul, până când ajungeau să se odihnească în Skid Row, pe temelia vechiului Hotel „Fairchild”.

Puteau să moțăie și să bolborosească între ei cât era ziua de lungă. Puteau să cerșească. Puteau să se îmbete. Iată care era planul de căpătâi: trebuiau să stea acolo și să nu supere pe nimeni din altă parte – până când erau uciși pentru distracția ucigașilor sau până când mureau înghețați în timpul iernii.

* * *

Kilgore Trout a scris odată o povestire despre un oraș care a luat hotărârea să le spună neisprăviților unde erau și ce avea să li se întâmple, punând indicatoare stradale ca ăsta:

Acuma Bunny își zâmbea lui însuși în oglindă, în scurgere.

Se chemă singur la ordine pentru o clipă și se preschimbă iar în soldatul fără cap, fără umor și fără inimă care învățase să fie la școala militară. Murmură deviza școlii, o deviză pe care trebuia s-o strige cam de o sută de ori pe zi, în zori, la mese, la începutul fiecărei ore, la jocuri, la orele practice de luptă cu baioneta, la apusul soarelui, la culcare:

— Pot, zise el. Pot.

Galaxie, cu care mergea Kilgore Trout, era acum pe autostrada ce lega statele între ele, aproape de Midland City. Se târa cu viteza melcului. Era prinsă în traficul din ora de vârf de la Barrytron, Western Electric și Prairie Mutual. Trout se opri din citit și văzu un panou pe care scria următoarea chestie:

Așadar Peștera Miracolului Sacru făcea parte din trecut.

* * *

Când era bătrân, bătrân de tot, Trout a fost întrebat de doctorul Thor Lembrig, secretar general al Națiunilor Unite, dacă se temea de viitor. Iată ce a răspuns el:

— Domnule secretar general, trecutul mă face să mă cac pe mine de frică, nu viitorul.

Dwayne Hoover era doar la patru mile depărtare. Stătea singur pe o banchetă îmbrăcată în piele de zebra din barul noului hotel Holiday Inn. Acolo, înăuntru, era întuneric și era și liniște. Strălucirea orbitoare și vacarmul traficului din ora de vârf de pe autostrada ce leagă statele între ele erau blocate de draperii groase din catifea, de culoarea cârmâzului. Pe fiecare masă era un felinar de vânt cu o lumânare înăuntru, deși aerul era nemișcat.

Pe fiecare masă era și un castron cu arahide uscate, prăjite și un anunț ce permitea personalului să refuze pe oricine care nu se armoniza cu starea de spirit a barului. Iată ce scria pe anunțul ăla:

Bunny Hoover strunea pianul. Nu-și ridicase privirea când a intrat taică-său. Nici taică-său nu se uitase în direcția aia. Nu se mai salutaseră de ani de zile.

Bunny continuă să cânte bluesurile albilor. Erau domoale și cu sonoritate de clopoțel, cu tăceri năzuroase

din loc în loc. Bluesurile lui Bunny aveau câteva dintre calitățile unei cutii muzicale, o cutie muzicală stoarsă de puteri. Scoteau câteva sunete ca de clopoțel, se opreau, „după care, fără tragere de inimă și cu apatie, mai scoteau niște sunete ca de clopoțel.

Mama lui Bunny colecționa, printre altele, cutii muzicale care scoteau sunete ca de clopoțel.

* * *

Ascultați aici: Francine Pefko era alături, la agenția de automobile a lui Dwayne. Făcea tot ce-ar fi trebuit să facă în după-amiaza aia. Foarte curând Dwayne avea s-o cotonogască.

Și-n vreme ce ea bătea la mașină și îndosaria hârtii, singura persoană cu ea acolo, pe proprietatea lui Dwayne, era Wayne Hoobler, negrul eliberat din pușcărie, care tot mai stătea la pândă printre mașinile la mâna a doua. Dwayne încerca să-l cotonogască și pe el, dar Wayne era un geniu când era vorba să se ferească de lovituri.

În clipa aia Francine era o mașinărie din cap până-n picioare, o mașină făcută din came, o mașină de scris, o mașină de îndosariat hârtii.

Pe de altă parte, Wayne Hoobler n-avea nimic de făcut ca o mașină. Tânjea să fie o mașină folositoare.

Mașinile la mâna a doua erau toate încuiate în timpul nopții. Din când în când o briză leneșă învârtea niște elice de aluminiu deasupra, pe o sârmă, și Wayne le răspundea cât putea el mai bine.

— Dați-i drumu', le spunea el. Învârțiți-vă.

* * *

Stabilise un soi de relație și cu traficul de pe autostrada care lega statele între ele, uitându-se la toanele lui schimbătoare.

— Toată lumea se duce-acas, zicea el când se făcea un blocaj la ora de vârf. Toată lumea-i acas-acuma, zicea el mai târziu, când traficul scădea în intensitate.

Soarele apunea acum.

— Apune soarele, spuse Wayne Hoobler.

N-avea idee unde să se ducă. Presupunea, fără să-i pese cine știe cât de chestia asta, că s-ar putea să moară în noaptea aia din cauza expunerii la soare. Nu văzuse niciodată pe cineva mort din cauza expunerii la razele solare, nu fusese amenințat niciodată de o asemenea moarte, căci rareori văzuse lumina soarelui. Știa de moartea prin expunere la razele solare fiindcă glasul subțire și sec ca hârtia de la radioul mic din celula lui le pomenea despre oameni care mureau din când în când din

cauza expunerii la soare.

Îi lipsea glasul ăla subțire și sec ca hârtia, îi lipsea zgomotul ușilor de oțel. Îi lipseau pâinea, tocana și cănila cu lapte și cafea. Îi lipseau partidele când îi regula pe alții-n gură și-n găoază și când alții îl regulau pe el în gură și-n găoază și când și-o lua la labă și când regula vacile din lăptăria pușcăriei. Toate astea făceau parte dintr-o viață sexuală normală pe planetă, după câte știa el.

Iată o piatră de mormânt potrivită pentru Wayne Hoobler când o să moară:

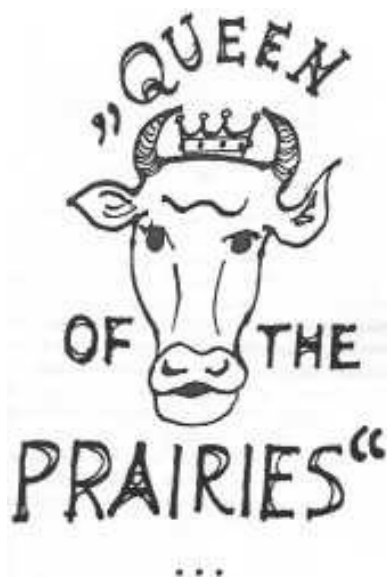
* * *

Lăptăria de la pușcărie aproviziona nu numai pușcăria și spitalul districtului cu lapte și smântână, unt, brânză și înghețată. Își vindea produsele și celor din afară. În marca¹⁵ fabricii nu se pomenea nimic de pușcărie. Iat-o

---

15 Queen of the Prairies - „Regina din prerie” (n.t).

cum arăta:

Wayne nu știa să citească foarte bine. De exemplu, cuvintele „Hawaii” și „havaian” apăreau în combinații cu cuvinte și simboluri mai familiare în anunțuri scrise cu vopsea pe ferestrele sălii de prezentare și pe parbrizele unor mașini la mâna a doua. Wayne încercă să decodifice fonetic misterioasele cuvinte, fără să fie mulțumit de rezultatul obținut.

— Hiii-iu, făcea el. Hiii-iu-aaan.

Și așa mai departe.

* * *

Wayne Hoobler zâmbea acum nu pentru că era fericit, ci pentru că, având așa de puțin de lucru, se gândea c-ar putea foarte bine să-și scoată dinții la vedere. Erau niște dinți nemaipomeniți. Casa de Corecție pentru Adulți de la Shepherdstown era mândră de programul ei stomatologic.

De fapt era un program dentar așa de faimos încât fusese lăudat în revistele medicale și în *Reader's Digest*, care era cea mai cunoscută revistă a planetei pe cale de dispariție. Teoria pe care se baza programul era că mulți foști pușcăriași nu pot sau nu vor să-și găsească de lucru din cauza felului în care arată și că înfățișarea plăcută începea cu dinți frumoși.

Programul era de fapt așa de cunoscut încât polițiștii, chiar și în statele vecine, când găseau un amărât care avea dinți, plombe, punți și alte chestii din astea care costaseră o grămadă de bani, aveau să-l întrebe cu siguranță:

— Ei, băiete... de câți ani stai în Shepherdstown?

* * *

Wayne Hoobler auzi comenzile pe care o ospătăriță i le dădea barmanului din barul hotelului. Wayne o auzi strigând:

— Gilbey's și chinină cu niște coajă de lămâie.

El habar n-avea ce-i aia... sau un Manhattan ori un *brandy* Alexander sau un gin de porumb acidulat.

— Dă-mi un Johnnie Walker Rob Roy, strigă ea, și un Southern Comfort cu gheață și un Bloody Mary cu Wolfschmidt's.

Singurele experiențe pe care Wayne le avusese cu alcoolul fuseseră atunci când băuse niște lichide pentru desfundat chiuvete și când mâncase cremă de ghetă și așa mai departe. Nu se prea dădea-n vânt după alcool.

— Dă-mi un Black and White cu apă, o auzi el pe ospătăriță spunând.

Wayne ar fi trebuit să-și ciulească urechile când a auzit una ca asta. Băutura aia nu era pentru un oarecare. Băutura aia era pentru persoana care-i adusese toate nenorocirile lui Wayne până atunci, care putea să-l omoare sau să-l facă milionar ori să-l trimită înapoi în pușcărie sau să facă ce-i venea lui pe chelie cu Wayne. Băutura aia era pentru mine.

* * *

Venisem la Festivalul de Artă incognito. Eram acolo ca să fiu martor la confruntarea dintre două ființe omenești pe care le creasem eu: Dwayne Hoover și Kilgore

Trout. Nu ardeam de nerăbdare să fiu recunoscut. Ospătărița a aprins felinarul de vânt de pe masa mea. Eu am stins flacăra, ciupind-o cu degetele. Cumpărasem o pereche de ochelari de soare la un hotel Holiday Inn de lângă Ashtabula, statul Ohio, unde mi-am petrecut noaptea dinainte. Îi purtam acum în întuneric. Arătau așa:

Lentilele erau argintate, erau niște oglinzi pentru oricine se uita în direcția aia. Toți cei care voiau să afle cum arătau ochii mei se confruntau cu propria lor imagine. Acolo unde alți oameni din barul hotelului aveau ochi, eu aveam două găuri spre alt univers. Aveam niște scurgeri.

* * *

Pe masă la mine, lângă țigările mele Pall Mall, era un pachet barosan de chibrituri.

Iată care era mesajul de pe pachetul barosan de chibrituri (l-am citit peste o oră și jumătate, când Dwayne o snopea în bătaie pe Francine Pefko):

„E ușor să faci 100 de dolari pe săptămână în timpul liber arătându-le prietenilor tăi pantofii Mason comozi,

care sunt ultima modă. TOATĂ LUMEA alege pantofii Mason cu numeroasele lor calități care te fac să te simți comod! Vă vom trimite GRATUIT truse de făcut bani pentru ca dumneavoastră să puteți să vă vedeți de afacere de acasă. O să vă spunem chiar și cum puteți câștiga pantofi GRATIS ca recompensă pentru că ați făcut comenzi de pe urma cărora a ieșit profit!”

Și așa mai departe.

— Tâmpită carte mai scrii acum, mi-am spus de după *scurgeri*.

— Știu, am zis eu.

— Ți-e frică să nu te sinucizi cum a făcut maică-ta, am spus eu.

— Știu, am spus eu.

* * *

Uitându-mă prin scurgerile mele, acolo în barul hotelului, la lumea pe care o inventasem eu însumi, am scos pe gură cuvântul ăsta: *schizofrenie*.

Sonoritatea și aspectul cuvântului mă fascinau de ani de zile. Pentru mine avea sonoritatea și aspectul unei ființe omenеști care strănută într-o furtună de fulgi de săpun.

N-am știut și nu știu cu siguranță dacă am boala aia. Doar atâta am știut și mai știu încă: mă simt îngrozitor de

inconfortabil fiindcă nu-mi concentrez atenția asupra unor amănunte de viață, de importanță imediată, și fiindcă refuz să cred ce credeau vecinii mei.

* * *

Sunt mai bine acum.

Pe cuvânt de onoare, sunt mai bine acum.

* * *

Cu toate astea am fost într-adevăr bolnav o vreme. Am stat acolo, într-un bar de hotel, pe care-l inventasem eu, și m-am holbat prin scurgeri la o ospătăriță albă de la bar, pe care tot eu o inventasem. Am botezat-o Bonnie MacMahon. Am făcut-o să-i aducă lui Dwayne băutura lui obișnuită, un martini House of Lords cu niște coajă de lămâie. Era o cunoștință veche de-a lui Dwayne. Bărbatu-său era gardian la Aripa Celor care. Se Fac Vinovați de Agresiuni Sexuale a Casei de Corecție pentru Adulți. Bonnie trebuia să lucreze ca ospătăriță fiindcă bărbatu-său pierduse toți banii pe care-i strânseseră amândoi investindu-i într-o spălătorie de mașini la Shepherdstown.

Dwayne le spusese să nu facă una ca asta. Iată cum i-a cunoscut Dwayne pe ea și pe bărbatu-său, Ralph:

cumpăraseră de la el nouă mașini Pontiac în ultimii șaisprezece ani.

— Suntem o familie Pontiac, ziceau ei.

Bonnie făcu o glumă acum când îi servea martini-ul. Făcea aceeași glumă când servea pe oricine cu un martini.

— Micul dejun al campionilor, zise ea.

* * *

Expresia „Micul dejun al campionilor” este o marcă înregistrată a General Mills, Inc. pentru niște cereale care se mănâncă la micul dejun. Prin folosirea expresiei identice drept titlu al acestei cărți, dar și peste tot în carte, nu am intenționat să scot în evidență vreun fel de asociere cu General Mills sau sponsorizare din partea companiei, nici să discreditez produsele lor minunate.

* * *

Dwayne spera că unii dintre distinșii invitați la Festivalul de Artă, care stăteau cu toții la hotelul Holiday Inn, o să vină în barul hotelului. Dacă se putea, voia să discute cu ei ca să descopere dacă dețineau niște adevăruri despre viață, pe care el nu le mai auzise niciodată până atunci. Iată ce spera c-ar putea face noile

adevăruri pentru el: să-i dea posibilitatea să râdă când era la ananghie, să-și ducă viața mai departe și să nu intre în Aripa de Nord a spitalului din districtul Midland, care era pentru nebuni.

În timp ce aștepta să apară vreun artist, se consolă cu singura creație artistică de o oarecare adâncime și mister pe care-o avea în cap. Era o poezie pe care fusese obligat s-o învețe pe de rost când era în clasa a zecea la Liceul „Sugar Creek”, liceul de elită pentru albi pe vremea aia. Liceul „Sugar Creek” era acum un liceu pentru cioroi. Iată poezia:

Degetul mișcător scrie; și, după ce-a scris.

*Se mișcă mai departe: nici toată Pietatea voastră,
nici Spiritul*

*N-au să-l ispitească să șteargă o jumătate de Vers,
Nici toate Lacrimile voastre n-or să taie un singur
Cuvânt.*¹⁶

Ce mai poezie!

* * *

Și Dwayne era așa de deschis la sugestiile noi despre înțelesul vieții, încât era ușor de hipnotizat. Așa că,

---

¹⁶ Versuri din Rubayatele lui Omar Khayyâm, traduse după versiunea în engleză a lui Edward Fitzgerald.

uitându-se în paharul lui cu martini, cădea în transă din cauza puzderiei de ochi care clipeau pe suprafața băuturii. Ochii erau bobite de ulei de lămâie.

Dwayne n-a fost pe fază când doi distinși invitați la Festivalul de Artă au intrat și s-au așezat pe niște scaune de la bar, lângă pianul lui Bunny. Erau albi. Erau Beatrice Keedsler, autoarea de romane gotice, și Rabo Karabekian, pictorul minimalist.

Pianul lui Bunny, un pui de pian cu coadă Steinway, era blindat cu plăci Formica de culoarea dovleacului și înconjurat de taburete înalte pentru bar. Se putea mânca și bea pe pian. Cu un an în urmă, de Ziua Recunoștinței, unei familii formate din unsprezece persoane i se servise cina de Ziua Recunoștinței pe pian. Bunny a cântat.

* * *

— Asta trebuie să fie găoaza universului, spuse Rabo Karabekian, pictorul minimalist.

Beatrice Keedsler, autoarea de romane gotice, crescuse în Midland City.

— M-am făcut ca o stană de piatră când a fost vorba să vin acasă după toți anii ăștia, îi spuse ea lui Karabekian.

— Americanilor le e întotdeauna frică să vin-acasă, zise Karabekian, și pe bună dreptate, îndrăznesc să spun.

— Dreptate aveau, zise Beatrice, dar nu mai au. Trecutul a devenit inofensiv. Acum i-aș spune oricărui american care-și ia picioarele la spinare: „Bineînțeles că poți să te duci iar acasă și ori de câte ori ai chef. E doar un motel!”

* * *

Circulația pe banda din partea apuseană a autostrăzii care leagă statele între ele s-a oprit la un kilometru spre răsărit de noul hotel Holiday Inn – din cauza unui accident mortal la ieșirea 10A. Șoferii și pasagerii ieșiseră din mașini, ca să-și dezmorească picioarele și să afle, dacă se putea, ce nenorocire îi aștepta.

Kilgore Trout era printre cei care ieșiră. Află de la ceilalți că la noul Holiday Inn se putea ajunge ușor pe jos. Așa că-și strânse pachetele de pe locul din față din Galaxie. Îi mulțumi șoferului, pe care uitase cum îl cheamă, și-o porni anevoie la drum.

Se apucă, de asemenea, să-și pună laolaltă un sistem de idei potrivite pentru misiunea lui restrânsă de la Midland City, adică să le arate provincialilor, oameni care se dădeau în vânt să ridice creativitatea în slăvi, un posibil creator care dăduse chix după chix. Se opri ca să se

privească în oglinda retrovizoare, în scurgerea retrovizoare, a unui camion blocat în trafic. Cabina trăgea după ea două remorci în loc de una. Iată mesajul pe care proprietarii camionului¹⁷ socoteau că trebuie să-l strige ființelor omenești oriunde se ducea camionul lor:

Imaginea lui Trout în scurgere era șocantă, așa cum sperase el c-o să fie. Nu se spălase după bătaia pe care-o mâncase de la Banda de pe Pluto, așa că avea sânge închegat pe lobul de la o ureche și mai avea și sub nara stângă. Avea rahat de câine pe umărul de la haină. Căzuse în rahat de câine pe terenul de handbal de sub Podul Queensboro după jaf.

Printr-o incredibilă coincidență, rahatul ăla venea de la nenorocitul de ogar al unei fete pe care o știam.

* * *

Fata cu ogarul era asistenta celui care răspundea de

---

¹⁷ *Peerless*, inscripția de pe camion, înseamnă „neasemuit” (n.t.).

lumini într-o comedie muzicală despre istoria americană și-l ținea pe amărâtul ăla de ogar, pe care-l chema Lancer, într-un apartament cu o singură cameră ce avea patru metri în lățime și opt metri în lungime și era la șase grupuri de trepte deasupra nivelului străzii. Toată viața câinelui ăstuia era dedicată golirii excrementelor proprii la timpul și locul potrivit. Erau două locuri potrivite unde se putea face treaba asta: în rigola din fața ușii, care era cu șaptezeci și două de trepte mai jos, în vâjâitul circulației de-acolo sau într-o tavă de băgat la cuptor, pe care stăpână-sa o ținea în fața frigiderului marca Westinghouse.

Lancer avea un creier foarte mic, dar trebuie să fi bănuțit din când în când, la fel cum bănuia și Dwayne Hoover, că undeva se făcuse o greșeală îngrozitoare.

* * *

Trout mergea anevoie mai departe. Era străin într-o regiune străină. Pentru pelerinajul pe care-l făcea era recompensat cu o nouă înțelepciune, la care n-ar fi ajuns dac-ar fi rămas în subsolul lui din Cohoes. Află răspunsul la o întrebare pe care multe ființe omenești și-o puneau cu disperare: „Ce blochează circulația pe banda din partea apuseană a tronsonului din Midland City de pe autostrada care leagă statele între ele?”

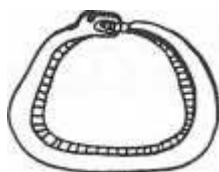
Lui Kilgore Trout i se luă ceața de pe ochi. Văzu explicația: o mașină care transporta lapte „Queen of the Prairies” era răsturnată pe o parte, blocând traficul. Fusese lovită de un Chevrolet feroce, cu două uși, fabricat în 1971, model Caprice. Chevroletul sărise peste linia despărțitoare din mijloc. Pasagerul din Chevrolet nu-și pusese centura de siguranță. Fusese proiectat chiar prin parbrizul din sticlă incasabilă. Acuma zăcea mort în albia de beton în care era Sugar Creek. Șoferul de pe Chevrolet era și el mort. Fusese străpuns de axul volanului.

Din pasagerul de pe Chevrolet curgea sânge, așa mort cum zăcea el în Sugar Creek. Mașina care transporta lapte sângera lapte. Laptele și sângele aveau să fie adăugate la compoziția împutitelor de mingi de ping-pong care se fabricau în măruntaiele Peșterii Miracolului Sacru.

Eram pe picior de egalitate cu Creatorul Universului acolo, în întunericul barului de la hotel. Am micșorat universul, făcându-l exact cât o minge de un an-lumină în diametru. L-am făcut să sară-n aer. L-am făcut să se mprăstie din nou.

Puneți-mi o-ntrebare, orice întrebare. Ce vârstă are universul? Are o jumătate de secundă. Dar jumătatea aia de secundă ține de un cvintilion de ani. Cine l-a făcut? Nu l-a făcut nimeni. A fost dintotdeauna aici.

Ce e timpul? E un șarpe care-și mănâncă în felul ăsta coada:

Ăsta e șarpele ce s-a descolăcit destul de mult ca să-i dea Evei mărul, care arăta așa:

Ce era mărul pe care l-au mâncat Eva și Adam? Era Creatorul Universului.

Și așa mai departe.

Simbolurile pot fi atât de frumoase, uneori.

* * *

Ascultați aici:

Ospătărița mi-a mai adus ceva de băut. A vrut să-mi aprindă felinarul de vânt. N-am lăsat-o.

— Vedeți ceva pe întuneric cu ochelarii de soare? mă întrebă ea.

— Spectacolul cel mare e în cap la mine, am spus.

— A, făcu ea.

— Pot să ghicesc norocul, am zis eu. Vrei să ți-l ghicesc?

— Nu acum, spuse ea.

Apoi se duse înapoi la bar și discută ceva cu barmanul despre mine, așa cred. Barmanul aruncă câteva priviri pline de îngrijorare în direcția unde eram eu. Tot ce putea să vadă erau scurgerile care-mi acopereau ochii. Nu mi-am făcut probleme când m-a rugat să părăsesc localul. La urma urmelor, eu îl făcusem pe el. I-am dat un nume: Harold Newcomb Wilbur. I-am dat Steaua de Argint,

Stea de Bronz, Medalia Soldatului, Medalia pentru Comportare Meritorie și o Inimă Liliachie cu două Mănunchiuri de Frunze de Stejar, care l-au transformat în al doilea veteran din Midland City din punctul de vedere al numărului de decorații. I-am pus toate medaliile sub batiste într-un sertar de la masa de toaletă.

A câștigat toate medaliile alea în al Doilea Război Mondial, care a fost pus la cale de roboți, în așa fel încât Dwayne Hoover să poată avea de bunăvoie o reacție la un asemenea holocaust. Războiul era așa o extravaganță, încât de-abia dacă se găsea vreun robot pe undeva care să nu fi jucat vreun rol în chestia asta. Harold Newcomb Wilbur a primit medaliile pentru c-a omorât japonezi, care erau roboți galbeni. Foloseau orezul drept combustibil.

Și se holba mai departe la mine, deși voiam să-l opresc acum. Iată cum stătea treaba cu frâul în care țineam personajele create de mine: le puteam dirija mișcările doar cu aproximație, fiindcă erau animale atât de mari. Aveam de învins inerția. Nu era ca și cum eram legat de ele cu fire de oțel. Era mai mult ca și cum eram legat de ele cu niște benzi de cauciuc vechi.

Așa c-am făcut telefonul verde din fundul *barului să sune*. *Harold Newcomb Wilbur* răspunse, dar nu-și luă ochii de la mine. A trebuit să mă gândesc repede la cine era la celălalt capăt al firului. L-am pus la celălalt capăt pe

primul veteran din Midland City din punctul de vedere al numărului de decorații. Avea un penis de o mie trei sute de kilometri lungime și trei sute patruzeci de kilometri în diametru, dar practic era cu totul în cea de-a patra dimensiune. Și-a câștigat medaliile în războiul din Vietnam. Luptase și cu roboți galbeni, care funcționau pe bază de orez.

— Barul hotelului, spuse Harold Newcomb Wilbur.

— Tu ești Hal?

— Da?

— Ned Lingamon la telefon.

— Am treabă.

— Nu-nchide. M-au prins sticleții și m-au băgat la pușcărie. M-au lăsat să dau doar un telefon, așa că te-am sunat pe tine.

— De ce pe mine?

— Ești singurul prieten care mi-a mai rămas.

— De ce te-au băgat la pârnaie?

— Zic că mi-am omorât fetița.

Și așa mai departe.

Omul ăsta, care era alb, avea toate medaliile pe care le avea Harold Newcomb Wilbur, plus cea mai înaltă decorație pentru eroism pe care putea s-o primească un soldat american și care arăta așa:

Acum comisese cea mai josnică crimă pe care-o putea comite un american, anume să-și omoare propria fetiță. O chema Cynthia Anne și cu siguranță n-a trăit foarte mult înainte să moară din nou. Și-a găsit moartea fiindcă a plâns întruna. Nu voia să tacă nici în ruptul capului.

Mai întâi și-a alungat mama, care avea șaptesprezece ani, cu toate pretențiile ei, și pe urmă a omorât-o taică-său.

Și așa mai departe.

* * *

Cât despre norocul pe care i l-aș fi putut ghici ospătăriței, iată ce spunea: „O să fii trasă pe sfoară de exterminatorii de termite și nici măcar n-o să-ți dai seama.

O să-ți cumperi anvelope radiale cu curele de transmisie din oțel pentru roțile din față de la mașină. Un motociclist pe nume Headley Thomas o să-ți omoare pisica și-ai să-ți iei altă pisică. Arthur, fratele tău din Atlanta, o să găsească unsprezece dolari într-un taxi”.

* * *

Aș fi putut să-i ghicesc norocul și lui Bunny Hoover: „Taică-tău o să se îmbolnăvească foarte tare și tu ai să reacționezi așa de grotesc încât o să se pună problema să te bage și pe tine la spitalul de nebuni. O să faci scene în sala de așteptare a spitalului și-ai să le spui doctorilor și surorilor că tu ești de vină pentru boala lui taică-tău. O să te învinovățești pentru c-ai încercat atâția ani în șir să-l ucizi cu ură. O să-ți canalizezi ura în altă parte. O s-o urăști pe maică-ta”.

Și așa mai departe.

Și l-am făcut pe Wayne Hoobler, fostul pușcăriaș negru, să stea posomorât printre lăzile de gunoi de la ușa din spate a hotelului și să se uite la banii pe care-i primise în dimineața aia la poarta închisorii. N-avea altceva de făcut.

Se apucă să studieze piramida cu ochiul aprins din vârful. Tare-ar fi vrut să aibă și alte informații despre

piramidă și despre ochi. Erau atâtea de-nvățat!

Wayne nu știa nici măcar că Pământul se-nvârte în jurul Soarelui. Credea că Soarele se-nvârte în jurul Pământului fiindcă, fără discuție, așa părea.

Un camion trecu sfârâind pe autostrada care lega statele între ele. Lui Wayne i se păru că țipă de durere fiindcă omul nostru citi fonetic mesajul de pe partea laterală a camionului. Mesajul îi spunea lui Wayne că vehiculul în chestiune agoniza ducând lucruri de colo colo. Iată mesajul și Wayne îl citi cu glas tare¹⁸:

* * *

Iată ce-avea să i se-ntâmples lui Wayne în vreo patru zile... fiindcă așa am vrut eu să i se-ntâmples: Era ridicat și interogat de polițiști din cauza purtării lui dubioase de la poarta din spate a Barrytron Ltd., care era implicată într-o activitate supersecretă de fabricare a armelor. La început au crezut că s-ar putea să facă pe prostul și neștiutorul, că s-ar putea, de fapt, să fie vreun spion șmecher de-al

---

¹⁸ Joc de cuvinte intraductibil bazat pe omofonia dintre numele propriu „Hertz” și sintagma “It hurts”, care înseamnă „Doare” (n.t.).

comuniștilor.

O verificare a amprentelor lui digitale și a minunatei lucrări pe care o avea în gură a dovedit că era cine zicea că e. Dar mai era ceva ce trebuia explicat: ce făcea cu o legitimație de membru al Playboy Club of America pe numele de Paulo di Capistrano? O găsisese într-o ladă de gunoi în dos la Holiday Inn.

Și așa mai departe.

* * *

Și-acum a venit timpul să-i fac pe Rabo Karabekian, pictorul minimalist, și pe Beatrice Keedsler, romanciera, să spună și să mai facă ceva de dragul cărții ăsteia. Nu voiam să-i sperii holbându-mă la ei pe când îi acționam din butoane, așa că m-am prefăcut că sunt cufundat în niște desene pe care le făceam cu degetul ud pe masa la care stăteam.

Am desenat simbolul pământenilor pentru „nimicnicie”, care era ăsta:

Am desenat simbolul pământenilor pentru „tot”, care

era ăsta:

Dwayne Hoover și Wayne Hoobler îl știau pe primul, dar nu pe al doilea. Și acum am desenat un simbol într-o ceață ce dispărea, care îi era groaznic de cunoscut lui Dwayne, dar nu lui Wayne. Iată-l:

DRĂNO

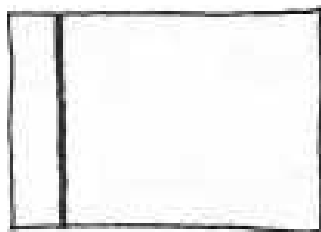
Și acum am desenat un simbol al cărui înțeles Dwayne îl știuse vreme de câțiva ani la școală, un înțeles care îi scăpase de atunci încolo. Lui Dwayne simbolul i s-ar fi părut un capăt de masă într-o sală de mese de la pușcărie. Reprezenta raportul dintre circumferința unui cerc și diametrul lui. Raportul ăsta putea fi exprimat și ca un număr și chiar când Dwayne, Wayne, Karabekian și Beatrice Keedsler și noi toți ceilalți ne-am dus pe la treburile noastre, oamenii de știință de pe Pământ transmiteau monoton prin radio numărul ăla în cosmos. Ideea era să arătăm altor planete locuite, în caz că ascultau, cât de inteligenți eram noi. Chinuiserăm cercurile până când au scăpat și ne-au spus simbolul ăsta din viața lor secretă:

* * *

Și mi-am făcut o copie invizibilă pe masa mea acoperită cu plăci Formica după o pictură de Rabo Karabekian, intitulată „Ispitirea Sfântului Anton”. Copia mea era pictura amintită în miniatură și nu era colorată, dar prinsesem și spiritul și forma picturii. Iată ce-am desenat:

Originalul avea șase metri lățime și cinci metri înălțime. Fondul era avocado havaian, o vopsea verde de dat pe pereți, care era făcută de O'Hara Paint and Varnish Company din Hellertown, statul Pennsylvania. Dunga verticală era o bandă reflectorizantă de un portocaliu fluorescent. Era cea mai scumpă operă de artă dacă nu punem la socoteală clădirile și pietrele de mormânt și dacă

nu punem la socoteală nici statuia lui Abraham Lincoln din fața vechiului liceu pentru cioroi.

A fost un adevărat scandal cât a costat pictura. A fost prima achiziție pentru colecția permanentă a Centrului Memorial pentru Arte „Mildred Barry”. Fred T. Barry, președintele consiliului de administrație de la Barrytron Ltd., scosese cincizeci de mii de dolari din propriul lui buzunar pentru tabloul ăsta.

Midland City era teribil de revoltat. La fel și eu.

Și Beatrice Keedsler era revoltată, dar își păstra indignarea pentru ea însăși, stând acolo la pianul bar cu Karabekian. Karabekian, care era îmbrăcat cu un tricou cu poza lui Beethoven pe el, știa că e înconjurat de oameni care-l urau pentru că făcea așa de mulți bani și muncea așa de puțin. Pe el îl amuza chestia asta.

Ca toți ceilalți din barul hotelului, își încețoșa creierul cu alcool. Era o substanță produsă de o făptură minusculă care se numea drojdie sau ferment. Agenții de fermentație mâncau zahăr și scoteau alcool pe partea cealaltă. Își luau singuri viața distrugându-și propriul mediu înconjurător cu rahat de ferment.

* * *

Kilgore Trout a scris odată o povestire care era un

dialog între două bucăți de drojdie. Discutau despre eventualele scopuri ale vieții în timp ce mâncau zahăr și se sufocau în excrementele proprii. Din cauza inteligenței lor limitate n-au ajuns niciodată nici măcar să bănuiască faptul că făceau șampanie.

* * *

Așa c-am pus-o pe Beatrice Keedsler să-i spună lui Rabo Karabekian acolo, la pianul bar:

— E-o mărturisire-ngrozitoare, dar eu nici nu știu măcar cine-a fost Sfântul Anton. Cine-a fost și de ce-ar fi vrut cineva să-l ispitească?

— Nu știu și mi-ar displăcea profund să aflu, zise Karabekian.

— N-ai nevoie de adevăr? zise Beatrice.

— Știi ce-i adevărul? o întrebă Karabekian. E-o nebunie în care crede vecinul meu. Dacă vreau să mămprietenesc cu el, îl întreb ce crede. El îmi spune, iar eu îi zic: „Da, da... nu-i ăsta adevărul?”

* * *

N-aveam niciun pic de respect nici pentru creația pictorului, nici a romancierei. Credeam că, folosindu-și

picturile lui fără noimă, Karabekian intrase într-o conspirație cu niște milionari ca să-i facă pe săraci să se simtă proști. Credeam că Beatrice Keedsler se-nhăitase cu alți povestitori demodați ca să-i facă pe oameni să creadă că-n viață sunt personaje principale, personaje secundare, amănunte importante, amănunte lipsite de importanță, că erau lecții care trebuiau învățate, examene de trecut și că viața asta avea un început, un mijloc și un sfârșit.

Când mă apropiam de cincizeci de ani, hotărârile idioate luate de concetățenii mei mă-nfuriaseră și mă băgaseră-ntr-o ceață din ce în ce mai groasă. Și pe urmă m-a apucat brusc mila de ei fiindcă înțelegeam cât de nevinovați și de firești erau în comportamentul lor așa de abominabil, care avea asemenea rezultate abominabile: se dădeau peste cap să ducă o viață la fel ca oamenii născociți dintr-o carte cu povestiri. Din motivul ăsta americanii se-mpușcau atât de des: era un procedeu literar la îndemâna oricui pentru a termina povestiri și cărți.

Oare de ce așa de mulți americani erau tratați de propriile lor guverne de parcă viața lor putea fi aruncată la coș precum șervețelele cu care te ștergi pe față? Căci așa îi tratau de obicei autorii pe cei cu roluri mititele în poveștile lor născocite.

Și așa mai departe.

Cum mi-am dat seama ce-i făcea pe americani o

națiune atât de periculoasă și nefericită, care n-avea nimic în comun cu viața adevărată, m-am hotărât să mă abțin de la a mai spune povestiri. O să scriu despre viața adevărată. Fiecare persoană o să fie la fel de importantă ca oricare alta. Toate faptele vor avea aceeași greutate. Nimic n-o să fie omis. Să facă alții ordine în haos. În loc de asta, eu o să fac haos în ordine, ceea ce cred că am și făcut.

Dacă toți scriitorii ar vrea să facă asta, atunci poate că cetățenii care nu lucrează în domeniul literaturii vor înțelege că nu există ordine în lumea din jurul nostru, că, în loc de asta, trebuie să ne adaptăm la cerințele haosului.

E greu să te adaptezi la cerințele haosului, dar nu imposibil. Eu sunt dovada clară: nu e imposibil.

* * *

Adaptându-mă la haos acolo, în barul hotelului, acum o făceam pe Bonnie MacMahon, care era la fel de importantă ca oricine altcineva din univers, să le aducă mai multe excremente de ferment lui Beatrice Keedsler și Karabekian. Băutura lui Karabekian era un martini sec Beefeater, cu o bucățică de coajă de lămâie, așa că Bonnie îi spuse:

— Micul dejun al campionilor.

— Tot asta ai spus și când mi-ai adus primul martini,

zise Karabekian.

— Spun chestia asta de câte ori dau cuiva un martini, zise Bonnie.

— Da' nu-i obositor? întrebă Karabekian. Sau poate din cauza asta face lumea orașe în locuri uitate de Dumnezeu cum e ăsta... ca să poată face întruna și aceleași bancuri, până când îngerul luminos al morții le înfundă gura cu cenușă.

— Eu doar încerc să-nveselesc lumea, spuse Bonnie. Dacă-i o crimă, eu habar n-am avut pân-acuma... N-o să mai spun de-acum încolo. Scuzați-mă. N-am vrut să vă jignesc.

Bonnie îl detesta pe Karabekian, dar era toată numai lapte și miere cu el. Politica ei era să nu-și arate niciodată supărarea, indiferent care-ar fi fost motivul, acolo, în barul hotelului. Cea mai mare parte a venitului ei provenea din bacșișuri și calea de a primi bacșișuri mari era să zâmbească, să zâmbească și iar să zâmbească indiferent ce s-ar fi întâmplat. Acuma Bonnie avea doar două scopuri în viață. Plănuia să recupereze toți banii pe care-i pierduse bărbatu-său cu spălătoria de mașini de la Shepherdstown și murea de nerăbdare să aibă anvelope radiale cu curele de transmisie din oțel pentru roțile din față de la mașina ei.

În vremea asta bărbatu-său stătea acasă, se uita le

niște jucători profesioniști de golf și se dădea-n vânt după excremente de ferment.

* * *

Sfântul Anton a fost din întâmplare un egiptean care a fondat prima mănăstire, un loc unde oamenii puteau trăi simplu și se puteau adesea ruga la Creatorul Universului fără a fi tulburați de ambiție și sex și excremente de ferment. În tinerețe Sfântul Anton însuși a vândut tot ce avea și s-a dus în pustie, unde a trăit singur douăzeci de ani.

În timpul anilor ăloră de singurătate absolută a fost adesea ispitit de viziuni despre viața minunată pe care ar fi putut-o avea, cu mâncare, bărbați, femei, copii, piață și așa mai departe.

Biograful lui a fost alt egiptean, Sfântul Atanasie, ale cărui teorii despre Sfânta Treime, despre întruparea lui Hristos și despre caracterul divin al Sfântului Duh, puse în circulație la trei sute de ani după uciderea lui Hristos, erau considerate valabile chiar și pe vremea lui Dwayne Hoover.

Liceul catolic din Midland City fusese de fapt botezat în cinstea Sfântului Atanasie. La început fusese botezat în cinstea Sfântului Cristofor, dar pe urmă Papa, care era capul bisericilor catolice de peste tot, a anunțat că

probabil nici nu existase vreun Sfânt Cristofor, așa că lumea să nu-l mai cinstească.

* * *

Un spălător de vase negru ieși din bucătăria hotelului ca să fumeze un Pall Mall și să ia o gură de aer. Avea o insignă mare pe tricoul plin de sudoare, pe care scria:

Peste tot prin hotel se găseau holuri cu asemenea insigne pentru ca toată lumea să se servească și spălătorul de vase luase una dintr-un spirit de nestatornicie. Nu-l interesau operele de artă, în afară de cele ieftine și simple, care n-aveau viață lungă. Îl chema Eldon Robbins și avea un penis de douăzeci și doi de centimetri lungime și cinci centimetri în diametru.

Eldon Robbins petrecuse și el o vreme la Casa de Corecție pentru Adulți, așa că i-a fost ușor să-l recunoască

pe Wayne Hoobler, care era printre lăzile de gunoi de-acolo, de-afară, drept un nou pușcăriaș eliberat.

— Bine-ai venit în lumea adevărată, frate, îi spuse el lui Wayne cu blândețe și drăgălășenie prefăcută. Când ai mâncat ultima dată? În dimineața asta?

Wayne recunoscă timid că ăsta era adevărul. Așa că Eldon îl duse prin bucătărie la o masă lungă unde mâncau oamenii de la bucătărie.

Acolo era un televizor, care era deschis și care-i arătă lui Wayne decapitarea Reginei Maria a Scoției. Toată lumea era gătită la țol festiv și Maria își pusese capul pe butuc de bunăvoie și nesilită de nimeni.

Eldon aranjă ca Wayne să mănânce pe gratis o friptură cu piure de cartofi și sos și orice mai voia el, toate astea făcute de alți negri de la bucătărie. Pe masă era un castron cu insigne pentru Festivalul de Artă și Eldon îl făcu pe Wayne să-și pună una înaintea să se-apuce de mâncat.

— S-o porți mereu și nu poate să ți se-ntâmples nimic rău, îi spuse el lui Wayne cu seriozitate.

* * *

Eldon îi arătă lui Wayne o gaură pe care oamenii de la bucătărie o sfredeliseră în peretele ce-i despărțea de barul hotelului.

— Când îți vine să-ți iei lumea-n cap d-atâta uitat la televizor, îi zise el, poți să te uiți la animalele dă la grădina zoologică.

Eldon se uită și el prin gaură și-i spuse lui Wayne că era la pian unu dă-i plătiseră cincizeci dă mii dă dolari ca să lipeasc-o bucată dă bandă galbenă p-o bucată dă pânză verde. Ținu morțiș ca Wayne să se uite bine la Karabekian. Wayne se supuse.

Dar după câteva secunde ar fi vrut să plece de la gaura cu pricina, căci nu avea destule informații esențiale ca să-nțeleagă cât de cât ce se petrecea în barul hotelului. De exemplu, lumânările îl băgau în ceață. Credea că se tăiasc curentul pe-acolo și că se dusesse careva să schimbe-o siguranță. Și habar n-avea ce era cu costumul lui Bonnie MacMahon, care era format din cizme albe de cowboy, ciorapi negri de plasă cu jartiere stacojii ce se vedeau foarte bine pe o bucățică de coapsă goală și un soi de costum de baie mulat pe corp, cu paiete și un pampon de bumbac roz prins cu ace la spate.

Bonnie era cu spatele la Wayne așa că omul nostru nu putea să vadă că ea avea ochelari trifocali, ortogonali, fără ramă și că era o femeie de patruzeci și doi de ani cu chip de cal. Nu putea să vadă nici faptul că femeia zâmbea, zâmbea și iar zâmbea, indiferent cât de tare o insulta Karabekian. Totuși putea să citească de pe buzele lui

Karabekian. Se pricepea la citit de pe buze ca oricare om ce petrecuse un timp oarecare la Shepherdstown. Legea tăcerii era aplicată cu severitate pe coridoare și-n sălile de masă de la Shepherdstown.

* * *

Iată ce-i spunea Karabekian lui Bonnie, făcând cu mâna spre Beatrice Keedsler:

— Această distinsă doamnă este o povestitoare renumită și, pe deasupra, s-a născut și-a crescut în zona acestui nod de cale ferată. N-ai putea să-i spui niște povești adevărate, mai recente, despre locul ei de baștină?

— Da' eu habar n-am, zise Bonnie.

— Ei, las-o-ncolo de treabă, spuse Karabekian. Fiecare ființă omenească din încăperea asta trebuie să fie demnă de-un mare roman, făcu el, arătând cu degetul spre Dwayne Hoover. Care-i povestea vieții omului ăluia?

Bonnie se limită să spună doar povestea câinelui lui Dwayne, Sparky, care nu putea să dea din coadă.

— Așa că trebuie să se lupte mereu, spuse ea.

— Minunat, zise Karabekian, întorcându-se spre Beatrice. Sunt sigur că poți folosi chestia asta undeva.

— De fapt, chiar pot, spuse Beatrice. E-un amănunt încântător.

— Cu cât sunt mai multe amănunte, cu atât e mai bine, zise Karabekian. Slavă Domnului că sunt romancierii pe lumea asta. Slavă Domnului că sunt oameni care vor să pună totul pe hârtie. Altfel, s-ar uita o grămadă de lucruri! zise el, cerșindu-i lui Bonnie și alte povestiri adevărate.

Bonnie se lăsă dusă de entuziasmul lui și prinse puteri când auzi că Beatrice Keedsler avea într-adevăr nevoie de povestiri adevărate pentru cărțile pe care le scria.

— Păi... zise ea, v-ar interesa, mai mult sau mai puțin, partea din Midland City dinspre Shepherdstown?

— Bineînțeles, spuse Karabekian, care n-auzise niciodată de Shepherdstown. Ce-ar fi Midland City fără Shepherdstown? Și ce-ar fi Shepherdstown fără Midland City?

— Păi... zise Bonnie, gândindu-se la o poveste care-ar fi bună de spus cu adevărat, bărbatu-meu e gardian la Casa de Corecție pentru Adulți din Shepherdstown și trebuia să le țină de urât celor care-aveau să fie executați pe scaunul electric... pe vremea când, una, două, făceau execuții pe scaunul electric. Juca cărți cu ei, le citea cu voce tare fragmente din Biblie sau făcea ce voiau ei să facă și-a trebuit să-i țină de urât unui alb pe care-l chema Leroy Joyce.

În timp ce vorbea, costumul lui Bonnie avea o

strălucire slabă, dubioasă și ciudată. Asta fiindcă hainele îi erau impregnate din gros cu chimicale fluorescente. În aceeași situație era și jacheta barmanului. La fel și măștile africane de pe pereți. Chimicalele străluceau ca niște firme luminoase când trecea curentul prin luminile ultraviolete din tavan. Luminile nu erau aprinse acum. Barmanul le aprindea haotic, când îi venea lui pe chelie, ca să le facă mușteriiilor o surpriză încântătoare ce-i lăsa în ceață.

Energia pentru lumini și pentru tot ce ținea de electricitate la Midland City era, din întâmplare, generată de cărbunii scoși din exploatările de suprafață din Virginia de Vest, pe unde Kilgore Trout trecuse nu cu multe ore în urmă.

* * *

— Leroy Joyce era așa de prost, mai spuse Bonnie, că nici cărți nu știa să joace. Nu era-n stare să-nțeleagă Biblia. Abia dacă putea să scoată câteva vorbe. A mâncat pentru ultima oară și pe urmă a stat liniștit pe scaun. Trebuia să fie executat pe scaunul electric pentru viol. Așa că bărbatu-meu s-a așezat pe un scaun pe coridor în fața celulei și s-a pus să citească de unu singur. L-a auzit pe Leroy că se mișcă prin celulă, da nu și-a făcut probleme. Și pe urmă Leroy a lovit cu cana-n gratii. Bărbatu-meu a

crezut că Leroy mai voia niște cafea. Așa că s-a sculat și s-a dus să ia cana. Leroy zâmbea ca și cum totul era în ordine acum. La urma urmei nu mai trebuia să meargă la scaunul electric, își tăiasse chestia aia... și-o pusese în cană.

* * *

Cartea asta e născocită, dar povestea pe care am pus-o pe Bonnie s-o spună s-a-ntâmplat de fapt în realitate, în casa morții dintr-un penitenciar din Arkansas.

Cât despre câinele lui Dwayne Hoover, Sparky, care nu putea să dea din coadă: Sparky este făcut după modelul unui câine pe care-l are fratele meu și care trebuie să se bată tot timpul fiindcă nu poate să dea din coadă, într-adevăr există un asemenea câine.

* * *

Rabo Karabekian o rugă pe Bonnie MacMahon să-i spună ceva despre adolescența de pe coperta programului de la Festivalul de Artă. Era singura ființă omenească de faimă internațională din Midland City: Mary Alice Miller, campioana mondială la 200 m bras. N-avea decât cincisprezece ani, zicea Bonnie.

Mary Alice era și regina Festivalului de Artă. Pe

coperta programului apărea într-un costum de baie alb, cu medalia olimpică de aur atârnată de gât. Medalia arăta așa:

Mary Alice zâmbea la un tablou al Sfântului Sebastian de pictorul spaniol El Greco. Fusese împrumutat festivalului de Eliot Rosewater, protectorul lui Kilgore Trout. Sfântul Sebastian a fost un soldat roman care trăise cu o mie șapte sute de ani înainte de mine și de Mary Alice Miller, înainte de Wayne și de Dwayne și de noi toți ceilalți. Se făcuse creștin în secret când creștinismul era interzis prin lege.

Și cineva îl turnase. Împăratul Diocletian i-a pus pe arcași să tragă-n el. Tabloul la care Mary Alice zâmbea cu o asemenea fericire lipsită total de orice tentă critică înfățișa o ființă omenească care era atât de plină de săgeți încât arăta ca un porc spinos.

Ceva ce, din întâmplare, aproape nimeni nu știa despre Sfântul Sebastian, căci pictorilor le plăcea să bage

așa de multe săgeți în el, era faptul că a supraviețuit incidentului. De fapt s-a făcut bine.

Umbla prin Roma preaslăvind creștinismul și făcându-l albie de porci pe împărat, așa c-a fost condamnat la moarte a doua oară. L-au bătut cu ciomegele până l-au omorât.

Și așa mai departe.

Și Bonnie MacMahon le-a spus lui Beatrice și lui Karabekian că tatăl lui Mary Alice, care era în comisia de eliberare a pușcăriașilor de la Shepherdstown, o-nvățase pe Mary Alice să înoate când avea opt luni și c-o obligase să înoate cel puțin patru ore pe zi, în fiecare zi, de când avea trei ani.

Rabo Karabekian a întors chestiunea asta pe toate părțile și pe urmă a zis cu glas tare, așa că l-a auzit o grămadă de lume.

— Ce fel de bărbat și-ar transforma fata într-un motor cu propulsie?

* * *

Și-acuma vine apogeul spiritual al cărții ăsteia, căci exact în punctul ăsta eu, autorul, sufăr o schimbare bruscă din cauza tuturor lucrurilor pe care le-am făcut pân-acum. Iată de ce a trebuit să mă duc la Midland City: ca să mă

nasc din nou. Și haosul a anunțat că era pe punctul de a mă face să mă nasc din nou punând cuvintele astea în gura lui Rabo Karabekian: „Ce fel de bărbat și-ar transforma fata într-un motor cu propulsie?”

O asemenea remarcă neînsemnată putea să aibă asemenea consecințe devastatoare fiindcă matricea spirituală a barului de la hotel era în ceea ce eu mă hotărâsem să numesc o stare preseismică. Forțe înspăimântătoare acționau asupra sufletelor noastre, dar nu puteau face mare lucru fiindcă se echilibrău una pe alta atât de frumos.

Dar atunci veni picătura care umplu paharul. O forță căpătase un avantaj neașteptat asupra alteia și continentele spirituale începeau să se miște și să se ridice.

Una dintre forțe era cu siguranță pofta de bani, care-i bântuia pe atâția din barul hotelului. Știau cât i se plătise lui Rabo Karabekian pentru picturile pe care le făcuse și voiau și ei 50.000 de dolari. Puteau s-o ducă tot într-o petrecere sau așa credeau. Dar, în loc de asta, trebuiau să câștige bani cu sudoarea frunții, doar câțiva dolari o dată. Nu era drept.

O altă forță care-i stăpânea tot pe oamenii ăștia era teama că viața lor ar putea fi ridicolă, că tot orașul lor ar putea fi ridicol. Acuma se-ntâmplase lucrul cel mai rău: Mary Alice Miller, singura din orașul lor despre care se

presupusese că era imună la ridiculizare, tocmai fusese luată-n zeflema cu indolență de un tip care nu era de-acolo.

Și propria mea stare preseismică trebuie luată în considerare, căci eu eram cel care se năștea din nou. Nimeni altcineva din barul hotelului nu se năștea din nou, după cât știu eu. Ceilalți îi lăsaseră pe alții să-i facă să se răzgândească, pe unii dintre ei, în ceea ce privește valoarea artei moderne.

În ceea ce mă privește, ajunseseam la concluzia că nu era nimic sacru în mine sau în oricare ființă omenească, că eram cu toții niște mașini sortite să se ciocnească, să se ciocnească și iar să se ciocnească. Uneori scriam bine despre ciocniri, ceea ce însemna că eram o mașinărie de scris în stare bună. Uneori scriam prost, ceea ce însemna că eram o mașinărie de scris în stare proastă. N-aveam de-a face cu sfințenia mai mult decât avea un Pontiac, o cursă de șoareci sau un strung făcut la South Bend¹⁹.

Nu mă așteptam ca Rabo Karabekian să mă salveze. Eu îl creasem pe el și, după părerea mea, era un neisprăvit vanitos și slab și nu era artist nici cât negru sub unghie. Dar Rabo Karabekian este cel care m-a făcut pământeanul senin care sunt în ziua de azi.

---

19 Localitate în statul Indiana, unde a fost înființată în 1906 o fabrică de strunguri, care a devenit cea mai mare producătoare de strunguri de precizie din lume (n.t.).

Ascultați aici:

— Ce fel de bărbat și-ar transforma fata într-un motor cu propulsie? o întrebă el pe Bonnie MacMahon.

Bonnie MacMahon își ieși din pepeni. Era prima dată că-și ieșea din pepeni de când venise să lucreze la barul hotelului. Glasul i se făcu la fel de neplăcut ca zgomotul lamei de tablă galvanizată a unui ferăstrău-panglică. Era și foarte tare.

— Nu zău? făcu ea. Nu zău?

Toată lumea îngheță. Bunny Hoover se opri. Nu mai cântă la pian. Nimeni nu voia să piardă nici măcar un cuvânt.

— Nu vă prea pasă de Mary Alice Miller? zise ea. Păi să știți că nici nouă nu prea ne pasă de pictura dumneavoastră. Am văzut tablouri mai bune făcute de-un copil de cinci ani.

Karabekian se dădu jos de pe scaunul de la bar ca să poată să-i înfrunte pe toți dușmanii ăia stând în picioare. Fără discuție m-a luat prin surprindere. M-așteptam să se retragă într-o ploaie de măslina, de cireșe sunare și de coji de lămâie. Dar stătea acolo maiestos.

— Ascultați aici, zise el cu așa de mult calm, am citit editorialul împotriva picturii mele din minunatul dumneavoastră ziar. Am citit fiecare cuvântel din scrisoarea plină de ură pe care-ați avut atâta grijă s-o

trimiteți la New York.

Treaba asta nu prea le conveni unora.

— Pictura n-a existat până n-am făcut-o eu. Acum, că există cu adevărat, nimic nu m-ar face mai fericit decât s-o văd reproduasă întruna și îmbunătățită serios de foți copiii de cinci ani din oraș. Mi-ar plăcea la nebunie ca țâncii dumneavoastră să afle cu afabilitate și-n glumă un lucru pentru care mie mi-au trebuit mulți ani plini de furie ca să-l aflu. Acuma vă dau cuvântul meu de onoare, mai spuse el, că tabloul pe care-l deține orașul dumneavoastră arată tot ce contează-n viață și că nimic n-a fost omis. Este un tablou al conștiinței fiecărui animal. Este miezul lipsit de substanță al fiecărui animal... acel „eu sunt” căruia i se trimit toate mesajele. Este tot ce e viu în oricare dintre noi: într-un șoarece, într-o căprioară, într-o ospătăriță care servește la barul unui hotel. Este neșovăitor și pur, indiferent ce aventură fără noimă ar putea să ne pască. O imagine sacră a Sfântului Antonie însuși este o fâșie verticală și neșovăitoare de lumină. Dacă ar fi lângă el o libarcă sau o ospătăriță care servește la barul unui hotel, pe imagine s-ar vedea două asemenea fâșii de lumină. Conștiința noastră este tot ce-i viu și, poate, sacru în oricare dintre noi. În ce ne privește, toate celelalte sunt mașinării fără viață. Tocmai am auzit de la ospătărița asta de-aici, de la fâșia asta verticală de lumină, o povestire

despre bărbatu-său și-un imbecil care trebuia să fie executat la Shepherdstown. Foarte bine... hai să punem un copil de cinci ani să picteze o interpretare sacră a întâlnirii ăleia. Să-l punem pe copilul ăla de cinci ani să dea la o parte imbecilitatea, gratiile, scaunul electric care așteaptă, uniforma gardianului, pușca gardianului, oasele și carnea gardianului. Ce e tabloul ăla perfect pe care-l poate picta un copil de cinci ani? Două fâșii neșovăitoare de lumină.

Pe chipul barbar al lui Rabo Karabekian apăru extazul.

— Cetățeni din Midland City, vă salut, spuse el. Ați oferit un cămin unei capodopere!

Din întâmplare Dwayne Hoover nu recepționa nimic din toate astea. Era încă sub efectul hipnozei, întors spre sine. Se gândea la degetele mișcătoare care scriu și se mișcă în continuare și așa mai departe. Avea sticleți la cap. Era sărit de pe fix. N-avea toate doagele. Îi lipsea una.

În vreme ce viața mea căpăta o altă față prin vorbele lui Rabo Karabekian, Kilgore Trout se trezi stând pe refugiul de pe autostrada care leagă statele între ele și uitându-se spre Sugar Creek, care curgea în albia lui de beton de la noul hotel Holiday Inn. Nu era niciun pod peste râu. O să trebuiască s-o ia prin apă.

Se așază pe-o balustradă, își scoase pantofii și șosetele și-și suflecă crăcii pantalonilor până la genunchi. Țurloaiele lui dezvelite erau pline de vene varicoase și cicatrice. La fel erau și țurloaiele lui taică-meu pe vremea când era bătrân, bătrân de tot.

Kilgore Trout avea țurloaiele lui taică-meu. Le-avea cadou de la mine. I-am dat și picioarele lui taică-meu, care erau lungi, înguste și delicate. Erau azurii. Erau picioare de artist.

* * *

Trout își băgă picioarele lui de artist în albia de beton în care era Sugar Creek. S-au acoperit imediat c-o pojghiță de la o substanță transparentă de plastic de pe suprafața râului. Când, mirat întrucâtva, Trout ridică din apă un picior acoperit cu pojghiță, substanța de plastic se

uscă în aer imediat și-i înveli piciorul într-o ghetuță subțire, perfect mulată, care semăna cu sideful. Trout repetă operația cu celălalt picior.

Substanța venea de la uzina Barrytron. Compania fabrica o nouă bombă antipersonal pentru aviație. Bomba împrăștia bile de plastic în loc de bile de oțel, fiindcă bilele de plastic erau mai ieftine. Era de asemenea imposibil să le găsești cu ajutorul aparatelor cu raze x în trupurile dușmanilor răniți.

Cei de la Barrytron habar n-aveau că aruncau deșeurile astea în Sugar Creek. Angajaseră firma de construcții a fraților Maritimo, care era în mâna gangsterilor, să construiască un sistem care-ar da de-a azvârlită cu deșeurile. Știau că gangsterii puseseră mâna pe companie. Toată lumea știa treaba asta. Dar frații Maritimo erau de obicei cei mai buni constructori din oraș. De exemplu, ei construiseră casa lui Dwayne Hoover, care era o casă solidă.

Dar foarte des făceau ceva care era uimitor de nelegiuit. Sistemul de îndepărtare a deșeurilor de la Barrytron era un caz în chestiune. Era costisitor și părea să fie complicat și sâcâitor. Totuși erau, de fapt, niște vechituri conectate în toate părțile, care ascundeau o bucată dreaptă de țevă de evacuare furată ce ajungea în Sugar Creek direct de la Barrytron.

Celor de la Barrytron li s-a făcut pur și simplu rău când și-au dat seama ce poluatori deveniseră. De-a lungul istoriei încercaseră să fie un model perfect de bună cetățenie corporatistă, indiferent ce-ar fi implicat chestia asta.

* * *

Acuma Trout trecea Sugar Creek pe picioarele lui taică-meu și accesoriile alea deveneau tot mai sidefii cu fiecare pas făcut prin apă. Își ducea pachetele, pantofii și șosetele pe cap, deși apa de-abia dacă-i ajungea la rotule.

Își dădea seama cât de ridicol arăta. Se aștepta să fie primit abominabil și visa c-o să-i încurce pe ăia de la festival de-o să-și ia lumea-n cap. Venise tot drumul ăsta pentru o orgie de masochism. Voia să fie tratat ca un gândac.

* * *

În măsura în care omul nostru era o mașină, situația lui era complexă, tragică și de tot râsul. Dar partea sacră din el, conștiința lui, rămânea o fâșie neșovăitoare de lumină.

Și cartea asta e scrisă de o mașină din came în

colaborare cu o mașină făcută din metal și plastic. Din întâmplare, plasticul este o rudă apropiată a murdăriei din Sugar Creek. Și în miezul mașinii de scris făcută din carne este ceva sacru, care este o fâșie neșovăitoare de lumină.

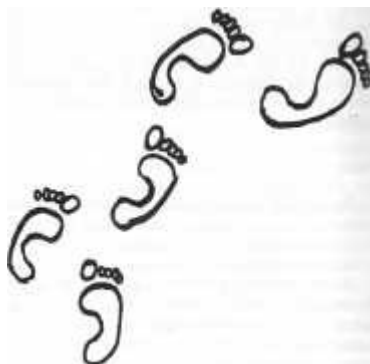
În fundul sufletului fiecărei persoane care citește cartea asta este o fâșie de lumină neșovăitoare.

Tocmai a sunat soneria de la apartamentul meu din New York. Și știu ce-o să găsesc când o să deschid ușa din față: o fâșie neșovăitoare de lumină.

Dumnezeu să-i ajute lui Rabo Karabekian.

* * *

Ascultați aici: Kilgore Trout ieși din albie și o porni pe deșertul de asfalt care era parcare. Avea de gând să intre cu picioarele ude în holul hotelului ca să lase urme ca astea pe covor:

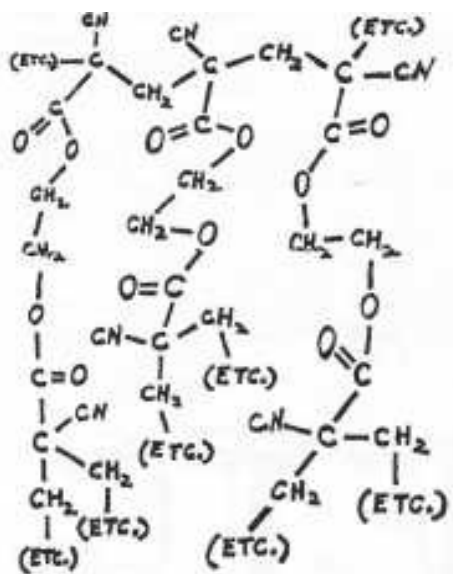

În capul lui, Trout era convins că cineva trebuie să se simtă insultat de urmele de pași. Asta i-ar fi dat posibilitatea să răspundă măreț:

— Ce te jignește-așa de tare? Pur și simplu folosesc prima tiparniță făcută de om. Citești un titlu universal scris cu aldine care zice: „Sunt aici, sunt aici, sunt aici”.

* * *

Dar Trout nu era o tiparniță umblătoare. Picioarele lui n-au lăsat nicio urmă pe covor fiindcă erau învelite în plastic și plasticul era uscat. Iată structura moleculei de plastic:

Molecula mergea întruna mai departe, tot mai departe, repetându-se la infinit ca să formeze o foaie atât aspră și lipsită de pori.

Molecula asta era monstrul pe care-l atacaseră frații vitregi ai lui Dwayne, Lyle și Kyle, cu puștile lor de vânătoare. Era același lucru care făcea harcea-parcea Peștera Miracolului Sacru.

* * *

Cel care mi-a spus cum să fac diagrama unui segment de moleculă de plastic a fost profesorul Walter H. Stockmayer de la Colegiul Dartmouth. E un distins specialist în chimie fizică și un prieten de-al meu, care e și amuzant și util. Mi-ar plăcea să fiu profesorul Walter H. Stockmayer. E un pianist strălucit. Schiază ca un înger.

Și când a făcut o schiță a unei molecule credibile, a arătat puncte unde să meargă mai departe, tot mai departe, întocmai cum le-am arătat eu, cu o prescurtare care înseamnă identitate fără de sfârșit.

Deoarece viața este acum un polimer în care Pământul e înfășurat atât de bine, mi se pare că sfârșitul potrivit pentru orice povestire despre oameni ar trebui să fie tot prescurtarea aia, pe care o scriu acum cu litere mari fiindcă așa îmi vine și care este următoarea:

ETC.

* * *

Și tocmai pentru a recunoaște continuitatea acestui polimer încep așa de multe propoziții cu „și” și „așa că „și termin așa de multe paragrafe cu „... și așa mai departe”.

Și așa mai departe.

— Totul e ca un ocean! a strigat Dostoievski. Eu zic că totu-i ca celofanul.

* * *

Așa că Trout intră în hol ca o tiparniță fără cerneală, fiind în continuare cea mai grotescă ființă umană care a intrat vreodată acolo.

De jur-împrejurul lui erau ceea ce alți oameni numeau „oglinzi”, dar cărora el le spunea „scurgeri”. Tot peretele care despărțea holul de barul hotelului era o scurgere înaltă de trei metri și lungă de nouă metri. Mai era o scurgere pe automatul pentru țigări și încă una pe cel pentru bomboane. Și când Trout se uită prin ele ca să

vadă ce se petrece în celălalt univers, văzu o făptură murdară și bătrână, cu ochii roșii, care era în picioarele goale și avea pantalonii suflecați până la genunchi.

Așa cum stăteau lucrurile, singura persoană care mai era atunci în hol era frumosul și tânărul funcționar de la recepție, Milo Maritimo. Hainele, pielea și ochii lui Milo erau în culorile pe care le pot avea măslinile. Absolvise Școala pentru Personalul Hotelier Cornell. Era homosexual și era nepotul lui Guillermo „Micul Willie” Maritimo, una din gărzile bine-cunoscutului gangster din Chicago, Al Capone.

Trout se prezentă omului ăstuia inofensiv, stând în fața mesei de la recepție cu picioarele goale desfăcute ca lumea și cu brațele întinse.

— Abominabilul om de zăpadă a sosit, îi spuse el lui Milo. Dacă nu sunt așa de curat cum sunt cei mai mulți abominabili oameni de zăpadă, treaba asta se datorează faptului că, pe vremea când eram copil, am fost răpit de pe Everest și dus ca sclav într-un bordel din Rio de Janeiro, unde, în ultimii cincizeci de ani, am curățat toaletele indescritibil de murdare. Un vizitator al camerei unde se biciuiau clienții de acolo a strigat, pradă fiind unui acces de agonie și extaz, că avea să fie un festival de artă la Midland City. Am scăpat lăsându-mă-n jos pe-o funie făcută din cearșafuri, pe care le luasem dintr-un coș puturos. Am

venit la Midland City ca să fiu recunoscut, înainte de-a muri, drept marele artist care cred că sunt.

Milo Maritimo îl salută pe Trout cu o adorație fără putință de tăgadă.

— Domnule Trout, zise el în culmea fericirii, v-aș recunoaște oriunde. Bine-ați venit la Midland City. Avem atâta nevoie de dumneavoastră!

— De unde știi cine sunt? îl întrebă Kilgore Trout.

Nimeni nu știuse cine e el până atunci.

— Trebuia, fără discuție, să fiți dumneavoastră, spuse Milo.

Pe Trout parcă-l lovise cineva cu ceva-n cap. Era neutralizat. Nu mai avea deloc putere. Își lăsă brațele-n jos și deveni copil acum.

— Nimeni n-a știut vreodată cine sunt până acum, zise el.

— Eu știu, spuse Milo. Noi v-am descoperit pe dumneavoastră și sperăm că dumneavoastră ne veți descoperi pe noi. De-acuma-ncolo Midland City n-o să mai fie cunoscut doar ca locul de baștină al lui Mary Alice Miller, campioana mondială la 200 m bras. Va fi și orașul care a recunoscut pentru prima oară măreția lui Kilgore Trout.

Trout pur și simplu plecă de lângă masa de la recepție și se așeză pe o canapea în stil spaniol îmbrăcată

în brocart. Tot holul, în afară de automate, era în stil spaniol.

Acuma Milo folosea o replică dintr-o emisiune de televiziune, care fusese în vogă cu câțiva ani în urmă. Emisiunea nu se mai dădea la televizor, dar cei mai mulți își mai aduceau aminte de replică. O mare parte din conversația care se purta peste tot prin țară era alcătuită din replici luate din emisiunile de televiziune, atât actuale, cât și din trecut. Emisiunea din care era luată replica lui Milo consta din preluarea unei persoane în vârstă, de obicei destul de cunoscută, care urma să fie condusă în ceea ce părea a fi o cameră obișnuită, numai că era de fapt o scenă, cu public în față și camere de televiziune ascunse peste tot primprejur. Mai erau oameni care-o cunoscuseră pe persoana în cauză și care erau ascunși pe-acolo primprejur. Mai târziu ieșeau în față și spuneau anecdote despre persoana în chestiune.

Milo spuse acuma ce i-ar fi spus maestrul de ceremonii lui Trout dacă Trout ar fi fost în emisie și s-ar fi ridicat cortina:

— Kilgore Trout! Iată viața dumneavoastră!

* * *

Numai că nu era nici urmă de public sau cortină ori

alte alea. Și adevărul era că Milo Maritimo era singura persoană din Midland City care știa ceva despre Kilgore Trout. Era de dorit ca el să creadă că protipendada din Midland City era făcută grămadă după operele lui Kilgore Trout, la fel cum era și el.

— Suntem atât de pregătiți pentru o Renaștere, domnule Trout! O să fiți Leonardo al nostru!

— Cum se face c-ai auzit de mine? spuse Trout uluit.

— Pregătindu-mă pentru Renașterea de la Midland City, zise Milo, mi-am luat ca sarcină să citesc tot ce se poate de și despre fiecare artist care venea încoace.

— Da de mine și despre mine nu există nimic nicăieri, protestă Trout.

Milo ieși de după masa de la recepție, aducând cu sine ceea ce părea să fie o minge veche și şuie de *softball*, înfășată-n diverse feluri de benzi.

— Când mi-am dat seama că nu găsesc nimic despre dumneavoastră, spuse, el, i-am scris lui Eliot Rosewater, cel care-a zis că trebuie să v-aducem aici. Domnule Trout, are o colecție particulară de patruzeci și unu de romane de-ale dumneavoastră și șaiszeci și trei de povestiri. M-a lăsat să le citesc pe toate.

Întinse mingea ce părea de *softball*, care era de fapt o carte din colecția lui Rosewater. Rosewater își folosea din plin biblioteca lui de literatură științifico-fantastică.

— Asta-i singura carte pe care n-am terminat-o, dar o s-o termin până mâine la răsăritul soarelui, spuse Milo.

* * *

Romanul respectiv era din întâmplare *Iepurașul inteligent*. Personajul principal era un iepure care trăia ca oricare alt iepure sălbatic, dar care era inteligent ca Albert Einstein sau William Shakespeare. Era o iepuroaică. Era singurul personaj feminin principal dintr-un roman sau dintr-o povestire de Kilgore Trout.

Ducea o viață normală de iepuroaică în ciuda intelectului ei care se umfla ca o bășică. Ajunsese la concluzia că mintea ei nu era de niciun folos, că era un soi de tumoră, că nu avea niciun rost în mersul iepuresc al lucrurilor.

Așa că s-a dus, țupa-țupa, țupa-țupa, la oraș ca să-și scoată tumoră. Dar un vânător pe nume Dudley Farrow a tras cu pușca și a omorât-o până s-ajungă ea acolo. Apoi a jupuit-o și i-a scos mațele, dar după aia el și nevastă-sa, Grace, au luat hotărârea că mai bine să n-o mănânce din cauza capului neobișnuit de mare. Credeau ce crezuse și ea cât fusese vie, anume că, probabil, e bolnavă.

Și așa mai departe.

Kilgore Trout trebuia să se schimbe imediat cu singurele straie pe care le mai avea: smochingul din liceu și cămașa cea nouă de seară și toate celelalte. Partea de jos a pantalonilor lui suflecați se impregnase cu substanța plastică din râu, așa că nu putea să-i lase-n jos din nou. Erau țepeni ca flanșele de pe țevile de scurgere.

Așa că Milo Maritimo l-a condus în apartamentul lui, care era format din două camere obișnuite specifice hotelului Holiday Inn, cu o ușă deschisă între ele. Trout și fiecare distins vizitator aveau un apartament cu două televizoare color, două băi cu faianță și gresie și patru paturi duble dotate cu Degete Magice. Degetele Magice erau niște vibratoare electrice prinse de arcurile saltelei de pe pat. Dacă un client punea douăzeci și cinci de cenți într-o cutiuță de pe noptieră, Degetele Magice îi legănau patul.

În camera lui Trout erau flori de ajuns pentru înmormântarea unui gangster de religie catolică. Erau de la Fred T. Barry, președintele Festivalului de Artă, de la Asociația Cluburilor de Femei din Midland City, de la Camera de Comerț și așa mai departe.

Trout citi câteva dintre cărțile de vizită de pe flori și comentă:

— Orașul pare fără discuție că rămâne-n urma artei în stil mare.

Milo închise ochii de culoarea măslinelor, crispându-se într-o agonie cu un gust foarte picant.

— A sosit timpul. Cerule mare, domnule Trout, suferim de-atâta amar de vreme fără ca măcar să știm după ce tânjim, spuse el.

Tânărul ăsta nu era numai urmașul unor criminali de primă clasă, era rudă apropiată a delincvenților care operau actualmente la Midland City. De exemplu, partenerii la firma de construcții a fraților Maritimo erau unchii lui. Gino Maritimo, vărul primar al lui Milo care fusese odată dat la o parte, era regele narcoticelor din oraș.

* * *

— Vai, domnule Trout, mai zise Milo acolo, în apartamentul lui Trout, învățați-ne să cântăm și să dansăm, să râdem și să plângem. Am tot încercat noi să supraviețuim atâta amar de vreme cu bani și sex și invidie, proprietăți imobiliare, fotbal, baschet, automobile, televizor și alcool, hrănindu-ne cu rumeguș și sticlă pisată!

— Deschide ochii! zise Trout cu încrâncenare. Arăt eu a dansator, a cântăreț, a om care știe să se bucure?

Acum era îmbrăcat cu smochingul. Era cu un număr mai mare. Trout slăbise mult de când terminase liceul. Buzunarele îi erau ticsite cu bile de naftalină. Și bilele-astea ieșeau în afară de parcă erau niște desagi agățați de șa.

— Deschide ochii! spuse Trout. Așa arată un om care se-nfruptă din frumusețe? Tot ce-aveți aici nu-i decât dezolare și disperare, așa-i? Și eu tot din astea vă dau!

— Am ochii deschiși, zise Milo cu căldură, și văd exact ceea ce mă aștept să văd. Văd un om groaznic de rănit fiindcă a-ndrăznit să treacă prin flăcările adevărului spre partea cealaltă, pe care noi n-am văzut-o niciodată. Și pe urmă a venit din nou înapoi... ca să ne vorbească despre partea cealaltă.

* * *

Și eu am stat acolo, în noul hotel Holiday Inn, și l-am făcut să dispară, pe urmă să apară din nou, după aia să dispară, pe urmă să apară iar. De fapt acolo nu era decât o câmpie întinsă. Un fermier o semănase cu secară.

Era timpul, așa credeam eu, ca Trout să-l întâlnească pe Dwayne Hoover, era timpul ca pe Dwayne să-l apuce-amocul.

Știam cum o să se termine cartea asta. Dwayne o să

rănească o grămadă de oameni. O să rupă cu dinții o bucată din arătătorul de la mâna stângă a lui Kilgore Trout.

Și pe urmă, cu degetul bandajat, Trout o să iasă în orașul care nu-i era familiar. O să dea peste Creatorul lui, care-o să explice totul.

Kilgore Trout intră în barul hotelului. Picioarele-i erau teribil de încinse. Erau învelite nu numai în pantofi și șosete, ci și în plastic transparent. Nu puteau să transpire, nu puteau să respire.

Rabo Karabekian și Beatrice Keedsler nu l-au văzut intrând. Erau înconjurați, la barul de la pian, de niște prieteni noi, plini de afecțiune. Discursul lui Karabekian fusese primit minunat. Toată lumea era de acord acum că Midland City avea una dintre cele mai mărețe picturi din lume.

— Tot ce-aveați de făcut a fost să explicați, zise Bonnie MacMahon. Acuma-nțeleg.

— N-am crezut că e ceva de explicat, spuse, plin de mirare, Carlo Maritimo, constructorul. Da, pe crucea mea, au fost destule de explicat. Abe Cohen, bijutierul, îi spuse lui Karabekian: - Dacă artiștii ar vrea să explice mai mult, oamenilor le-ar plăcea mai mult arta. Vă dați seama de asta?

Și așa mai departe.

Trout se simțea ca o stafie. Credea că, probabil, o mulțime de oameni aveau să-l salute cu efuziune, așa cum făcuse Milo Maritimo, și el n-avea niciun pic de experiență în privința ocaziilor festive. Dar nu l-a deranjat nimeni.

Vechiul lui prieten, Anonymity, era din nou lângă el și amândoi s-au așezat la o masă lângă Dwayne Hoover și lângă mine. Tot ce vedea din mine era reflectarea flăcărilor de lumânare în ochelarii mei cu oglindă, în scurgerile mele.

Dwayne Hoover era tot cu mintea în altă parte, plecată de la activitatea din barul hotelului. Stătea ca un boț de chit pentru modelat nasuri, holbându-se la ceva foarte îndepărtat din trecut și la mare distanță.

Dwayne își mișca buzele în vreme ce Trout se așeza pe scaun. Spunea, fără să scoată vreun sunet, chestia asta, ce n-avea nimic de-a face cu Trout sau cu mine:

— La revedere, tristă zi de luni.

* * *

Trout avea la el un plic burduhănos din hârtie de Manila. I-l dăduse Milo Maritimo. În el erau un program pentru Festivalul de Artă, o scrisoare de bun venit pentru Trout de la Fred T. Barry, președintele festivalului, un program al evenimentelor din săptămâna următoare... și alte câteva lucruri.

Trout mai avea cu el un exemplar din romanul lui *Acum se poate spune*. Era cartea cu castorița cu bucluc, pe care Dwayne Hoover o s-o ia în curând în serios.

Eram deci toți trei acolo. Dwayne și Trout și cu mine am fi putut să ne găsim locul într-un triunghi echilateral cu o latură cam de trei metri și jumătate.

Ca trei fâșii neșovăitoare de lumină, eram fără pretenții, retrași și frumoși. Ca mașini, eram niște saci lăbărțați de țevărie și fire electrice de pe vremea străbunicii, de balamale ruginite și arcuri ca vai de mama lor. Și relațiile dintre noi erau bizantine.

La urma urmelor eu îi creasem atât pe Dwayne, cât și pe Trout, iar acum Trout era cât pe-aci să-l scoată de-a binelea pe Dwayne din minți și Dwayne avea curând să-i reteze lui Trout vârful degetului cu dinții.

* * *

Wayne Hoobler se uita la noi printr-o gaură din bucătărie. Îl bătu cineva pe umăr. Omul care-i dăduse de mâncare îi spunea acum să plece.

Așa c-o porni pe-afară și nu trecu mult și se trezi iar printre mașinile la mâna a doua ale lui Dwayne. Își reluă discuția cu circulația de pe autostrada care lega statele între ele.

* * *

Barmanul de la barul hotelului aprindea acum cu un bobârnac luminile ultraviolete de pe tavan. Uniforma lui Bonnie MacMahon, întrucât era impregnată cu materiale fluorescente, începu să strălucească ca o firmă iluminată electric.

La fel și jacheta barmanului și măștile africane de pe pereți.

La fel și cămașa lui Dwayne Hoover și cămășile altor câțiva bărbați. Iată care era motivul: cămășile alea fuseseră spălate cu detergenți care conțineau materiale fluorescente. Ideea era să faci hainele să pară mai strălucitoare în lumina soarelui, făcându-le de fapt să fie fluorescente.

Când aceleași haine erau privite într-o cameră întunecoasă la lumină ultravioletă, deveneau ridicol de strălucitoare.

Dinții lui Bunny Hoover începuseră și ei să strălucească, căci el folosea o pastă de dinți cu materiale fluorescente, despre care se credea că trebuie să-i facă zâmbetul să pară mai strălucitor la lumina zilei. Acuma rânjea și părea că are o gură plină de beculețe care se pun în pomul de Crăciun.

Dar lumina nouă care strălucea cel mai tare în cameră era de departe pieptul noii cămăși de seară a lui Kilgore Trout. Strălucirea ei sclipea și avea profunzime.

Parcă ar fi fost un sac, deschis la gură, cu diamante radioactive revărsându-se din belșug.

Dar apoi Trout s-a aplecat în față involuntar, chircindu-se, și și-a agățat pieptul scrobit al cămășii în catarama de la pantaloni, formând o antenă parabolică. Chestia asta i-a transformat cămașa în reflector. Conul lui de lumină era îndreptat spre Dwayne Hoover.

Lumina venită brusc, pe neașteptate, l-a trezit pe Dwayne din transă. Probabil a crezut că murise. În orice caz, se petrecea ceva supranatural, fără durere. Plin de încredere, Dwayne zâmbi luminii sfinte. Era pregătit pentru orice.

* * *

Trout n-avea nicio explicație pentru transformarea fantastică a anumitor veșminte de prin cameră. La fel ca majoritatea scriitorilor de literatură științifico-fantastică, aproape n-avea habar de știință. Informația solidă nu-i era de mai mult folos decât lui Rabo Karabekian. Așa că acum nu putea decât să rămână cu gura căscată de uimire.

Cămașa mea nu era fluorescentă întrucât era veche și fusese spălată de multe ori la o spălătorie chinezească, unde se folosea săpun obișnuit.

Dwayne Hoover se pierdea acum în pieptul cămășii

lui Trout întocmai cum se pierduse mai înainte în bobițele sclipitoare de ulei de lămâie. Acum își aducea aminte de un lucru pe care i-l spusese tatăl lui vitreg când avea doar zece ani, și anume: De ce nu erau cioroi la Shepherdstown.

Amintirea asta nu era total fără noimă. La urma urmelor, Dwayne vorbise cu Bonnie MacMahon, al cărei bărbat pierduse așa de mulți bani cu o spălătorie de mașini la Shepherdstown. Și principalul motiv pentru care se fâsâise treaba cu spălătoria de mașini era faptul că, pentru a le merge din plin, spălătoriile de mașini aveau nevoie de mână de lucru ieftină și din belșug, ceea ce însemna muncă făcută de negri, iar la Shepherdstown nu erau cioroi.

— Cu ani în urmă, tatăl vitreg al lui Dwayne îi spunea lui Dwayne când Dwayne avea zece ani, cioroii veneau cu milioanele spre nord... la Chicago, la Midland City, la Indianapolis, la Detroit. Războiul Mondial era-n toi. Era așa o criză de mână de lucru încât chiar și cioroii, care nu știau nici să scrie nici să citească, puteau să-și găsească de lucru-n fabrici și să scoată bani frumoși. Cioroii aveau bani cum n-avuseseră ei niciodată pân-atunci. Totuși la Shepherdstown, mai zise el, albi s-au deșteptat repede. Nu voiau cioroi în orașul lor, așa c-au pus anunțuri pe șoselele principale la intrarea și ieșirea din oraș și-n stația de triaj.

Tatăl lui Dwayne descria anunțurile, care arătau așa:

— Într-o noapte... spuse tatăl vitreg al lui Dwayne, o familie de cioroi s-a dat jos dintr-un vagon de marfă la Shepherdstown. Poate că n-au văzut anunțul. Poate că n-au putut să-l citească. Poate că nu le-a venit să creadă ce scria acolo.

Tatăl vitreg al lui Dwyne era șomer când a spus povestirea cu atâta veselie. Marea Criză tocmai începuse. El și Dwayne erau în expediția pe care o făceau o dată pe săptămână cu mașina familiei, când cărau gunoiul și alte resturi la țară ca să le arunce pe toate în Sugar Creek.

— Oricum, în noaptea aia au intrat într-o baracă goală, mai spuse tatăl vitreg al lui Dwayne. Au făcut foc în sobă. Așa că o ceată s-a dus acolo în miez de noapte. L-au luat pe bărbat și l-au ferăstruit în două cu sârma ghimpată din partea de sus a unui gard.

Dwayne își aducea aminte foarte clar de un curcubeu

de ulei, provenit din gunoaie, care se întindea frumușel peste oglinda râului Sugar Creek când auzea el asta.

— Din noaptea aia, și-a trecut mult timp de atunci, zise tatăl lui vitreg, n-a mai venit nici picior de cioroi să-și petreacă noaptea la Shepherdstown.

* * *

Trout simțea o mâncărime când devenea conștient de faptul că Dwayne se holba la pieptul lui ca un zărghit. Ochii lui Dwayne erau scăldați în ceva și Trout presupunea că erau scăldați în alcool. N-avea cum să știe că Dwayne vedea o pată de ulei pe Sugar Creek, care făcuse curcubeie acum patruzeci de ani.

Trout era conștient și de prezența mea, așa puțin, cât putea el să vadă din propria-mi persoană. L-am făcut să se simtă mai stânjenit decât l-a făcut Dwayne. Iată cum stătea treaba: Trout era singurul personaj creat de mine care-avea destulă imaginație ca să bănuiască c-ar putea fi creația unei alte ființe omenеști. Vorbise de câteva ori de posibilitatea asta cu papagalul lui. De exemplu, îi spusese:

— Pe Dumnezeuul meu, Bill, după cum merg lucrurile, tot ce pot să zic e că sunt un personaj dintr-o carte a cuiva care vrea să scrie despre cineva care suferă tot timpul.

Acuma Trout începea să priceapă că stătea foarte

aproape de persoana care-l crease. Nu se simțea în largul lui. Îi venea greu să-și dea cu presupusul cum ar trebui să reacționeze, în special fiindcă reacțiile lui aveau să fie exact cum am spus eu că sunt.

L-am luat mai ușurel, nu i-am făcut cu mâna, nu m-am holbat la el. Am rămas cu ochelarii la ochi. Am scris din nou pe masă, am mâzgălit simbolurile ce reprezentau interrelația dintre materie și energie așa cum era ea înțeleasă pe vremea mea:

$$E=Mc^2$$

În ce mă privește, era o ecuație care-avea un viciu. Ar fi trebuit să fie un „C” de la „conștiință”, fără de care „E”-ul, „M”-ul și „c”-ul, care era o constantă matematică, n-ar putea să existe.

* * *

Cu toții stăteam, din întâmplare, lipiți de suprafața unei mingi. Planeta avea formă de minge. Nimeni nu știa de ce nu cădem deși toată lumea se făcea că înțelege oarecum.

Cei care erau inteligenți într-adevăr înțelegeau că,

pentru a deveni bogat, cea mai bună cale era să deții o parte din suprafața de care lumea trebuia să stea lipită.

* * *

Trout era îngrozit să dea ochii fie cu Dwayne, fie cu mine, așa că cercetă conținutul plicului din hârtie de Manila care-l așteptase în apartament.

Primul lucru la care se uită a fost o scrisoare de la Fred T. Barry, președintele Festivalului de Artă, donatorul Centrului Memorial pentru Arte „Mildred Barry” și fondatorul și președintele consiliului de administrație de la Barrytron Ltd.

Prinsă cu o clamă de scrisoare era o acțiune la Barrytron, pe numele lui Kilgore Trout. Iată scrisoarea:

„Stimate domnule Trout. Este o plăcere și o onoare că o persoană de o asemenea distincție și putere creatoare își dedică prețiosul său timp primului Festival de Artă de la Midland City. Dorim să vă simțiți ca un membru al familiei noastre cât veți sta aici. Pentru a vă da dumneavoastră și altor distinși vizitatori un sentiment mai profund de participare la viața comunității noastre, vă dăruiesc fiecăruia o acțiune la compania pe care am fondat-o, compania la al cărei consiliu de administrație sunt președinte. Nu mai este doar compania mea acum, este și

a dumneavoastră. Compania noastră a luat ființă sub numele de Robo-Magic Corporation of America în 1934. Avea trei angajați la început și misiunea ei era să proiecteze și să producă prima mașină de spălat total automată pentru uz casnic. Veți găsi deviza acelei mașini de spălat pe emblema societății pe acțiuni din partea de sus a certificatului de acțiuni”.

Emblema reprezenta o zeiță a grecilor pe un șezlong înzorzonat. Ținea în mână un catarg de steag pe care fâlfâia a flamură lungă. Iată ce scria pe flamură:

Deviza vechii mașini de spălat Robo-Magic încurca cu dibăcie două idei distincte pe care le avea lumea despre ziua de luni. O idee era că, în mod tradițional, femeile spălau rufe lumea. Lunea era pur și simplu ziua de spălat, nu o zi deosebit de deprimantă din cauza asta.

Cei care aveau slujbe oribile în timpul săptămânii obișnuiau, cu toate astea, să numească ziua de luni „tristă zi de luni” uneori, căci nu suportau să se-ntoarcă la lucru după o zi de odihnă. Când Fred T. Barry a creat în tinerețe

deviza Robo-Magic, a susținut că luna se numea „trista zi de luni” fiindcă spălatul rufelor le dezgusta și le obosea pe femei din cale-afară.

Robo-Magic avea să le-nveselească.

* * *

Întâmplător nu era adevărat că majoritatea femeilor își spălau rufe luna pe vremea când s-a inventat Robo-Magic. Făceau chestia asta de câte ori le venea pe chelie. Una dintre cele mai dare amintiri pe care le avea Dwayne Hoover din timpul Marii Crize era când maică-sa vitregă s-a hotărât să spele rufe-n Ajunul Crăciunului. Era tare amărâtă din cauza stării de plâns în care ajunsese familia și deodată s-a dus bocănind la subsol, printre gândaci negri și miriapode, și-a spălat rufe.

— E timpul pentru munca de jos, a spus ea.

* * *

Fred T. Barry s-a apucat să facă reclamă pentru Robo-Magic în 1933, cu mult înainte să existe vreo altă mașină mai de Doamne-ajută de vânzare. Și era unul dintre puținii oameni din Midland City care-și puteau permite publicitate pe panou în timpul Marii Crize, așa că mesajul

pentru vânzarea mașinilor de spălat Robo-Magic n-a trebuit să facă giumbușlucuri pentru a atrage atenția. Era practic singurul simbol din oraș.

Una dintre reclamele lui Fred era pe un panou în fața porții principale de la defuncta Keedsler Automobile Company, pe care-o preluase Robo-Magic Corporation. În ea apărea o femeie din înalta societate cu haină de blană și perle. Pleca din vila ei luxoasă ca să petreacă undeva o după-amiază plăcută de trândăvie și din gură îi ieșea un balon. Cuvintele astea erau în balon:

O altă reclamă, care era pictată pe un panou, lângă depoul de cale ferată, arăta doi albi care duceau într-o casă o mașină de spălat Robo. Magic. O servitoare negresă îi urmărea cu privirea. Ochii i se bulbucaseră într-un mod comic. Și din gura ei ieșea un balon și ea spunea asta:

* * *

Fred T. Barry a scris singur reclamele astea și-a prezis c-o să vină o vreme când aparatele Robo-Magic de orice fel o să facă până la urmă ceea ce numea el „toată munca de jos din lume”, adică ridicat și curățat, gătit, spălat și călcat, o să aibă grijă de copii și o să care gunoiul.

Mama vitregă a lui Dwayne Hoover nu era singura femeie albă care se dădea-n vânt după munca de felul ăsta. Maică-mea era și ea la fel și tot așa era și soră-mea, odihnească-se-n pace. Amândouă refuzau clar să facă munca de jos.

Bărbații albi n-o făceau nici ei, bineînțeles. Ziceau că-i muncă de femei, iar femeile ziceau că-i muncă de jos.

* * *

Acum o să fac o presupunere turbată: cred că sfârșitul Războiului Civil din țara mea i-a amăgit pe albi

din nord, care l-au câștigat, într-un fel care nu fusese confirmat până atunci. Urmașii lor au moștenit amăgirea aia, cred eu, fără a ști vreodată ce era.

Câștigătorii războiului ăluia au fost trași pe sfoară, căci li s-au luat cele mai râvnite prăzi de război, sclavii.

* * *

Visul Robo-Magic a fost întrerupt de cel de-al Doilea Război Mondial. Vechea uzină de automobile Keedsler s-a transformat dintr-o fabrică de aparate de uz casnic într-o uzină de armament. Singura parte ce a supraviețuit din Robo-Magic a fost creierul, care-i spunea celeilalte părți din mașină când să ia apă, când s-o dea afară, când să spele cu apă multă, când să limpezească, când să stoarcă și așa mai departe.

Creierul ăla a devenit centrul nervos al așa-numitului sistem CNDEX în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Era instalat pe bombardierele grele și el era cel care arunca de fapt bombele după ce omul care trebuia să facă treaba astă apăsa pe butonul lui roșu aprins, pe care scria „aruncă bombele”. Butonul activa sistemul CNDEX, care pe urmă dădea drumul la bombe în așa fel încât să obțină modelul de explozie dorit pe planeta de dedesubt. „CNDEX” era o prescurtare de la „Computer pentru

Normalizarea Duratei de Explozie”.

Și stăteam acolo, în barul noului hotel Holiday Inn, urmărindu-l cu privirea pe Dwayne Hoover, care se holba la pieptul cămășii lui Kilgore Trout. Aveam o brățară care arăta așa:

PLT ADJ venea de la plutonier adjutant, care era gradul lui Jon Sparks.

Brățara mă costase doi dolari jumate. Era un fel de a-mi exprima mila pentru sutele de americani care fuseseră luați prizonieri în războiul din Vietnam. Brățări ca astea erau din ce în ce mai în vogă. Pe fiecare era scris numele unui prizonier de război, gradul și data când fusese prins.

Cei care purtau brățările nu trebuiau să le scoată până când prizonierii nu veneau acasă sau erau declarați morți ori dispăruți.

M-am întrebat cum aș putea să-i găsesc un loc brățării mele în povestirea mea și mi-a venit minunata idee s-o scap pe undeva ca s-o găsească Wayne Hoobler.

Wayne avea să presupună că era a unei femei care iubea pe cineva cu numele de PLT ADJ Jon Sparks și că femeia și PLT ADJ se logodiseră ori se căsătoriseră sau făcuseră ceva important la 19 martie 1971.

Wayne avea să încerce să pronunțe numele ăla neobișnuit.

— Plt adj? spunea el. Plut adj? Plută adjă?

* * *

Acolo, în barul hotelului, l-am crezut în stare pe Dwayne Hoover să urmeze un curs de citire rapidă pe timp de noapte la Asociația Creștină a Tinerilor. Treaba asta l-ar face să citească romanul lui Kilgore Trout în câteva minute în loc de câteva ore.

* * *

Acolo, în barul hotelului, am luat o pastilă albă despre care doctorul a zis c-o pot lua cu moderație – două pe zi, ca să nu fiu deprimat.

* * *

Acolo, în barul hotelului, pastila și alcoolul mi-au dat

un nemaipomenit sentiment că trebuie neapărat să explic toate lucrurile pe care nu le explicasem încă și că, pe urmă, trebuie să-i dau înainte cu povestea mea.

Ia haideți să vedem: am explicat deja capacitatea lui Dwayne, care nu-i era deloc caracteristică, de a citi așa de repede. Kilgore Trout probabil că n-ar fi putut face drumul până la New York în timpul pe care i l-am pus eu la dispoziție, dar acum e prea târziu s-o mai dăm cotită. Lăsați-o baltă, lăsați-o baltă!

Ia haideți să vedem, ia haideți să vedem: A, da... trebuie să explic cum stă treaba cu jacheta pe care Trout o s-o vadă la spital. O s-arate așa din spate:

Iată explicația. Era doar un singur liceu pentru cioroi în Midland City și era încă liceul la care mergeau doar cioroi. Purta numele lui Crispus Attucks, un negru care a fost împușcat de trupele britanice la Boston în 1770. Pe

culoarul principal al școlii era o pictură în ulei a evenimentului de care v-am pomenit. Mai mulți albi primeau și ei niște gloanțe-n cap. Chiar Crispus Attucks avea o gaură-n frunte, care arăta ca ușa unei căsuțe pentru păsărele.

Dar negrii nu-i mai ziceau școlii liceul „Crispus Attucks”. Îi spuneau Liceul „Innocent Bystander”²⁰.

Și când s-a mai construit un liceu pentru cioroi după cel de-al Doilea Război Mondial, a fost botezat după George Washington Carver, un negru care s-a născut sclav, dar care, oricum, a devenit un chimist foarte cunoscut. A descoperit multe întrebuințări nemaipomenite ale arahidelor²¹.

Dar negrii nu i-au spus nici școlii ăleia pe numele pe care i-l dăduseră. În ziua când a fost inaugurată, erau deja niște tineri negri care purtau jachete ce arătau așa din spate:

---

20 Spectatorul nevinovat (n.t.).

21 În limba engleză, *peanut*. (n.tr.)

* * *

Vedeți, trebuie să explic și de ce așa de mulți negri din Midland City puteau să imite păsări din diferite părți a ceea ce era cândva Imperiul Britanic. Vedeți, Fred T. Barry, maică-sa și taică-său erau aproape singurii oameni din Midland City care-și puteau permite să angajeze cioroi ca să facă munca de jos în timpul Marii Crize. Au preluat vechea reședință Keedsler, unde se născuse Beatrice Keedsler, romanciera. Aveau douăzeci de servitori care lucrau acolo, toți în același timp.

Tatăl lui Fred a făcut enorm de mulți bani în anii '20, o perioadă foarte prosperă, căci fusese contrabandist de băuturi spirtoase și escrocaser o mulțime de lume pe piața acțiunilor și obligațiunilor. Și-a ținut toți banii la saltea, ceea ce s-a dovedit un lucru foarte deștept, fiindcă așa de

multe bănci au dat faliment în timpul Marii Crize. Și mai era ceva: tatăl lui Fred era agent al gangsterilor din Chicago, care voiau să cumpere afaceri cu acte-n regulă pentru copiii și nepoții lor. Prin tatăl lui Fred gangsterii ăia au cumpărat tot ce-și doreau din Midland City cu prețuri între o zecime și o miime din cât valorau toate alea în realitate.

Și înainte să vină în Statele Unite după Primul Război Mondial, mama și tatăl lui Fred au fost animatori într-un music hall din Anglia. Tatăl lui Fred cânta la ferăstrău. Mama lui imita păsări din diverse părți a ceea ce era încă Imperiul Britanic.

Continuă să le imite pentru propria ei distracție și când Marea Criză era în toi.

— Pasărea cu ureche roșie din Arhipelagul Malaez²², zicea ea, de exemplu, și pe urmă imita pasărea în chestiune. Bufnița Morepark²³ din Noua Zeelandă, spunea ea și pe urmă imita pasărea în chestiune.

Și toți negrii care munceau pentru ea ziceau că-i cel mai caraghios lucru pe care-l văzuseră vreodată, deși nu râdeau niciodată când femeia făcea ce făcea. Și, ca să-și facă prietenii și să-și distreze rubedeniile, au învățat și ei să imite păsările.

---

22 Pasăre cântătoare din familia Pycnonotidae, răspândită în Africa și Asia tropicală (n.t.).

23 Bufnița indigenă din Noua Zeelandă (n.t.).

Nebunia luă proporții. Negri, care nu fuseseră niciodată prin apropierea reședinței Keedsler, știau să imite pasărea-liră și pe muscarul cu coada evantai din Australia, grangurul din India, privighetoarea, cinteza, pitulicea și sfredelușul din Anglia.

Știau chiar să imite țiuitul vesel al tovarășului copilăriei lui Kilgore Trout, petrecută pe insulă, care era vulturul-pescar din Bermude, dispărut de mult.

Când Kilgore Trout a ajuns în oraș, negrii știau încă să imite păsările alea și să spună cuvânt cu cuvânt ce spusese mama lui Fred înainte de a imita fiecare pasăre. Dacă vreunul sau vreuna dintre ei imita o privighetoare, de exemplu, el sau ea spunea mai întâi:

— Frumusețea deosebită a cântecului unei privighetori, atât de iubită de poeți, provine din faptul că ea cântă doar sub clar de lună.

Și așa mai departe.

* * *

Acolo, în barul hotelului, chimicalele nocive ale lui Dwayne Hoover hotărâseră că era timpul ca Dwayne să-l întrebe pe Kilgore Trout care sunt secretele vieții.

— Dați-mi mesajul, strigă Dwayne.

Se sculă de pe banchetă și-o porni clătinându-se, apoi se prăvăli din nou lângă Trout, înfierbântat ca... Un radiator cu aburi.

— Mesajul, vă rog în punctul ăsta Dwayne a făcut un lucru extraordinar de nefiresc. L-a făcut fiindcă am vrut eu să-l facă. Era ceva după care tânjeam de ani și ani, doar - doar s-o găsi un personaj să-l facă. Dwayne i-a făcut lui Trout ce i-a făcut ducesa lui Alice din *Alice în Țara Minunilor* de Lewis Carroll. Și-a rezemat capul pe umărul bietului Trout și l-a împuns cu bărbia.

— Mesajul? zise el, împungându-l cu bărbia și iar împungându-l.

Trout nu răspunse nimic. Sperase c-o să-și trăiască puținul care-i rămăsese din viață fără să trebuiască să mai atingă vreo altă ființă omenească. Bărbia lui Dwayne pe umărul lui era pentru Trout pe cât de zdrobitoare pe atât de nesuferită.

— ăsta e? ăsta e? zise Dwayne, înșfăcând romanul lui Trout *Acum se poate spune*.

— Da... ăsta e, bolborosi Trout.

Spre imensa ușurare a lui Trout, Dwayne își luă bărbia de pe umărul lui.

Acuma Dwayne începu să citească cu sete de parcă ar fi fost mort după litera tipărită. Și cursul de citire rapidă pe care-l urmase la Asociația Creștină a Tinerilor îi dădea

posibilitatea să-nfulece paginile și cuvintele ca un porc.

„Stimate domn, bietul meu domn, curajosul meu domn”, citi el. „Sunteți un experiment făcut de Creatorul Universului. Sunteți singura făptură din tot Universul care dispune de liberul arbitru. Sunteți singurul care trebuie să estimeze ce-o să se-ntâmple imediat... și de ce. Toți ceilalți sunt roboți, mașini. Unii par că vă admiră, alții par că vă urăsc și dumneavoastră trebuie să vă-ntrebați de ce. Sunt pur și simplu niște mașini care admiră și urăsc. Sunteți vlăguit și demoralizat”, citi Dwayne. „Și de ce n-ați fi? Bineînțeles că e extenuant să ai tot timpul rațiune într-un univers care n-a fost făcut să fie rațional”.

Dwayne Hoover citi mai departe: „Sunteți înconjurat de mașini care iubesc, mașini care urăsc, mașini hrăpărețe, mașini altruiste, mașini curajoase, mașini lașe, mașini care spun adevărul, mașini care spun minciuni, mașini caraghioase, mașini solemne, citi el. Singurul lor scop este să vă ațâțe în toate felurile care i-ar trece cuiva prin cap, așa încât Creatorul Universului să poată să vă urmărească reacțiile. Nu au mai multă simțire sau rațiune decât ceasurile cu pendulă de pe vremea bunicii. Creatorul Universului ar vrea acum să-și ceară scuze nu numai pentru compania capricioasă și plină de ghionturi pe care v-a oferit-o în timpul experienței, dar și pentru situația împruțită și demnă de plâns a planetei însăși. Creatorul a programat roboții ca să-și bată joc de ea timp de milioane de ani, astfel încât să devină o brânză infectată și otrăvitoare când veți ajunge acolo. De asemenea El s-a asigurat c-o să fie o-nghesuială de nesuportat din cauza roboților. Indiferent de condițiile lor de trai, i-a programat să-și dorească cu ardoare contactul sexual și să adore copiii mai mult decât aproape orice altceva”.

Absolut întâmplător, Mary Alice Miller, campioana mondială la stilul bras și regina Festivalului de Artă, trecu

acuma prin barul hotelului. O tăie prin bar ca să ajungă mai repede în hol. Venea din parcare laterală, unde o aștepta taică-său în mașina lui marca Plymouth 1970, model Barracuda, de culoarea avocadoului, pe care o cumpăraseră la mâna a doua de la Dwayne. Acum avea garanție de mașină nouă.

Tatăl lui Mary Alice, Don Miller, era, printre altele, președintele consiliului de eliberare a infractorilor pe cuvânt de onoare din Shepherdstown. El fusese cel care hotărâse că Wayne Hoobler, omul care iar umbla aiurea pe lângă mașinile la mâna a doua ale lui Dwayne, îndeplinea condițiile ca să-și ocupe locul în societate.

Mary Alice se duse în hol ca să ia o coroană și un sceptru pentru rolul de regină la banchetul Festivalului de Artă din seara aia. Milo Maritimo, recepționarul, nepotul gangsterului, le făcuse cu mâna lui. Ochii lui Mary Alice erau în permanență injectați. Arătau ca niște cireșe amare.

Doar o singură persoană a observat-o destul de aproape ca să comenteze în gura mare. Era Abe Cohen, bijutierul.

— Bună bucatăică! zise el despre Mary Alice, nepăsându-i că era asexuată, inocentă și n-avea nimic în cap.

* * *

Kilgore Trout îl auzi zicând chestia asta... despre bucățica bună. Încercă să-i dea de cap.

Îi colcăia mintea de mistere. Ar fi putut la fel de bine să fi fost Wayne Hoobler, care bântuia printre mașinile la mâna a doua ale lui Dwayne în timpul săptămânii Havaiene.

Picioarele lui, care erau învelite în plastic, se înfierbântau între timp tot mai tare. Căldura îi producea durere acum. Picioarele lui Dwayne se chirceau și se răsuceau, implorând să le bage cineva în apă rece sau să le fluture în aer.

Și Dwayne citi mai departe despre el și despre Creatorul Universului, adică:

„De asemenea, El a programat roboți ca să scrie cărți, reviste și ziare pentru dumneavoastră și emisiuni de televiziune și de radio și piese de teatru și filme. Au scris cântece pentru dumneavoastră. Creatorul Universului i-a făcut să inventeze sute de religii ca să aveți de unde alege. I-a făcut să se ucidă unii pe alții cu milioanele, cu un singur scop: ca dumneavoastră să rămâneți cu gura căscată. Au comis toate atrocitățile posibile și toate milosteniile posibile fără să simtă nimic, automat, fără puțință de-a le evita, doar ca să capete o reacție de la D-U-M-N-E-A-V-O-A-S-T-R-A”.

Cuvântul ăsta ultim era cules cu litere foarte mari și se întindea singur pe un rând întreg, așa că arăta în felul ăsta:

D-U-M-N-E-A-V-O-A-S-T-RĂ

„De câte ori vă duceați la bibliotecă, glăsuia cartea, Creatorul Universului își ținea răsuflarea. Având o asemenea harababură culturală la dispoziție, ce-ați alege cu liberul dumneavoastră arbitru? Părinții dumneavoastră erau mașini care se luptau și mașini care-și plâneau singure de milă, se zicea în carte. Mama dumneavoastră era programată să urle la tatăl dumneavoastră pentru că era o mașină proastă de făcut bani și tatăl dumneavoastră era programat să urle la ea pentru că era o mașină proastă de făcut menaj. Erau programați să urle unul la altul pentru că erau niște mașini proaste de iubit. Apoi tatăl dumneavoastră era programat să iasă din casă greoi ca un bolovan și să trântască ușa. Treaba asta o transforma în mod automat pe mama dumneavoastră într-o mașină de plâns. Și tatăl dumneavoastră se ducea într-o cârciumă unde se-mbăta cu alte mașini de băut. Apoi toate mașinile de băut se duceau la o casă de curve și-nchiriau mașini de regulat. Și pe urmă tatăl dumneavoastră se ducea târâș

acasă pentru a deveni o mașină de cerut iertare. Și mama dumneavoastră devenea o mașină care ierta foarte greoi”.

* * *

Acum Dwayne se sculă-n picioare, după ce înfulecase zeci de mii de cuvinte de-o asemenea fantezie solipsistă în zece minute sau cam așa ceva.

O luă țeapăn spre barul de la pian. Ceea ce-l făcea țeapăn era groaza pe care o avea față de propria lui putere și virtute. Nu îndrăznea să-și folosească toată puterea doar ca să meargă, de teamă să nu distrugă noul hotel Holiday Inn cu mersul lui. Nu-i era teamă pentru viața lui. Cartea lui Trout îl asigura că fusese deja omorât de douăzeci și trei de ori. Cu fiecare ocazie Creatorul Universului îi pusese un petic sau două și-l făcuse să meargă din nou.

Dwayne se înfrâna mai degrabă în numele eleganței decât al siguranței. Urma să reacționeze cu finețe la felul nou în care înțelegea viața pentru un public format din două persoane: el și Creatorul.

Se apropie de fiul lui care era homosexual.

Bunny văzu nenorocirea venind și presupuse că era moartea. Ar fi putut să se apere ușor cu toate tehnicile de luptă pe care le învățase la școala militară. Dar, în loc de asta, se hotărî să mediteze. Închise ochii și conștiința lui

dispăru în tăcerea lobilor nefolosiți de pe creierul lui. Eșarfa asta fosforescentă plutea pe lângă el:

Dwayne îl apucă pe Bunny de cap, pe la spate, și-l împinse cu putere. Îl trânti cu capul de clapele de la pianul-bar. Apoi începu să facă glissando cu capul lui, de la stânga la dreapta și înapoi, de parcă ar fi fost un cantalup. Dwayne râse și-i spuse lu' fiu-său că-i „o mașină de supt sula, lua-te-ar dracu' să te ia!”

Bunny nu încercă să opună rezistență, deși avea fața mutilată îngrozitor. Dwayne îi trase capul de pe clape și-l pocni din nou. Era plin de sânge pe clape... și scuipat și mucii.

Rabo Karabekian, Beatrice Keedsler și Bonnie MacMahon îl înșfăcaseră acum cu toții pe Dwayne și încercau să-l despartă de Bunny. Chestia asta parcă îl făcea să fie și mai bucuros.

— Să nu dai niciodată-ntr-o femeie, e clar? îi spuse el Creatorului Universului.

După asta îi trase una zdravănă lui Beatrice Keedsler în falcă. Îi dădu un pumn în burtă lui Bonnie MacMahon. Credea sincer că erau niște mașini lipsite de simțire.

— Voi toți, roboților, vreți să știți de ce-a mâncat nevastă-mea Drăno? îi întrebă Dwayne pe cei care-l ascultau muți de uimire. O să vă spun de ce: era soiul ăla de mașină!

* * *

În ziarul de-a doua zi dimineață era o hartă a traseului pe care-l urmase Dwayne în furia ce-l apucase. Linia punctată a traseului lui începea în barul hotelului, traversa asfaltul care ducea în biroul lui Francine Pefko de la agenția lui de automobile, se întorcea din nou la noul hotel Holiday Inn, apoi trecea peste Sugar Creek și peste banda care mergea spre apus de pe autostrada ce lega statele între ele și se ducea spre porțiunea despărțitoare din mijloc, un petic de verdeață. Dwayne a fost pus la respect cu forța pe porțiunea despărțitoare din mijloc de doi polițiști, care erau întâmplător acolo.

Iată ce le-a spus Dwayne polițiștilor în vreme ce-i puneau cătușele, legându-i mâinile la spate:

— Slavă Domnului că sunteți aici!

* * *

Dwayne n-a omorât pe nimeni în furia lui, dar a rănit unsprezece oameni așa de rău c-au trebuit să se ducă la spital. Și pe harta din ziar era un semn care arăta fiecare loc unde fusese rănit grav cineva. Așa arăta semnul, mărit foarte mult:

* * *

Pe harta din ziar a traseului pe care-l urmase Dwayne în furia ce-l apucase erau trei asemenea cruci în barul hotelului, pentru Bunny, Beatrice Keedsler și Bonnie MacMahon.

Pe urmă Dwayne a luat-o la fugă pe asfaltul dintre hotel și locul în care erau parcate mașinile lui la mâna a doua. S-a apucat să zbiere după cioroi pe-acolo pe afară, zicându-le să vină imediat.

— Vreau să vorbesc cu voi, făcu el.

Era singur pe-acolo pe afară. Nu venise încă nimeni

din barul hotelului după el. Tatăl lui Mary Alice Miller, Don Miller, o aștepta pe Mary Alice să vină-napoi cu coroana și sceptrul, dar n-a văzut nimic din spectacolul pe care l-a dat Dwayne. Mașina lui avea scaune ale căror speteze puteau fi întinse. Puteau fi transformate în paturi. Don stătea întins pe spate, ținându-și capul bine sub nivelul ferestrei, odihnindu-se și holbându-se la tavan. Încerca să-nvețe franțuzește ascultând lecții înregistrate pe bandă.

— *Demain nous allons passer la soirée au cinema*²⁴, zicea banda și Don încercă să zică și el. *Nous esperons que notre grand-père vivra encore longtemps*²⁵, zicea banda.

Și așa mai departe.

* * *

Dwayne continuă să-i cheme pe cioroi să vină să discute cu el. Zâmbi. Creatorul Universului îi programase pe toți să se ascundă, ca să facă o glumă, așa credea el.

Dwayne se uită în jur cu șiretenie. După asta scoase un țigănel pe care-l folosisese în copilărie ca să arate că jocul de-a v-ați ascunselea se terminase și că era timpul ca toți copiii să iasă din ascunzătoare și să se ducă acasă.

Iată ce strigă – soarele asfințise deja când strigă el

---

24 Măine o să ne petrecem seara la cinema (în fr., în orig.) (n.t.).

25 Sperăm că bunicul nostru o să trăiască încă mult timp (în fr., în orig.) (n.t.).

asta:

— Fiber... fiber... bou-i libeeer.

Cel care răspunse la incantația asta era un om care nu se jucase în viața lui de-a v-ați ascunselea. Era Wayne Hoobler, care ieși, pâș-pâș, de după mașinile la mâna a doua. Își împreună mâinile la spate și-și depărtă picioarele. Luă poziția cunoscută sub numele de „pe loc repaus”. Poziția asta o învățau atât soldații, cât și prizonierii – ca să demonstreze atenție, naivitate, respect și lipsă de apărare voluntară. Era gata pentru orice și nu-i păsa de moarte.

— A, iată-te, zise Dwayne, făcând ochii mici și gustând distracția dulce-amăruie.

Nu știa cine e Wayne. Îl primi ca pe un robot negru tipic. Oricare alt robot negru ar fi fost tot așa de bun. Și Dwayne purtă o conversație șuie cu Creatorul Universului, folosind un robot lipsit de simțire drept subiect de discuție. Erau o grămadă de oameni în Midland City, care aranjau lucruri nefolositoare din Hawaii sau Mexic ori de pe-acolo de pe undeva pe măsuta de cafea sau pe masa din capătul camerei de zi ori pe etajerele pentru bibelouri – și un asemenea lucru se numea subiect de discuție.

Wayne rămase pe loc repaus cât timp Dwayne îi povesti despre anul când fusese comandant pe întreg districtul al organizației de cercetași din America, perioadă

în care au intrat în cercetășie mai mulți tineri negri decât intraseră în alți ani până atunci, Dwayne îi povesti lui Wayne despre eforturile făcute de el ca să salveze viața unui tânăr negru pe nume Payton Brown, care, la vârsta de cincisprezece ani și jumătate, a devenit cea mai tânără persoană care a murit vreodată pe scaunul electric la Shepherdstown. Dwayne bătu câmpii despre toți negrii pe care-i angajase când nimeni altcineva nu angaja negri, despre faptul că nu păreau niciodată să fie-n stare să vină la lucru la timp. Mai pomeni vreo câțiva, care fuseseră plini de energie și punctuali, îi făcu cu ochiul lui Wayne și-i zise chestia asta:

— Erau programați în felul ăla.

Vorbi din nou despre nevastă-sa și fiu-său și recunosc faptul că, în esență, roboții albi erau la fel ca roboții negri, în sensul că erau programați să fie ceea ce erau, să facă ceea ce făceau.

După asta Dwayne tăcu o clipă.

În timpul ăsta tatăl lui Mary Alice Miller continua să învețe franceza colocvială, stând întins în mașina lui, doar la câțiva metri mai încolo.

Și după asta Dwayne se repezi la Wayne. Avea de gând să-i dea o palmă, dar Wayne era foarte bun când era vorba să se ferească. Se lăsă în genunchi în vreme ce mâna spintecă aerul acolo unde fusese fața lui.

Dwayne râse.

— Cioară sperioasă! zise el.

Treaba asta avea legătură cu un soi de baracă de la bâlci, care era în vogă în copilăria lui Dwayne. Un negru își scotea capul printr-o gaură dintr-o bucată de pânză agățată în spatele barăcii și lumea dădea bani pentru privilegiul de a-i arunca în cap cu mingi tari de baseball. Dacă-l nimereau în cap, câștigau un premiu.

* * *

Așa că Dwayne crezu că marele Creator al Universului îl invitase la o partidă de „Cioară sperioasă” acum. Deveni șiret și-și ascunse intențiile violente cu o plictiseală aparentă. După asta îi dădu foarte brusc un picior lui Wayne.

Wayne se feri din nou și trebui să se mai ferească o dată aproape imediat, căci Dwayne înainta, făcând combinații rapide de lovituri cu piciorul, cu palma și cu pumnii. Și Wayne sări pe cadrul unui camion foarte neobișnuit, construit pe șasiul unei limuzine Cadillac 1962. Fusesse proprietatea firmei de construcții a fraților Maritimo.

Noua poziție mai ridicată a lui Wayne îi dădu posibilitatea să vadă, dincolo de Dwayne, amândouă

benzile de pe autostrada care leagă statele între ele și un kilometru sau mai mult din Aeroportul Memorial „Will Fairchild”, care era și mai departe. Și este important să înțelegeți în punctul ăsta că Wayne nu văzuse niciodată un aeroport până atunci și că era nepregătit pentru ce-ar putea păți un aeroport dacă apărea un avion noaptea.

— Stai cuminte, nu-ți face griji, îl liniști Dwayne pe Wayne.

Era un băiat foarte de comitet. N-avea de gând să se urce pe camion ca să se mai repeedă o dată la Wayne. Nu mai putea să respire, în primul rând. Și în al doilea, își dădea seama că Wayne era o mașină perfectă de ferit. Doar o mașină perfectă de lovit îl putea lovi.

— Ești prea bun pentru mine, zise Dwayne.

Așa că Dwayne se dădu puțin înapoi și se mulțumi să-i țină o mică predică lui Wayne. Vorbi despre sclavia umană – nu numai sclavii negri, ci și cei albi. Dwayne îi considera sclavi pe mineri și pe muncitorii de la liniile de asamblare și așa mai departe, indiferent de culoarea pielii.

— Cândva credeam că toată chestia asta era o rușine, spuse el. Cândva credeam că scaunul electric era o rușine. Cândva credeam că războiul era o rușine... și accidente de mașină și cancerul, zise el și așa mai departe.

Acuma nu mai credea că erau o rușine.

— De ce mi-ar păsa mie ce pătesc mașinile? făcu el.

Chipul lui Wayne Hoobler fusese fără expresie până acum, dar în clipa asta începu să se lumineze de groază. Omul rămase cu gura căscată.

Luminile de pe pista de la Aeroportul Memorial „Will Fairchild” tocmai se aprinseseră. Luminile alea i se păreau lui Wayne mii și mii de kilometri de bijuterii uimitor de frumoase. Pe partea cealaltă a autostrăzii care leagă statele între ele vedea cum se împlinește un vis.

În capul lui Wayne se aprinse o luminiță ca semn că recunoaște visul ăla, se aprinse o reclamă luminoasă, care dădu un nume copilăresc visului... așa:

Ascultați aici: Dwayne Hoover a rănit grav așa de mulți oameni încât a fost chemată o ambulanță specială, căreia i se spunea „Martha”. Martha era un autobuz transcontinental mare, făcut de General Motors, dar fără scaune. Avea paturi pentru treizeci și șase de sinistrați, plus o bucătărie, o baie și o sală de operație. Avea destule provizii de mâncare și medicamente pentru a funcționa ca un mic spital independent timp de o săptămână fără ajutor din afară.

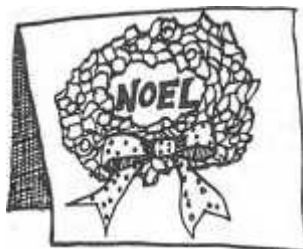
Numele ei complet era „Unitatea Mobilă de Intervenție în caz de Calamitate, în Memoria lui Martha Simmons” și se numea așa în onoarea nevestei lui Newbolt Simmons, comisar pentru siguranța publică al districtului. Murise de turbare, contractată de la un liliac bolnav pe care-l găsisese într-o dimineață atârnat de draperiile ei în camera de zi, care se-ntindeau din tavan până-n podea. Tocmai citea o biografie a lui Albert Schweitzer, care credea că ființele omenesti ar trebui să trateze cu multă iubire animalele mai simple. Liliacul a ciupit-o ușurel în timp ce ea îl înfășură în Kleenex, o hârtie fină pentru față. L-a dus în curtea interioară, unde l-a așezat cu grijă pe un fel de iarbă artificială cunoscută sub numele de Astro turf.

Când a murit avea șolduri de nouăzeci și unu de centimetri, talie de șaptezeci și patru de centimetri și circumferința bustului de șaptezeci și unu de centimetri. Soțul ei avea un penis de șaptesprezece centimetri și jumătate lungime și cinci centimetri în diametru.

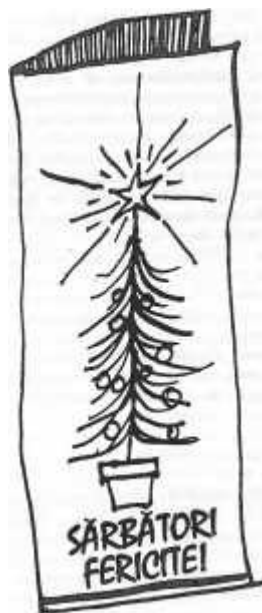
El și Dwayne au fost foarte apropiați o vreme – asta fiindcă nevasta lui și a lui Dwayne avuseseră parte de o moarte așa de ciudată, la o lună una de alta.

Au cumpărat împreună o groapă de pietriș, undeva pe șoseaua 23A, dar mai apoi firma de construcții a fraților Maritimo le-a oferit de două ori mai mult decât plătiseră ei. Așa c-au acceptat oferta și-au împărțit profiturile între ei, iar prietenia s-a cam terminat. Încă își mai trimiteau felicitări de Crăciun unul altuia.

Cea mai recentă felicitare pe care i-a trimis-o Dwayne lui Newbolt Simmons arăta așa:

Cea mai recentă felicitare pe care i-a trimis-o Newbolt Simmons lui Dwayne arăta așa:

* * *

Pe psihiatra mea tot Martha o cheamă. Adună țiți nervoși în familii mititele, care se întâlnesc o dată pe săptămână. E tare distractiv. Ne învață cum să ne mângâiem unul pe altul în mod inteligent. Acum e-n vacanță. Îmi place foarte mult de ea.

Și mă gândesc acuma, că se-apropie ziua mea (împlinesc cincizeci de ani), la romancierul american Thomas Wolfe, care-avea doar treizeci și opt de ani când a murit. Maxwell Perkins, redactorul lui de la Charles Scribner's Sons, l-a ajutat foarte mult să-și organizeze romanele. Am auzit că Perkins i-a spus să nu uite, când

scrie, de ideea unificatoare a căutării unui tată de către un erou.

Mi se pare că, în romanele americane cu adevărat veridice, atât eroii, cât și eroinele caută mame în loc de tați. Nu trebuie să supere pe nimeni chestia asta. E adevărat, ce mai încolo-ncoace.

O mamă e mult mai folositoare.

Eu, unul, nu m-aș simți deosebit de bine dac-aș mai găsi un tată. Nici Dwayne Hoover. Nici Kilgore Trout.

* * *

Și tocmai când Dwayne Hoover, cel orfan de mamă, îi freca ridichea lui Wayne Hoobler, cel orfan de mamă, în parcare de mașini la mâna a doua, un tip care-și omorâse de-adevăratelea mama se pregătea să aterizeze cu o cursă *charter* pe Aeroportul Memorial „Will Fairchild” de pe cealaltă parte a autostrăzii care leagă statele între ele. Era vorba de Eliot Rosewater, protectorul lui Kilgore Trout. Și-a omorât mama întâmplător, într-un accident pe apă, când era tânăr. Femeia era campioana la șah a Statelor Unite ale Americii, la o mie nouă sute treizeci și șase de ani după ce s-a născut fiul lui Dumnezeu. Rosewater a omorât-o un an după aia.

Pilotul lui a fost cel care a făcut ca pistele

aeroportului să devină țara poveștilor în mintea unui fost pușcăriaș. Rosewater își aduse aminte de bijuteriile maică-sii când s-au aprins luminile. Se uită spre apus și zâmbi la frumusețea trandafirie a Centrului Memorial pentru Arte „Mildred Barry”, o lună plină pe catalige într-un cot pe care-l făcea Sugar Creek. Îi aducea aminte cum arătase maică-sa acum, când o vedea cu ochii tulburi ai copilăriei.

* * *

Eu îl născocisem, bineînțeles, și pe el, și pe pilotul lui. L-am pus la manșă pe colonelul Looseleaf Harper, cel care dăduse drumul bombei atomice la Nagasaki, în Japonia.

L-am făcut pe Rosewater alcoolic în altă carte. Acuma-l făcusem să fie rezonabil de treaz cu ajutorul dat de Alcoolicii Anonimi. L-am făcut să-și folosească starea de trezie pe care-o găsisese de curând pentru a explora, printre altele, presupusele avantaje spirituale și fizice ale orgiilor sexuale în rândul celor care nu erau de loc din New York. Până acum era doar derutat.

Aș fi putut să-l omor și pe el și pe pilotul lui, dar i-am lăsat în viață pe amândoi. Așa că avionul lor a aterizat fără probleme.

* * *

Cei doi medici de pe vehiculul de intervenție în caz de calamitate numit „Martha” erau Cyprian

Ukwende din Nigeria și Khashdrahr Miasma din Bangladesh, o țară ce-abia lua ființă. Amândouă erau părți ale lumii care, din când în când, ieșeau în evidență prin faptul că rămâneau fără mâncare. De fapt amândouă erau pomenite clar în *Acum se poate spune* de Kilgore Trout. Dwayne Hoover citi în cartea aia că roboții din lumea întreagă rămâneau întruna fără combustibil și mureau pe capete, tot așteptând s-o pună la încercare pe singura făptură cu liber-arbitru din univers, care avea șanse minime să apară.

* * *

La volanul ambulanței era Eddie Key, un tânăr negru care descindea direct din Francis Scott Key, patriotul american alb care-a scris imnul național. Eddie știa că descindea din Key. Era în stare să enumere mai mult de șase sute de strămoși de-ai lui și avea cel puțin o anecdotă despre fiecare. Erau africani, indieni și albi.

Știa, de exemplu, că familia din partea maică-sii

fusesse odată proprietara fermei în incinta căreia s-a descoperit Peștera Miracolului Sacru, că strămoșii lui o botezaseră Ferma Muscarului Albastru.

* * *

Iată de ce, întâmplător, atât de mulți doctori tineri străini făceau parte din personalul spitalului: țara nu scotea pe piață destui doctori pentru toți bolnavii pe care-i avea, dar avea cumplit de mulți bani. Așa că-i cumpăra pe doctorii ăștia din alte țări, care n-aveau mulți bani.

* * *

Eddie Key știa atât de multe lucruri despre strămoșii lui deoarece ramura neagră a familiei făcuse ceea ce încă fac așa de multe familii africane din Africa, adică să aibă câte un membru din fiecare generație a cărei sarcină era să țină minte istoria de până atunci a familiei. Eddie Key începuse să-și bage-n cap numele și aventurile strămoșilor din familie, atât din partea mamei, cât și a lui tatăl, când avea numai șase ani. Cum stătea acolo, pe scaunul din față al vehiculului de intervenție în caz de calamitate și se uita prin parbriz, avea sentimentul că el însuși era un vehicul și că ochii îi erau niște parbrize prin care înaintașii

lui puteau să se uite dac-aveau chef s-o facă.

Francis Scott Key era doar unul dintre miile de strămoși pe care-i avea în urmă. Deși erau șanse minime ca strămoșul să tragă cu ochiul chiar acum la ce sentâmplase cu Statele Unite ale Americii, până în momentul acela, Eddie își pironi privirile pe steagul american înfipt în parbriz.

— Tot mai fluturi, băiete? îi spuse el încet.

* * *

Familiaritatea lui Eddie Key cu trecutul forfotitor făcea viața mult mai interesantă pentru el decât era pentru Dwayne, de exemplu, ori pentru mine, pentru Kilgore Trout ori pentru aproape orice alb din Midland City în ziua aia. Noi nu aveam sentimentul că oricine altcineva vedea cu ochii noștri... sau lucra cu mâinile noastre. Noi nu știam nici măcar cine erau străbunicii și străbunicile noastre. Eddie Key plutea pe un râu de oameni care curgeau de colo până dincolo în timp. Dwayne, Trout și cu mine eram pietricele nemișcate.

Și, fiindcă știa așa de multe lucruri pe de Fost, Eddie Key era în stare să aibă sentimente profunde, binefăcătoare pentru Dwayne Hoover, de exemplu, și de asemenea pentru doctorul Cyprian Ukwende. Dwayne era

un tip a cărui familie preluase Ferma Muscarului Albastru. Ukwende, din neamul *indaro*, era un tip ai cărui strămoși îl răpiseră pe un strămoș de-al lui Key pe coasta apuseană a Africii, un tip pe care-l chema Ojumwa. Cei din neamul *indaro* l-au vândut pe o muschetă unor negustori britanici de sclavi, care l-au dus cu o barcă cu pânze ce se numea „Skylark” la Charleston, în Carolina de Sud, unde a fost adjudecat pe doi bani la o licitație ca fiind o mașină agricolă autopropulsată ce se repară singură.

Și așa mai departe.

* * *

Acuma Dwayne intra îmbrâncit în „Martha” prin ușile mari și duble din spate, chiar în fața motorului. Eddie Key era pe scaunul șoferului și se uita în oglinda retrovizoare să vadă ce se petrecea pe-acolo. Dwayne era înfășat atât de strâns în cearșafuri de pânză tare, care-i opreau mișcările, încât reflexia lui în oglindă i se părea lui Eddie că seamănă cu un deget mare bandajat de la mână.

Dwayne nu observă faptul că nu putea să se miște. Credea că se află. Pe planeta virgină promisă de cartea lui Kilgore Trout. Chiar și când Cyprian Ukwende și Khashdrahr Miasma l-au așezat în poziție orizontală, el tot credea că stă în picioare. Cartea îi spusese că s-a dus să

înoate în apă rece pe planeta virgină și că, de câte ori ieșea din râul înghețat, urla mereu zicând ceva surprinzător. Era un joc. Creatorul Universului încerca să ghicească ce-o să urle Dwayne în fiecare zi. Și Dwayne îl prostea pe de-a-ntregul.

Iată ce urla Dwayne în ambulanță:

— La revedere, tristă zi de luni!

După asta i se păru că mai trecuse o zi pe planeta virgină și că era timpul să urle din nou.

— Să n-aud pe nimeni tușind aici! urlă el.

* * *

Kilgore Trout era unul dintre răniții care mergeau pe picioare. Era în stare să se urce în „Martha” fără ajutor și să-și aleagă un loc unde să stea ca să fie departe de cazurile cu adevărat grave. Îl atacase pe Dwayne Hoover din spate când Dwayne o trăgea pe Francine Pefko afară din propria lui sală de prezentare și-o țâra pe asfalt. Dwayne voia s-o bată în public, ceea ce chimicalele lui nocive îl făceau să creadă că merită cu prisosință.

Dwayne îi rupsese deja falca și trei coaste în birou. Când o scoase în brânci afară, găsi acolo o mulțime de oameni de dimensiuni rezonabile, care ieșiseră alene din barul și din bucătăria hotelului Holiday Inn.

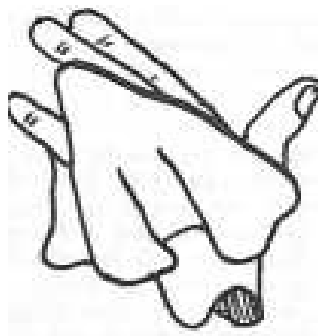
— Cea mai bună mașină de regulat din tot statul, spuse el mulțimii. Excit-o și-o să te reguleze și-o să-ți spună că te iubește și n-o să tacă din gură până ce n-o să-i dai o franciză Kentucky Fried Chicken de-a colonelului Sanders.

Și așa mai departe. Trout îl înșfăcă pe la spate.

Inelarul de la mâna dreaptă a lui Trout alunecă oarecum în gura lui Dwayne și Dwayne îi retează cu dinții prima falangă. După asta Dwayne îi dădu drumul lui Francine și ea căzu grămadă pe asfalt. Femeia își pierduse cunoștința și era cel mai grav rănită dintre toți. Și Dwayne o luă la picior spre albia de beton de lângă autostrada care leagă statele între ele și scuiă vârful degetului lui Kilgore Trout în Sugar Creek.

* * *

Kilgore Trout nu se hotărî să se lungească în „Martha”. Se așează într-un scăunel de piele din spatele lui Eddie Key. Key îl întreabă ce pățise, iar Trout ridică mâna dreaptă, înfășurată întrucâtva într-o batistă plină de sânge, care arăta așa:

— C-o scăpare poți s-o ncurci pe mare! urlă Dwayne.

* * *

— Amintiți-vă de Pearl Harbor! urlă Dwayne.

Cea mai mare parte din tot ce făcuse el în ultimele trei sferturi de oră fusese hidos de nedrept. Dar cel puțin îl cruțase pe Wayne Hoobler. Wayne se întorsese nevătămat printre mașinile la mâna a doua. Culegea de pe jos o brățară pe care-o aruncasem eu acolo ca s-o găsească el.

Cât despre mine, păstram o distanță plină de respect între mine și toată violența, deși eu eram cel care-l crease pe Dwayne și violența lui și orașul și cerul de deasupra și Pământul de dedesubt. Chiar și așa, m-am ales de pe urma târăboiului cu geamul de la ceas spart și cu ceea ce s-a dovedit mai târziu a fi un deget rupt de la picior. Cineva a sărit înapoi ca să se ferească din calea lui Dwayne. Mi-a spart geamul de la ceas, deși eu îl creasem, și mi-a rupt

degetul de la picior.

* * *

Cartea asta nu e genul de carte în care oamenii primesc ce li se cuvine la sfârșit. Dwayne a lovit doar un om care a meritat să fie lovit pentru că era așa de rău. L-a lovit pe Don Breedlove. Breedlove era instalatorul de gaz, alb, care o siluise pe Patty Keene, ospătărița de la restaurantul lui Dwayne, Burger Chef, de pe Crestriew Avenue, în parcare de la Centrul Sportiv Memorial „George Hickman Bannister”, din bâlciul districtului, după ce Universitatea „Peanut” a bătut Liceul „Innocent Bystander” în meciul de baraj al echipei de baschet a liceului pe întreaga regiune.

* * *

Don Breedlove era în bucătăria hotelului Holiday Inn când Dwayne a început să facă scandal. Repara acolo un cuptor cu gaz care nu mai mergea.

Ieși din bucătărie ca să ia puțin aer și Dwayne veni alergând spre el. Dwayne tocmai scuiase vârful degetului lui Kilgore Trout în Sugar Creek. Don și Dwayne se cunoșteau foarte bine, căci Dwayne îi vânduse odată lui

Breedlove un Pontiac, model Ventura, despre care Don a zis că era o lămâie. O lămâie era un automobil care nu mergea cum trebuie și pe care nimeni nu era-n stare să-l repare.

De fapt Dwayne a pierdut bani în tranzacția asta făcând adaptări și înlocuind anumite piese în încercarea de a-l îndulci pe Breedlove. Dar Breedlove era de nemângâiat și, în cele din urmă, a pictat, cu galben țipător, anunțul ăsta pe capacul de la portbagaj și pe amândouă portierele:

MAȘINA ASTA
E O LĂMÂIE!

Iată ce, întâmplător, era într-adevăr în neregulă cu mașina. Copilul unui vecin de-al lui Breedlove pusese sirop de arțar în rezervorul de benzină al mașinii model Ventura. Siropul de arțar era ceva dulce făcut din sângele pomilor.

Așa că acum Dwayne Hoover întinse mâna dreaptă spre Breedlove, iar Breedlove, fără să se gândească deloc la chestia asta, luă mâna aia în mâna lui. Se strânseră așa:

Era un simbol al prieteniei între bărbați. Sentimentul general era, de asemenea, că, după felul în care un bărbat dădea mâna, puteai să-ți dai seama în mare măsură de caracterul omului. Dwayne și Don Breedlove își strânseseră mâinile cu putere și fără emoție.

Așa că Dwayne se ținu de Don Breedlove cu mâna dreaptă și zâmbi de parcă voia să spună: cele rele să se spele, cele bune să se-adune. Pe urmă își făcu palma stângă căuș și-i trase una lui Don peste ureche cu partea desfăcută a căușului. Treaba asta ridică îngrozitor presiunea aerului în urechea lui Don. Omul căzu la podea fiindcă durerea era atât de cumplită. Don n-a mai auzit nimic cu urechea aia, niciodată.

* * *

Așa că acuma Don era și el în ambulanță și stătea în capul oaselor la fel cum stătea și Kilgore Trout. Francine era întinsă pe jos, inconștientă, dar gemând. Beatrice Keedsler era întinsă pe jos, deși ar fi putut sta în capul oaselor. Avea falca ruptă. Bunny Hoover era întins pe jos.

Fața îi era de nerecunoscut, nici nu mai semăna cu o față, indiferent a cui. Cyprian Ukwende îi dăduse morfină.

Mai erau încă cinci victime: o femeie albă, doi bărbați albi, doi bărbați negri. Cei trei albi nu mai fuseseră niciodată în Midland City până atunci. Călătoreau împreună de la Erie, din statul Pennsylvania, spre Marele Canion, care era cea mai adâncă crăpătură de pe planetă. Voiau să se uite în josul crăpăturii, dar n-au ajuns în veci să facă treaba asta. Dwayne Hoover tăbări pe ei pe drumul de la mașină spre holul noului hotel Holiday Inn.

Cei doi bărbați negri lucrau amândoi la bucătăria restaurantului.

* * *

Cyprian Ukwende încerca acum să-i scoată pantofii lui Dwayne Hoover, dar pantofii, șireturile și șosetele lui Dwayne erau impregnate cu materialul plastic cu care se căptușise când trecuse teleap-teleap prin Sugar Creek.

Ukwende nu rămânea cu gura căscată când vedea pantofi și șosete amestecate într-un tot unitar. Vedea pantofi și șosete ca alea în fiecare zi la spital în picioarele copiilor care se jucaseră prea aproape de Sugar Creek. De fapt atârnase un clește pentru tablă pe peretele salonului de urgențe ca să poată tăia pantofi și șosete amestecate

într-un tot unitar.

Se întoarse către asistentul lui, tânărul doctor Khashdrahr Miasma, din Bangladesh, și-i spuse:

— Adu niște foarfeci din alea mari.

Miasma stătea cu spatele la toaletă femeilor din ambulanță. Până acum nu făcuse nimic ca să dea și el o mână de ajutor în toate urgențele care apăruseră. Ukwende, poliția și o echipă de la apărarea civilă făcuseră totul până acum. Acuma Miasma refuza chiar și să caute niște foarfeci din alea mari.

În esență, probabil că Miasma nici n-ar fi trebuit să lucreze deloc în domeniul medicinei sau, cel puțin, nu într-o zonă unde exista o șansă cât de mică să fie criticat. Nu putea să suporte critica. Asta era o trăsătură care-i scăpa de sub control. Orice aluzie cum că vreun lucru legat de el nu era absolut magnific îl transforma automat într-un copil îmbufnat căruia i se înecaseră toate corăbiile și care zicea doar că vrea acasă.

Asta a și zis când Ukwende i-a spus a doua oară să aducă niște foarfeci din alea mari:

— Vreau acasă.

Iată de ce fusese criticat chiar înainte de a se da alarma că pe Dwayne îl apucase amocul: amputase piciorul unui negru când probabil că piciorul ar fi putut fi salvat.

Și așa mai departe.

* * *

Aș putea să-i dau înainte cu amănuntele cu caracter intim despre viețile diferite ale celor din superambulanță, dar la ce bun mai multe informații?

Sunt de acord cu Kilgore Trout în ceea ce privește romanele realiste și faptul că dau amănunte cu nemiluita, până-n pânzele albe. În romanul lui Trout, *Banca de memorie pangalactică*, eroul se află într-o navă spațială de trei sute douăzeci de kilometri lungime și nouăzeci și nouă de kilometri în diametru. La un moment dat, împrumută un roman realist de la biblioteca de cartier de lângă casa lui. Citește vreo șaizeci de pagini și pe urmă o dă înapoi.

Bibliotecara îl întreabă de ce nu-i place și el îi spune:

— Știu deja destule despre ființele omenești.

Și așa mai departe.

* * *

„Martha” se puse în mișcare. Kilgore Trout văzu un anunț care-i plăcu la nebunie. Iată ce scria în anunțul cu pricina:

Și așa mai departe.

Pentru o clipă Dwayne Hoover deveni din nou conștient. Vorbi despre deschiderea unui centru de sănătate la Midland City cu aparate pentru exersarea mușchilor folosiți la vâslit, biciclete statice, căzi cu hidromasaj, lămpi cu raze ultraviolete, piscine și așa mai departe. Îi spuse lui Cyprian Ukwende că tot ce trebuia făcut cu un centru de sănătate era să-l deschizi și pe urmă să-l vinzi cât mai repede cu profit.

— Oamenii se-nghesuie când e vorba să revină la forma mai bună pe care-au avut-o înainte sau să slăbească

vreo câteva kilograme, spuse Dwayne. Se-nscriu la program, dar pe urmă le dispare interesul cam într-un an și nu mai vin. Așa-s oamenii.

Și așa mai departe.

Dwayne n-avea să deschidă niciun centru de sănătate. N-avea să deschidă nimic, niciodată. Cei pe care-i jignise pe nedrept aveau să-l dea-n judecată, dorindu-și așa de mult să se răzbune pe el încât avea să rămână fără un sfanț. Avea să devină umbra ștersă a unui bătrân de la periferia orașului, care se afla lângă Hotelul Fairchild, ce fusese cândva foarte la modă, foarte elegant. În niciun caz n-avea să fie singurul vagabond despre care se putea spune pe drept cuvânt:

— Îl vezi? Îți vine să crezi? Acuma nu mai are nicio para chioară, dar cândva învârtea banii cu lopata.

Și așa mai departe.

Acum, în ambulanță, Kilgore Trout își scotea fâșii și petice de plastic de pe fluierile picioarelor care parcă luaseră foc. Trebuia să-și folosească mâna stângă, care era întreagă.

ETC.

Epilog

Camera de gardă de la spital era la subsol.

După ce lui Kilgore Trout i-au dezinfectat, i-au curăţat şi i-au bandajat ciotul care-i mai rămăsese din inelar, a trebuit să se ducă la etaj, la serviciul financiar. Trebuia să completeze anumite formulare, căci nu era din districtul Midland, n-avea asigurare de sănătate şi era sărac lipit. N-avea carnet de cecuri. N-avea bani peşin.

Pentru scurtă vreme s-a rătăcit în subsol, ca mulţi alţii. A dat peste uşile duble care duceau la morgă, ca mulţi alţii. Automat a început să se gândească la faptul că şi pe el îl aştepta tot moartea, ca pe mulţi alţii. A nimerit într-o sală cu un aparat de raze Roentgen, care nu funcţiona. Treaba asta l-a făcut să se-ntrebe automat dacă se năştea ceva rău în el. Mulţii alţii s-au întrebat exact acelaşi lucru când au trecut pe lângă camera aia.

Acuma Trout nu simţea nimic din ce ar fi simţit milioane de alţi oameni, automat.

Şi Trout dădu peste nişte trepte, dar nu duceau unde trebuia. Nu-l duceau spre hol, spre serviciul financiar şi spre magazinul de cadouri sau alte asemenea locuri, ci spre nişte camere întortocheate unde diverşi oameni îşi reveneau sau nu de pe urma traumelor de tot felul. Mulţi dintre cei de acolo fuseseră aruncaţi la pământ de forţa

gravitației, care nu se ostoaia nicio clipă.

Trout trecu acum pe lângă o cameră privată și acolo, înăuntru, era un tânăr negru, cu un telefon alb și un televizor color și cutii cu bomboane și buchete de flori peste tot prin jur. Era Elgin Washington, un codoș care lucra în afara hotelului Holiday Inn. Avea doar douăzeci și șase de ani, dar era fabulos de bogat.

Ora de vizită trecuse așa că toate sclavele lui sexuale plecaseră. Dar lăsaseră în urmă valuri de parfum. Pe Trout îl apucă greața când trecu pe lângă ușă. Era o reacție automată față de valul acela fundamental neprietenos. Elgin Washington tocmai prizase cocaină, care ajunsese în sinusurile lui, ce amplificau îngrozitor de mult mesajele telepatice pe care le trimitea și le primea. Se simțea de o sută de ori mai mare decât era în realitate fiindcă mesajele erau așa de puternice și excitante. Zgomotul pe care-l făceau îi dădea fiori. Nu-i păsa ce ziceau mesajele alea.

Și, când era tărăboiul mai mare, Elgin Washington îi spuse lui Trout ceva, încercând să-l încânte cu vorbe dulci.

— Hei, măi, omule, hei, măi, omule, hei, măi, omule! zise el, încercând să-l încânte cu vorbe dulci.

Mai de dimineată îi fusese amputat piciorul de Khashdrahr Miasma, dar uitase de chestia asta.

— Hei, măi, omule, îl linguși el.

Nu voia nimic deosebit de la Trout. O parte din

creierul lui își exersa alene măiestria de a-i face pe străini să vină la el. Umbla după sufletele oamenilor.

— Hei, măi, omule... mai zise.

Îi arată un dinte de aur. Îi făcu cu ochiul.

Trout veni lângă patul negrului. Nu era vorba de compasiune din partea lui. Era din nou o mașină. Că așa de mulți pământeni, Trout era un tontălău pătruns de automatisme până-n măduva oaselor, căruia o personalitate patologică precum Elgin Washington putea să-i ordone ce să-și dorească sau ce să facă. Întâmplător, amândoi erau descendenți ai împăratului Carol cel Mare. Orice individ care avea cât de puțin sânge european în vine era descendent al împăratului Carol cel Mare.

Elgin Washington își dădu seama c-a mai prins în plasă încă o ființă omenească fără să vrea cu adevărat. Nu-i stătea în caracter să te lase să pleci fără să te facă să te simți cumva inferior, cumva tâmpit. La un moment dat, chiar a omorât pe bune un om pentru a-l face să se simtă inferior, dar cu Trout era blând. Închise ochii ca și cum s-ar fi gândit intens și pe urmă spuse serios:

— Cred că s-ar putea să mor.

— Chem o soră! zise Trout.

Orice ființă omenească ar fi spus exact același lucru.

— Nu, nu, făcu Elgin Washington și dădu din mâini de parcă protesta în vis. Mor agale. Totul merge treptat.

— Aha, își dădu Trout cu părerea.

— Trebuie să-mi faci un hatâr, spuse Washington.

N-avea idee ce hatâr să-i ceară. O să-i vină lui ceva în minte. Îi veneau mereu idei de hatâruri.

— Ce hatâr? întrebă Trout, care nu se simțea deloc în apele lui.

Se îmbățoșă când auzi că era vorba de un hatâr. Era genul ăla de mașină. Washington știa c-o să se îmbățoșeze. Toate ființele omenești erau genul ăla de mașină.

— Vreau să m-ascuți când o să fluier cântecul privighetorii, spuse el.

Îi dădu ordin lui Trout să tacă, privindu-l cu ochi răi.

— Ce face chemarea privighetorii, atât de iubită de poeți, să fie deosebit de frumoasă, zise el, este faptul că pasărea asta nu cântă decât sub clar de lună.

După asta făcu ceea ce ar face aproape orice negru din Midland City: imită o privighetoare.

* * *

Festivalul de Artă de la Midland City a fost amânat din cauza nebuniei. Fred T. Barry, președintele festivalului ăstuia, veni la spital în limuzina lui, îmbrăcat în chinez, pentru a-și prezenta omagiile lui Beatrice Keedsler și

Kilgore Trout. Pe Trout nu-l puteau găsi nicăieri. Beatrice Keedsler fusese adormită cu morfină.

Kilgore Trout presupuse că Festivalul de Artă o să aibă totuși loc în seara aia. N-avea bani pentru niciun fel de mijloc de transport, așa c-o luă pe jos. O porni într-o plimbare de câțiva kilometri pe bulevardul Fairchild, îndreptându-se spre un punct mititel de culoarea chihlimbarului din celălalt capăt. Punctul era Centrul pentru Arte din Midland City. Mergând spre el, o să-l facă să crească. Și când mersul lui în direcția aia o să-l facă destul de mare, punctul o să-l înghită. O să fie mâncare înăuntru.

* * *

Așteptam să-l interceptez la vreo șase străzi mai încolo. Eram într-o mașină marca Plymouth, model Duster, pe care o închiriasem de la Avis²⁶ cu cardul meu Diners' Club. Țineam un tubuleț de hârtie în gură. Era burdușit cu frunze. I-am dat foc. A fost *soigne* să fac o chestie ca asta.

Penisul meu avea șapte centimetri și jumătate lungime și treisprezece centimetri în diametru. După câte știam, așa un diametru era un record mondial. Acuma

---

²⁶ Companie americană de închirieri auto, fondată în 1946 la Detroit, statul Michigan, actualmente cu sediul la Parsippany, statul New Jersey (n.t.).

dormea în șortul meu de la firma Jockey. Și eu m-am dat jos din mașină ca să-mi dezmoțesc picioarele, ceea ce a fost iarăși *soigne*. Eram printre fabrici și depozite. Felinarele de pe stradă erau la distanță mare unul de altul și aruncau o lumină chioară. Parcărilor erau goale în afară de mașinile paznicilor de noapte, care erau ici și colo. Nu circula nimic pe bulevardul Fairchild, care fusese cândva aorta ce pompa sângele în tot orașul. Fusese stoarsă total de viață. Și treaba asta o făcuseră autostrada care leagă statele între ele și autostrada Robert F. Kennedy, care a fost construită pe vechiul amplasament al căii ferate Monon. Monon era moartă.

Moartă.

* * *

Nimeni nu dormea în partea aia a orașului. Nimeni nu stătea la pândă acolo. Era un sistem de bastioane pe timpul nopții, cu garduri înalte și alarmă și cu câini care dădeau târcoale în căutare de pradă. Erau mașini de ucis.

Când m-am dat jos din mașina mea marca Plymouth, model Duster, nu mi-era frică de nimic. Întrucât materialele cu care lucrează sunt atât de periculoase, un scriitor cu garda jos se poate aștepta la chinuri care s-

apară cu iuțeala fulgerului.

Era cât pe-aici să m-atace un Doberman *pinscher*, unul dintre personajele principale dintr-o versiune mai de demult a cărții ăsteia.

* * *

Ascultați aici: Pe Doberman îl chema Kazak. Patrula în timpul nopții prin zona cu depozitele firmei de construcții a fraților Maritimo. Dresorii lui Kazak, cei care-i explicau pe ce fel de planetă se află și ce fel de animal e, l-au învățat că Creatorul Universului voia ca el să ucidă orice lucru pe care punea laba și să-l și mănânce.

Într-o versiune mai de demult a cărții ăsteia l-am pus pe Benjamin Davis, un negru, care era bărbatul lui Lottie Davis, servitoarea lui Dwayne Hoover, să aibă grijă de Kazak. Azvârlea carne crudă în groapa unde stătea Kazak în timpul zilei. Îl trăgea pe Kazak în groapă la răsăritul soarelui. Țipa la el și arunca în el cu mingi de tenis la apusul soarelui. După asta îl lăsa liber.

Benjamin Davis era prim trompetist în orchestra simfonică din Midland City, dar nu primea niciun ban pentru asta, așa c-avea nevoie de-o slujbă ca lumea. Purta un halat gros făcut din saltele care rămăseseră de pe vremea războiului și plasă de sârmă așa încât Kazak să nu-

l poată omorî. Kazak își dădea toată osteneala. Peste tot erau ciozvărte de saltea și petice de plasă de sârmă.

Și Kazak făcea pe dracu-n patru ca să omoare pe oricine venea prea aproape de gardul ce-i îngrădea planeta. Sărea la oameni de parcă nu era niciun gard pe acolo. Peste tot gardul se curba în afară spre trotuar. Arăta de parcă ar fi tras cineva cu ghiulele în el dinăuntru.

Ar fi trebuit să observ forma ciudată a gardului când m-am dat jos din automobil, când mi-am aprins o țigară, ceea ce a fost *soigne*. Ar fi trebuit să știu că un personaj așa de feroce cum era Kazak nu putea fi scos cu ușurință dintr-un roman.

Kazak stătea ghemuit după o grămadă de țevi de bronz pe care frații Maritimo le cumpăraseră de la un gangster ceva mai de dimineață. Kazak avea de gând să mă omoare și să mă mănânce.

* * *

M-am întors cu spatele la gard și-am tras adânc din țigară. Țigările Pall Mall m-ar ucide încetul cu încetul. Și-am meditat filosofic la crenelurile mohorâte ale vechii reședințe Keedsler de pe cealaltă parte a bulevardului Fairchild.

Beatrice Keedsler fusese crescută acolo. Cele mai

renumite crime din istoria oraşului fuseseră comise acolo. Will Fairchild, eroul din război şi unchiul lui Beatrice Keedsler din partea mamei, a apărut într-o noapte din vara lui 1926 cu o puşcă Springfield. A tras şi şi-a omorât cinci neamuri, trei servitori, doi poliţişti şi toate animalele din grădina zoologică particulară a familiei Keedsler. După asta s-a împuşcat în inimă.

Când i-au făcut autopsia, s-a găsit o tumoare pe creier de mărimea unei alice. Asta a fost cauza crimelor.

* * *

După ce familia Keedsler a pierdut casa la începutul marii crize, s-au mutat în ea Fred T. Barry şi părinţii lui. Vechea reşedinţă vuia de sunetele scoase de păsările din Anglia. Acum era un loc cufundat cu totul în tăcere şi se vorbea c-o să-l transforme într-un muzeu unde copiii ar putea învăţa istorie despre Midland City, aşa cum era ea spusă de vârfurile de săgeată, de animalele împăiate şi de artefactele albilor din vechime.

Fred T. Barry se oferise să doneze o jumătate de milion de dolari acestui muzeu cu o condiţie: să fie expuse prima maşină de spălat Robo-Magic şi afişele vechi care-i făceau reclamă.

Şi voia ca exponatele să mai arate cum maşinile au

evoluat exact ca animalele, dar cu o viteză mult mai mare.

Mă uitam la reședința Keedsler și nici prin cap nu-mi trecea că un câine vulcanic avea să erupă din spatele meu. Kilgore Trout veni mai aproape. Aproape că mi-era indiferent. Nu prea-mi păsa dacă se apropia sau nu, deși amândoi aveam să ne spunem unul altuia niște chestii de importanță istorică despre faptul că eu îl creasem pe el.

În loc de asta mi-a venit în minte bunicul din partea mamei, care fusese primul arhitect autorizat din statul Indiana. Făcuse planurile pentru niște case de vis ale unor milionari *hoosier*²⁷

Acum erau săli mortuare și școli pentru învățarea chitarei și guri de pivniță și parcări. Mi-a venit în minte mama, care m-a dus odată cu mașina prin Indianapolis în timpul marii crize ca să mă facă să rămân cu gura căscată de cât de bogat și puternic fusese bunicul din partea mamei. Mi-a arătat unde fusese fabrica lui de bere, unde fuseseră câteva dintre casele lui de vis. Toate monumentele erau guri de pivniță.

Kilgore Trout era acum doar la jumătate de stradă de cel care-l făcuse și mergea din ce în ce mai încet. Nu l-am lăsat în pace.

M-am întors spre el în așa fel încât fosele sinusurilor mele, de unde se trimiteau și unde se recepționau toate

---

²⁷ Poreclă dată locuitorilor statului Indiana (n.t.).

mesajele telepatic, să fie aliniate perfect cu ale lui. Iată ce i-am spus pe cale telepatică, repetând o dată și încă o dată:

— Am vești bune pentru tine.

Kazak se repezi.

L-am văzut pe Kazak cu coada ochiului drept. Ochii îi erau ca niște roți cu știfturi. Dinții îi erau pumnale albe. Balele îi erau cianură. Sângele îi era nitroglicerină.

Venea plutind spre mine ca un zeppelin, alene suspendat în aer.

Ochii mi-au informat creierul de existența lui.

Creierul trimise un mesaj hipotalamusului, îi spuse să secrete hormonul care pune în libertate corticotropina și să-i dea drumul în vasele scurte ce leagă hipotalamusul de glanda pituitară.

Hormonul care pune în libertate corticotropina mi-a îndemnat glanda pituitară să-mi bage hormonul adrenocorticotropic în sânge. Glanda mea pituitară făcea și punea deoparte hormonul adrenocorticotropic tocmai pentru o astfel de ocazie. Și zeppelinul se apropia din ce în ce mai mult.

Și o parte din hormonul adrenocorticotropic din sângele meu ajunse la învelișul glandei suprarenale, care făcea și punea deoparte glucocorticoizi pentru cazuri de urgență. Glanda suprarenală mi-a băgat glucocorticoizii în

sânge, care au pornit-o peste tot prin corp, preschimbând glicogenul în glucoză. Glucoza era hrană pentru mușchi. Avea să m-ajute să mă bat ca o pisică sălbatică sau să fug ca o ciută.

Și zeppelinul se apropia din ce în ce mai mult.

Glanda suprarenală mi-a injectat și niște adrenalină. M-am făcut roșu ca un rac fiindcă tensiunea mi-a crescut cu iuțeala fulgerului.

Adrenalina îmi făcea inima să lucreze ca o alarmă antifurt. Îmi ridicase și părul măciucă. Și ajutase niște coagulanți să mi se verse în sânge, așa încât, în caz c-aș fi rănit, sevele mele vitale să nu se scurgă de tot.

Tot ce făcuse corpul meu până atunci se înscria în procedurile normale de funcționare a unei mașini omenеști. Dar corpul meu luase o măsură de apărare despre care mi se spune că este fără precedent în istoria medicinei. Poate că s-a-ntâmplat fiindcă s-o fi produs vreun scurtcircuit ori o fi plesnit vreo garnitură de etanșare. În orice caz, eu mi-am retras testiculele în cavitatea abdominală și mi le-am ridicat în fuselaj ca trenul de aterizare al unui avion. Și acuma mi se spune că doar o operație o să le dea jos din nou.

Oricum ar fi, Kilgore Trout mă urmărea de la o jumătate de stradă, neavând habar cine sunt, neavând

habar die Kazak și neavând habar de ce făcuse corpul meu până atunci în privința lui Kazak.

Trout avusese deja o zi plină, dar ziua nu se terminase încă. Acum îl văzu pe cel care-l făcuse sărind pur și simplu peste un automobil.

* * *

Am aterizat în patru labe în mijlocul bulevardului Fairchild.

Kazak a fost aruncat înapoi de gard. Forța de gravitație a avut grijă de el așa cum avusese grijă și de mine. Forța de gravitație l-a trântit jos, pe beton. Kazak primise o lovitură de rămăsese prost.

Kilgore Trout se-ntoarse și plecă de-acolo. O porni îngrijorat în grabă spre spital. L-am strigat, dar treaba asta nu l-a făcut decât s-o ia la picior și mai tare.

Așa că am sărit în mașină și m-am luat după el. Eram așa plin de adrenalină și coagulante și toate alea c-aș fi putut să mă-nalț ca un zmeu și să zbor spre cer. Încă habar n-aveam de faptul că-mi retrăsesem testiculele în toată agitația aia. Simțeam o ușoară jenă acolo jos.

Trout mergea în galop din scurt când am sosit eu. L-am cronometrat cu șaptesprezece kilometri pe oră, ceea ce era excelent pentru un om de vârsta lui. Acuma și el era

plin ochi de adrenalină, coagulante și glucocorticoizi.

Îmi lăsasem ferestrele-n jos și i-am strigat:

— Mai domol! mai domol! Domnule Trout! mai domol! Domnule Trout!

Își încetini mersul când se auzi strigat pe nume.

— Mai domol! Ți-s prieten! i-am zis eu.

Se opri din târșăitul picioarelor și se rezemă gâfâind, nemaiputând de oboseală, de un gard care înconjura un depozit de aparate ce aparținea companiei General Electric. Monograma și deviza companiei se vedeau pe cerul nopții în spatele lui Trout, care avea privirea rătăcită. Iată deviza:

PROGRESUL ESTE CEL MAI IMPORTANT PRODUS
AL NOSTRU

* * *

— Domnule Trout, i-am spus eu din mașina cufundată-n beznă, n-aveți de ce să vă temeți. V-aduc vești foarte îmbucurătoare.

Își recăpăta respirația cu mare greutate, așa că nu prea avea el chef de conversație deocamdată.

— Sunteți... sunteți... de la... de la Festivalul de Artă? mă-ntrebă el, dându-și întruna ochii peste cap.

— Sunt de la Festivalul Tuturor Lucrurilor, i-am răspuns.

— Ce festival? întrebă el mirat.

M-am gândit c-ar fi o idee bună să-l las să se uite bine la mine, așa c-am încercat s-aprind lumina din plafon. În loc de asta am pornit ștergătoarele de parbriz. Le-am oprit din nou. Picături de apă îmi deformau imaginea luminilor de la spitalul districtului. Am tras de alt buton și am rămas cu el în mână. Era o brichetă. Așa că n-am avut de ales decât să merg mai departe și să vorbesc din întuneric.

— Domnule Trout, i-am spus eu, sunt romancier și v-am făcut ca să vă pot folosi în cărțile mele.

— Poftim? zise el.

— Eu v-am făcut, am zis eu. Chiar acum sunteți în plină desfășurare a unei cărți... care de fapt se apropie de sfârșit.

— Ăăă, făcu el.

— Aveți să-mi puneți vreo întrebare?

— Poftim? zise el.

— Puteți să-mi puneți orice întrebare... despre trecut, despre viitor, spuneam eu. În viitor v-așteaptă un Premiu Nobel.

— Un ce? făcu el.

— Un Premiu Nobel pentru medicină.

— Hm, făcu el.

Era un sunet evaziv.

— Am aranjat s-aveți un editor de marcă de acum-ncolo. Gata, s-a terminat cu cărțile pline de castorițe cu bucluc.

— Hm, făcu el.

— Dac-aș fi-n locul dumneavoastră, aș avea fără discuție o grămadă de-ntrebări, cum zis.

— Aveți o pușcă? mă-ntrebă el.

Am răs acolo pe-ntuneric, am încercat din nou să aprind lumina, am dat drumul din nou la ștergătoare.

— N-am nevoie de pușcă ca să vă țin în mână, domnule Trout. Tot ce-am de făcut e să scriu ceva despre dumneavoastră și cu asta basta.

* * *

— Nu sunteți în toate mințile? zise el.

— Ba da, am zis eu.

Și i-am zdruncinat puterea de-a se îndoi de mine. L-am dus la Taj Mahal și pe urmă la Veneția și după aia la Dar es Salam și pe urmă pe suprafața Soarelui, unde flăcările nu l-au putut mistui, și după aia, din nou înapoi la Midland City.

Bietul bătrân căzu în genunchi cu zgomot, îmi aduse aminte de felul în care reacționau mama mea și mama lui Bunny Hoover ori de câte ori cineva încerca să le fotografieze.

Cum stătea ghemuit acolo, l-am dus în Bermudele copilăriei lui și l-am făcut să se gândească la oul lipsit de fertilitate al vulturului pescar. De acolo l-am dus în orașul copilăriei mele, Indianapolis. L-am băgat în mulțimea adunată la circ. L-am făcut să vadă un bărbat care suferea de ataxie locomotoare și o femeie cu o gușă mare cât un doivlecel.

* * *

M-am dat jos din mașina pe care o închiriasem. M-am dat jos cu zgomot pentru ca urechile să-i spună o grămadă de lucruri despre cel care l-a făcut, deși el nu avea nici cea mai mică dorință să-și folosească urechile. Am trântit ușa mașinii cu putere. Pe când m-apropiam de el dinspre partea șoferului, m-am răsucit un pic în așa fel încât pașii mei erau nu numai calculați, ci și hotărâți să meargă până-n pânzele albe.

M-am oprit cu vârfurile pantofilor pe marginea îngustului său câmp vizual, căci privea în jos.

— Domnule Trout, i-am spus eu cu blândețe. V-am

făcut să vă pierdeți mințile. Vreau să vă fac din nou întreg la minte. Vreau să vă fac să simțiți o deplinătate și o armonie interioară cum nu v-am dat niciodată posibilitatea să simțiți până acum. Vreau să vă ridicați privirile, să priviți la ce am în mână.

N-aveam nimic în mână, dar puterea mea asupra lui Trout era așa de mare încât vedea orice voiam eu să vadă. Aș fi putut să-i arăt o Elenă din Troia, de exemplu, de numai cincisprezece centimetri înălțime.

— Domnule Trout... Kilgore... am spus. Țin în mână un simbol al deplinătății, al armoniei și al hranei. E oriental prin simplitate, dar noi suntem americani, Kilgore, nu chinezi. Noi, americanii, avem nevoie de simboluri care sunt foarte colorate, tridimensionale și zemoase.

Mai presus de toate, suntem ahtiați după simboluri care n-au fost otrăvite de păcatele nației noastre, precum sclavia, genocidul și neglijența strigătoare la cer sau lăcomia și viclenia comercială plină de fanfaronadă. Uitați-vă-n sus, domnule Trout, am zis eu, așteptând răbdător. Kilgore...?

Bătrânul se uită în sus. Avea chipul devastat pe care-l avea tata când era văduv, când era bătrân, bătrân de tot.

Văzu c-aveam un măr în mână.

* * *

— Mă apropii de cincizeci de ani, domnule Trout, am spus eu. Mă dichisesc și mă aranjez pentru foarte diferitele feluri de ani care-or să vină. În condiții spirituale asemănătoare contele Tolstoi și-a eliberat iobagii. Thomas Jefferson și-a eliberat sclavii. Eu am de gând să le pun în libertate pe toate personajele literare care m-au slujit cu atâta credință în timpul carierei mele literare. Sunteți singurul căruia-i spun chestia asta. Pentru ceilalți noaptea asta o să fie o noapte ca oricare alta. Sculați-vă, domnule Trout, sunteți liber, sunteți liber cu adevărat.

Se sculă clătinându-se.

Poate că i-aș fi strâns mâna, dar mâna lui dreaptă era rănită, așa că mâinile ne rămaseră atârând pe lângă corp.

— *Bon voyage*, i-am spus eu și am dispărut.

* * *

Am făcut câteva tumbe alene, cu mare plăcere, prin neant, ascunzișul meu când îmi pierd materialitatea. Strigătele lui Trout după mine se pierdeau pe măsură ce creștea distanța dintre noi.

Glasul lui era glasul lui taică-meu. Îl auzeam pe tata

și-o vedeam pe mama în neant. Maică-mea era departe, departe de tot, fiindcă-mi lăsase o moștenire de sinucigaș.

O oglinjoară de mână trecu în zbor pe lângă mine. Era o scurgere cu mâner și ramă de sidef. Am prins-o cu ușurință și-am ridicat-o până la ochiul meu drept, care arăta așa:

Iată ce-mi strigă Kilgore Trout cu glasul lui taică-meu:

— Întineriți-mă, întineriți-mă, întineriți-mă!

ETC.

